

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Özel Sayı 12 / Ağustos 1987 / 3.-DM

15 AĞUSTOS ATILIMININ 4. YILINDA

HALKIMIZ BİR PARÇA ÖZGÜR VATAN TOPRAĞI İÇİN SAVAŞIYOR

ARGK'nin 4. Yılı Halkımıza Kutlu Olsun

Faşist-Sömürgeci Türk Devletini Çıkmaza Sokan 15 Ağustos Devrimci Atılımı, Ulusal Kurtuluş ve Demokrasi Mücadelesinin Gerçek Ölçütüdür

15 Ağustos Devrimci Atılımının dördüncü yılına, ulusal kurtuluş mücadelemizin her alanda sağladığı büyük gelişmeler ve Kürdistan sathında yükselen yüce gerilla eylemlerinin gür sesiyle girilmektedir. Partimizin III. Kongresinin yarattığı büyük atılım, geçen yedi aydan beri hızla gelişerek, yeni bir zirveye doğru ilerlemektedir. Kürdistan'ın her alanında oturan ve kendini kanıtlayan gerilla savaşı, ulusal kurtuluş mücadelemizin her alandaki gelişimine büyük ivme kazandırarak, sadece halkımızın tek yaşam ve umudu haline gelmekle kalmamış, aynı zamanda düşmanı tam bir çıkmaz içine sokarak, bütün dünyanın dikkatini de Kürdistan Ulusal Sorunu üzerine toplamıştır. Özellikle son bir-iki aylık gelişmeler, bu konuda oldukça ileri bir durumu arzetmektedir. Bu gelişmeler karşısında herkesin gündeminde Kürdistan ve PKK sorunu vardır ve herkes bu gerçekleri daha yakından tanımaya ve daha gerçekçi tavırlar belirlemeye zorlanmaktadır. İşbirlikçi Kürt gericiliğinden, sömürgecilere ve oradan bütün emperyalistlere kadar çok yönlü ve günlük bir tartışma yürütülmektedir. Bu durumu, tartışmaların boyutunu ve çeşitli güçlerin tutumunu, devrimci mücadelenin gelişimi karşısında yapılan çok çeşitli itirafları sadece burjuva basınında bile görebilmek mümkündür. Adeta herkes Kürdistan Ulusal Sorunu karşısında, kendilerine çok ters gelen ve olmasını hiç arzulamadıkları bu sorunun nasıl çözüleceği hususunda bir uzmanlık yarışına girmiş gözükmektedir.

Türk politikacılığının yirmidört saatinin her dakikasında Kürdistan ve PKK vardır, ve bu durum Türk burjuvazisini uyku uyuyamaz, nefes alamaz bir hale getirmiştir. Bir gazetecinin belirttiği gibi, gece bunun rüyası görülmekte, sabah bu korkuyla uyanılmaktadır. Bu korkuyu yaşayan sadece faşist-sömürgeci düşman da değildir; onun Türkiye ve Kürdistan'daki her türlü uşağı da, sosyal-şoven ve işbirlikçi-teslimiyetçi güçler de Kürdistan'da gelişen pratik mücadelenin ulusal kurtuluş ve demokrasi mücadelesinin gerçek ölçülerini belirlemesi karşısında çılgına dönmekte, yüzlerindeki maskeler bir bir düşürülerek gerçek yerleri açığa çıkarıldıkça ölüm çırpınışı içine girmektedir. Bunların hepsi de ağababaları emperyalistlere daha çok sarılmakta ve yardım dilenmekte, dünya halklarının kasapları olan "özel savaş" uzmanları, duruma bütünüyle müdahale eder hale gelmektedirler. Bunların karşısında, halkımız bugün bağımsız ve özgür geleceğinden daha çok umutlu ve daha kesin tutumludur. Bu umut, güven ve netlikle PKK önderliği etrafında daha geniş saf tutmakta ve geleceğini kendi elleriyle yaratmak için kurtuluş mücadelesine atılmaktadır.

Her alanda eskiye, geçmişe ait olan ve gericiliği, çağdışılığı temsil eden her şeyi yıkıp yeni, çağdaş ve ilerici olanı yaratarak ilerleyen ve zafer kazanan devrim, tersyüz edilen bütün gerçeklerin doğrultulması hareketidir. Hele bu ülke her şeyiyle inkar edilen ve tarihten silinmeye çalışılan Kürdistan ise, gerçeklerin açığa çıkartılması ve egemen duruma getirilmesi daha büyük önem taşır. Bu bile ancak çok büyük zorluklar altedilerek gerçekleşebilir ve bunun anlaşılması, benimsenmesi de aynı derecede zordur. İşte PKK'nin 1973'-lerden beri yürüttüğü büyük mücadele böyle bir ortamda gerçekleşmiş ve Kürdistan'daki gerçekleri açığa çıkarmıştır. Bu gelişme içinde ise 15 Ağustos devrimci atılımının yeri her bakımdan belirgindir. Bu temel üzerinde yükselen 1987 atılımı, bugün hem gerçeklerin daha iyi tanınması ve kabul edilmesi, hem de büyük gelişmelerle önemli değişikliklerin yaratılması konusunda ortaya çıkan sonuçları daha kesin hale getirmiştir.

15 Ağustos Devrimci Atılımının anlamı ve yol açtığı gelişmeler daha önce çeşitli biçimlerde yeterince değerlendirilmiştir. Burada bazı tekrarları da içerse, özellikle 15 Ağustosun ulusal kurtuluş ve demokrasi mücadelesinin gerçek ölçülerini belirlemesi ve 1987 atılımının ortaya çıkardığı bazı gelişmeler ve sonuçlar üzerinde durulacaktır.

Türk Burjuvazisi Çıkmaz İçinde

Kürdistan'da bugün büyük bir kuvvet olarak yükselen gerilla savaşı, 15 Ağustos Atılımının ortaya çıkardığı gerçekleri daha kesin hale getirmiş, Türk burjuvazisinin ve onun faşist-sömürgeci egemenliğinin durumunu daha iyi ortaya koymuştur. Faşist Türk ordusunun yıldırım savaşını yenilgiye uğratıp özel savaşını işlemez kılarak, her türlü efsanevi ve demagojik görüntüsünü yerlebir edip psikolojik savaşını boşa çıkararak ve faşist orduyu savaşamaz hale getirerek kemalist ideolojik, politik, pratik egemenliği parçalamış, Türk burjuvazisini açık itiraflara zorlayarak devrimin siyasal zaferini ilan etmiştir. Bugün emperyalist güçlerden Kürt işbirlikçilerine kadar hepsinin gündeminde sömürgeci Türk egemenliğinin yeni biçimlerde nasıl onarılıp yaşatılacağı sorunu vardır ve bunların hepsi kafa kafaya vererek bu soruna çözüm aramaktadırlar. Ortaklaşa bulunan çözümün ise "PKK'nin imha edilmesi" olduğu görülmektedir. Sadece bu durum bile, PKK'nin varlığının tüm bu güçler açısından ne kadar büyük bir tehlike oluşturduğunu ve bütün bu gelişmelerin altında PKK'nin imzasının bulunduğunu anlamak için yeterlidir.

PKK, 1973-78 döneminde yürüttüğü teorik çalışma ve ideolojik mücadeleyle bağımsızlık ve özgürlük düşüncesini geliştirdi, Kürdistan için bağımsız ve özgür düşünebilmeyi yarattı. Bu, sadece bir devrimin teorik ve programsal ilkelerinin yaratılması değildi, bununla birlikte Kürdistan ve Kürt halkı gerçeğini inkar eden, bu maddi gerçekliği tarihten silmek isteyen kemalist ideolojik-politik yapının delinmesi ve düşünce düzeyinde belli bir aydın-gençlik kesimine mal edilmesi hareketiydi. Aydınları kendisi için bağımsız ve özgür düşünemeyen bir ülke ve halk kurtulamaz, ilerleyemez; bu nedenle düşünce düzeyinde bu ilk doğuş hareketi çok önemlidir, büyük zayıflıkları ve sancılı gelişmeleri içinde taşır. PKK, böyle bir süreci yaşayarak bu düşünsel doğuşu doğru biçimde başardı. Bu, PKK'nin ve O'nun şahsında devrimin kemalist egemenliğe karşı ilk büyük saldırısıydı ve daha sonraki gelişmeler bu saldırının başarıları üzerinde yükseldi.

1978-80 döneminde bu devrimci düşünceler siyasal programına ve örgütüne kavuşturularak halk kitlelerine mal edildi; öncü bir örgüt ve kitle hareketinden oluşan ulusal kurtuluş hareketi yaratıldı. Bu, PKK'nin ve ulusal kurtuluş hareketinin kemalist sömürgeciliğe karşı ikinci büyük saldırısıydı; halk kitlelerinden büyük destek görerek kemalist düşünsel egemenliği yıktı, kemalist sömürgeciliğin en güçlü iç dayanağı olan yerel gericiliği parçalayarak sömürgeci egemenliği deldi, 12 Eylül faşist-askeri darbesine yol açarak kemalist devleti gerçek biçimiyle ortaya çıkardı, tersyüz edilmiş birçok gerçeği ayakları üzerine dikti, Kürdistan'daki sömürgecilik gerçeğini idrak edemeyen birçok beyine gösterdi.

1980-82 döneminde bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin ve eyleminin, dünyayı etkisi altına alan çok büyük bir savunması yapıldı. Faşit-sömürgeci zindanlardan yurtdışına kadar her alanda ve her türlü zorluk göğüslenerek yükseltilen bu direnişte ser verilerek dava terkedilmedi; davanın yenilmezliği ve ölümsüzlüğü dost-düşman karşısında kanıtlandı.

İşte bu gelişmeler üzerinde yükselen 15 Ağustos Atılımı, PKK'nin ve ulusal kurtuluş hareketinin üçüncü büyük saldırısı oldu. Atılım, ideolojik, politik, örgütsel, askeri her alanda faşist Türk sömürgeciliğinin bütün varlığını hedefledi. Faşist Türk ordusunun yıldırım savaşını yenilgiye uğratıp orduyu işlemez kılarak faşit-sömürgeci egemenliği bütünüyle sarstı, ciddi bir çaresizlik ve çıkmaz içine soktu, onu pratikte delerek kemalist sömürgeciliğin ideolojiden kültüre kadar bütün özelliklerini açığa çıkardı, tersyüz edilmiş bütün şeyleri yırtarak gerçekleri olduğu gibi açığa çıkardı. Büyük zorluklarla ve önemli hatalarla da olsa yaratılan bu süreç, ortaya çıkardığı gelişmelerle devrimin en büyük saldırı dönemlerinden biri oldu. Böylesi ideolojik, politik ve pratik gelişmeler üzerinde yükselen ve PKK III. Kongresine dayanan 1987 Atılımı bu gelişmeleri daha da kesinleştirdi, faşist-sömürgeci özel savaşı işlemez kılarak rejimi tam bir çıkmaz, çaresizlik ve derin bir bunalım içine soktu, Türk burjuvazisini her bakımdan çözümsüz kılarak ölüm döşeğine yatırdı.

1987'nin ilk üç ayında ajan-milis çeteciliğe ağır darbeler vuran gerilla eylemleri, faşist Türk sömürgeciliğinin bütün planlarını bozarak yeni bir atılımı ve bu temelde Kürdistan sorununu iç ve dış kamuoyunda gündeme getirdi. 1987 Newroz'u, bu biçimde Kürdistan açısından en görkemli gelişmelerin yaşandığı bir dönem oldu. Ardından gerilla savaşı tüm Kürdistan'ı kapladı ve günlük eylemlilik büyük bir kabarışı sürdürdü. Yaz döneminde, "özel vurucu timleri" işlemez kılan Şemdinli ve Hozat eylemleri ile, ajan-milis çeteciliği tümden silen Pınarcık eyleminde ifadesini bulan ve yüzlerce gerilla eylemleri ile süren gerilla savaşı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini yeni bir zirveye götürürken, düşman saflarında ciddi bir çözümsüzlük ve dağılma ortaya çıkardı. Türk ordusunun demagojiyle yaratılan bütün balonları sönüp gitti; "ordu" ve "Kürdistan" üzerinde yaratılan kemalist tabu, inkarcılık, yasaklama paramparça oldu; günlük, haftalık bütün gazete ve dergiler bu iki unsur üzerindeki yazılarla doldu; bir yandan faşit ordunun nasıl baskıcı, katliamcı, kof bir güç olduğu geçmiş olaylarla ortaya dökülürken, öte yandan Kürdistan sorunu üzerinde uzmanlık yarışı başladı. Herkes, kendi durumuna göre itiraflarda bulunmak ve yeni arayışlar içine girmek zorunda kaldı. Bu durum, Türk egemenliğinin ekonomik ve politik temsilcilerinden, onların Türk ve Kürt uşaklarına ve bütün emperyalist efendilerine kadar herkes de ortaya çıktı. Bunlar, tek tek ve hep birlikte ortaya çıkan gelişmelerin devrimci ilerleyişini durdurmak ve Kürdistan sorununa "çözümler" bulmak için çalışmalara ve tartışmalara koyuldular. Sorun, Türk politikasının ve sisteminin birincil sorunu haline geldi. Bu konuda binbir türlü açıklama yapıldı. Türk burjuvazisinin bütün kesimleri, Kürdistan'da bir savaş içinde olduklarını ve başarısız kaldıklarını itiraf ederek yeni yöntemler aradılar, gizli parlamento toplantıları yaptılar ve bizzat hükümet temsilcileri, "Devlet duruma gündüzleri hakim" diyerek içinde bulundukları durumu ve parçalanan egemenliklerini itiraf ettiler. Bunları başka yazılarımızda bulmak mümkündür. Örnek olması açısından, **"Özel Harp Dairesinin"** örtülü yayını **Yeni Forum**'dan şunları aktarmak yararlıdır.

"PKK böylece gücünü göstermek istemiştir. Anlatmaya çalıştığı şey, TC devleti ile başabaş mücadele edecek kadar güçlü ve kararlı olduklarıdır. Nitekim, güvenlik tedbirlerinin yoğunlaştırıldığı bir zamanda büyük ve yankı uyandıracak çapta bir eylem yapmıştır. Şüphesiz Başbakan'la birlikte birçok gazetecinin de bölgede bulunması ve bütün Türk kamuoyunun dikkatinin o civarda toplanması PKK açısından bulunmaz bir fırsat yaratmıştır." Devamla Yuvalı eyleminde yola mayın döşenmesi üzerinde duran ve devrimci hareketin küçümsenmemesi gereken bir güç olduğunu belirten ve *"Topraklarımızda barındıkları ve üslendikleri veriler artmaktadır"* diyen Forum, *"Ne Yapılmalı"* başlığı altında da şunları yazmaktadır: *"... TC bir savaş içindedir. Aslında bu savaş çok önceleri açılmış, ancak TC devleti tarafından ısrarla kabullenmek istenmemiştir. 12 Eylül öncesinde de var olan bu savaşın bir cephesinden galibiyetle çıkılmıştır. Ancak savaş başka bir cephede devam etmektedir. Daha da edecektir... Olaylar karşısında aşırı infiale kapılmak, hiddetlenmek, dengemizi kaybetmek savaşın psikolojik yönünü daha başlangıçta kaybetmemize yol açar. Acılarımız ne kadar büyük olursa olsun, metin olmak ve soğukkanlı bir şekilde düşünüp hareket etmek zorundayız. TC devleti elbette bir terör çetesi karşısında aciz düşecek kadar güçsüz ve çaresiz değildir."* (Sayı 189)

Bu, çaresizliğin ve içinde yaşanan durumun açık bir itirafıdır. Bir de bu itirafı zorunlu kılan gelişmelere bakalım. Daha önce belirttiğimiz eylemlerle büyük bir yaygınlık ve yükselme gösteren gerilla savaşı karşısında, faşist-sömürgeci Türk devleti büyük bir Genelkurmaylık bunalımı yaşıyor, ardından sıkıyönetim tümden "kaldırılıyor", ardından Kürdistan'ın onbir ilini içine alan "Genel Valilik" kuruluyor ve daha sonra da Kürdistan'daki savaşı omuzlamak üzere bir "Özel Kolordu" örgütleniyor. Birbiriyle yakın bağ içinde ve içiçe yaşanan bu olayların hiç birisinin tek tek anlamının da yapılan resmi açıklamalar gibi olmadığı, Kürdistan'da yaşanan gelişmeler karşısında Türk devletinin yenilgilerinin yol açtığı dağılma ve çöküş olduğu açıktır. Türk burjuvazisinin politik tükenmişliğini ve çözümsüzlüğünü gösterdiği, Kürdistan'daki faşist-sömürgeci egemenliğin pratik yıkımının gerçekleşmekte olduğu ortadadır. Olayların anlamı aynen şöyledir: Kürdistan'da üç yıldır yükselen devrimci savaş 1987 yazında faşist Türk ordusunu yenilgiye uğratarak tümüyle işlemez duruma soktu, bu durum rejim içinde büyük bir bunalım yaratarak başarısızlığın yükleneceği baş gerekli oldu, faşist askeri klik hükümete vurmanın hazırlıklarını yaparken diğer benzer ülkelerde olduğu gibi ABD Özal'ı destekledi ve bilinen sonuç gerçekleşti. Ardından "sıkıyönetimi kaldırma" adı altında Kürdistan'da yenilgiye uğramış ve işlemez hale gelmiş olan o şanlı ordu savaştan kaçırıldı, bir korkuluk olarak korunmaya alındı. Bunların yerine, yeni yöntemler olarak eski kemalist yöntemler "Genel Valilik" ve "Özel Kolordu" geçirildi. Türk burjuvazisi, her ne kadar yükselen ulusal kurtuluş mücadelesini ezebilmek umuduyla özel bir yönetim yaratmayı amaçladıysa da, bu, Kürdistan'da gelişen direnişin kabul edilmesi ve ulusal kurtuluş siyaseti karşısında yenilginin ilan edilmesi oldu. İçte bu gelişmeler yaşanırken rejimin dışta da İran, Suriye gibi yönetimlerle görüşmeleri ve yardım dilenmeleri fiyaskoyla sonuçlandı. İşte bütün bunlar, PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin ulaştığı düzeyin ve her bakımdan zaferinin garantilenmesinin belgesi oldu.

Bu gelişmeler karşısında Avrupa, yaşadığımız yüzyılın başında Osmanlı İmparatorluğunu "hasta adam" olarak nitelemesi gibi, faşist-sömürgeci Türk devletini de "koltuk değnekli adam" olarak tanımladı. Bu tanımlama doğru ve gerçeği yansıtır bir ifadedir. Bugün koltuklarında değnek tutacak kadar can bulunan bu güç, ordusu ve bürokrasisiyle kemalist devlet ve bu devletin yarattığı Türk burjuvazisi gerçekten de iki ayak üzerine kurulmuştur. Birincisi, her türlü halk düşmanlığı, anti-demokratiklik, baskı ve faşizm olarak şekillenen Türkiye ayağı; ikincisi, dünyanın tanımadığı bir vahşet ve barbarlık biçimindeki sömürgecilik olan Kürdistan ayağı. Oluştuğu çağa göre bu iki ayak da çağdışıdır, temiz kas ve damarlardan oluşmamıştır, birer ur yığını gibidir. Bugün bu ayaklardan birisinin tümden çürümüş ve pislik dolu bir yapı olduğu ortaya çıkarılmış ve kesip atıcıları, hekimleri ortaya çıkmıştır. Böylece bu ayak artık kullanılmaz hale gelmiştir. Ve bu durumun diğer ayağı da etkilemesi ve aynı duruma getirmesi olayı gelişme sancısı içindedir. Şimdi, ömrünü doldurmuş olan bu adam ısrarla yaşayacağını iddia etmekte, kullanılamayan ayağa çareler aramaya çalışmaktadır. Beynin bir tarafı ortaya çıkarak, bu hekimleri kılıçla yok edeceğim ve bu halimle yaşamımı sağlayacağım demek yanlıştır, eğer böyle yapılırsa ayak buna dayanmaz ve hekimler tarafından kesilip atılır, bunun yerine hekimlere "Sizin adınızı ve varlığınızı kabul edeceğim, siz de gelin benim bu

pis ayağım altında yaşayın" diyerek onları ikna etmek yaşamanın en doğru yoludur demektir. Beynin diğer tarafı ise, buna karşı, eğer onların bugün varlıklarını kabul edersem yanıma gelip yarın içimden beni keserler, bu yanlıştır, yaşamam için sonuna kadar kılıç kullanmam ve benim ayağımın çürümüş olduğunu gösteren ve kesmek isteyen herkesi yoketmem gerekir demektedir. İşte ANAP ve DYP ile SHP ve DSP'nin yaklaşımlarının durumu budur. Bay Ecevit'lerin ve İnönülerin Kürdistan'a çıkıp da "Kürt vatandaşlarımız", "Kürtçe" demelerinin bundan farklı bir yönü yoktur, bu Lozan'da sıkıştırıldığında İ. İnönü'nün, "Ben Türk ve Kürt milletlerinin temsilcisiyim" demesinden ve sonra da bilinenleri yapmasından başka birşey değildir. Burada demokratiklik, Kürt halkının çıkarına birşey aramak, eğer bilinçli ajanlık yapılmıyorsa en büyük avanaklıktır. Bizim teke amaç Türk burjuvazisini ve onun egemenlik sistemini yaşatmak ve güçlendirmektir. Her kim ki, bugün "Kürt", "Kürdistan" ve "sömürgecilik" diyor ve fakat sömürgeciliğe karşı devrimci savaşı, bu savaşın önderi PKK'yi, yani hekimi tanımıyor, kabul etmiyor, desteklemiyorsa, böylelerinin Ecevitler ve İnönü'lerden farklı bir yanı, değişik bir yaklaşımı yok demektir. Bu noktada gerçekler bugün çok daha nettir. Türkiye'de demokrasi mücadelesinin ve Kürdistan Ulusal Kurtuluşunun altmış yıldır böyle kurban edildiği bugün çok daha açıktır. Bazıları ajanlıklarını gizleyebilmek için, bazıları da bilinçsiz ve saf olmalarından dolayı "en kötüye göre, kötünün iyisini tercih etmek doğrudur" demektedirler. Şurası açıkça bilinmeli ki **"kötünün iyisi, gerçek anlamda en kötü olandır."** Çünkü sinsidir, aldatıcıdır, bu nedenle daha çok tehlikelidir. Ve bu anlayışı, halkın zulüm düzeni altında yaşamasının en büyük nedenidir. Bu nedenle, bu anlayışı vaaz edenler de gerçekte en büyük halk düşmanları ve gericiliğin en kötü savunucularıdır.

Kürdistan'da yaşanan gelişmelerin kendileri açısından yarattığı büyük tehlikeyi görmelerinden dolayı, bugün Türk burjuvazisinin bu iki yaklaşımı "Genel Vali" ve "Özel Kolordu"da birlik oluşturmuş görünmektedir. İnönü'nün açıkça belirttiği gibi, gizli toplantılarda hükümete bu konuda destek vermişler ve "ulusal davada" birleşmişlerdir. Ama gerçekte yeni yöntem diye ortaya atılan şeyin durumu nedir? Bir kere, bu yeni bir şey değil, Abdülhamit ve M. Kemal yöntemidir. İkincisi, uygulanmak istenen şeyler PKK'ye karşı '80'den beri, özel olarak da 15 Ağustos'tan beri parça parça uygulanmıştır ve hepsi de boşa çıkarılarak böylesi gelişmelere ulaşılmıştır. Üçünüsü, gerçeği ele veren bizzat "sonuç alacaklarını" söyleyenlerin kendi yaklaşımlarıdır. Faşist şeften hükümete kadar tüm yetkili ağızlar, "uzun süre sonuç alamayacaklarını" bizzat kendileri ilan etmişlerdir. O halde bu, kamuoyunu aldatmaya ve günü kurtarmaya çalışmaktan başka bir şey değildir. Bu durum, "tedbir" adı altında geliştirmek istedikleri her şeyin başına bir "süper" kelimesi koyma maskaralığında da açıkça görülmektedir. "Tanrı vergisi kurtarıcı" olarak sunulmaya çalışılan bu "süper vali", Şemdinli'deki bir dağa bir orduyu tümden gönderse bile sonuç alamayacağını açıklayarak yenilgisini daha başlarken kendisi ilan etmiştir. Bir zamanların Emniyet Müdürü ve İçişleri Bakanı olan ve bunu da Ecevitlerle birlikte yapan N. Uğur, *"Aceleyle, gelişi güzel oluşturulmuş böylesine çeşitli ve dağınık devlet kuruluşlarını içine alan bu yönetimin kendisinden beklenen yapacağı umuduna kapılmamak gerekir"* diyerek, kendi umutsuzluğunu ortaya koymaktadır. Y. Erkekoğlu adındaki bir emekli albay ve kontr-gerilla uzmanı da, hükümetin yaklaşımlarının doğru bulmadığını, istihbarat kaynaklarının kurumuş olduğunu, PKK'nin büyük yoğunluğa ulaşacağını belirttikten sonra şunları söylemektedir: *"Aslında ben endişeliyim. Şu anda PKK, harekat bölgesi olarak ilan ettiği Orta Kürdistan'da karşılıklı bir çatışmaya girmiştir. Devlet de etkin önlemler alacaktır tabii. Devlet orada yüklenince, PKK hedefi genişletmek ve dikkati dağıtmak için büyük şehirlerde ufak çaplı eylemlere girişebilir. Unutmayalım ki, Kürt unsuru, bütün illegal örgütler içinde vardır. 12 Eylül'den sonra bütün sol örgütler dağıldı. Ama bu Kürt unsurlar duruyor. PKK'nin kentsel alanda da mutlaka kadroları olduğunu düşünüyorum. Ve bunların harekete geçmesi beklenebilir."*

Bunlar, çeşitli çevreler tarafından soruna çare olarak gösterilen yöntemin değerlendirilmesidir ve hepsi de yorum gerektirmeyecek kadar açıktır. Ve bu, aslında kendileri tarafından da son çare olarak görülmektedir. Bu değerlendirmelerin, burjuvazinin kendi açısından bir gelecek görmediğini, ölürken çevresine büyük zararlar vermeye çalıştığını kanıtladığı ortadadır. Ayak artık kangren olmuştur ve hekim tarafından kesilip atılmasından başka bir yol yoktur. Bu açıdan, burjuvazi adına sözde farklı görüşler ortaya atıyor görünüp de, halkı aldatmaya çalışmak boşunadır. Türk burjuvazisinin bu miadını doldurmuş temsilcilerine biz cevap verelim: Her iki görüşün de bileşimi doğrudur ve burjuva egemenliği bu bileşimde kendisini bulmaktadır. Türk burjuvazisinin yalın kılıç politikası, kendisine anladığı dilden cevap veren karşıtını doğurmuştur ki, mevcut gelişmeleri yaratan bu güç o politikayı nihai olarak yenilgiye uğratacaktır. Görünüşte biraz "ılımlı" görünmeye çalışan ikincisinin de, "Genel Valilik" olayında görüldüğü gibi esası birinci olandır, şimdi bir varlığa ad koymaya yeltenenler unutmamalılar ki, kendileri bu varlığın adını haykırması karşısında buna yönelmektedirler ve bu tutumlarıyla hiç kimseyi aldatamayacaklardır. Kendilerinin bu tutumundan, yine devrim yararlanacak ve gelişerek onlara nihai öldürücü darbeyi vuracaktır. Görüldüğü gibi, Ecevit'lerin ve İnönü'lerin bu sözde yeni yaklaşımları esasta diğerinden pek farklı değildir ve bu aldatıcılığın sonuç verici hiç bir yanı yoktur. Türk burjuvazisi için çıkmaz ve çaresizlik burada ortaya çıkmaktadır; o, yeni politika üretemeyen çözümsüz bir güçtür; bu durum yeni politikacı yetiştiremeyişinde bile görülmektedir. Kürdistan üzerinde uyguladığı mevcut sömürgeci politika ise, bütün yöntemleri kullanmasına ve tüm gücünü harcamasına rağmen, ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi karşısında bütünüyle iflas etmiştir ve artık yaşatılamamaktadır. Türk burjuvazisi için, yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi karşısında kendini var eden kör şiddet içinde boğulup tarihe gömülmekten başka bir yol kalmamıştır.

15 Ağustos, Ulusal Kurtuluşçuluğun Gerçek Ölçütüdür

Devrim, doğru tahlil ve ilkeler etrafında örgüt ve eylem demektir, toplumun bu temelde köklü bir dönüşüme uğratılması, eski bir biçimden, yeni bir biçime geçmesi hareketidir. Elbette burada doğru düşüncelerin belirlenmesi ve propaganda edilmesi başlangıcı oluşturur, ama esas olan ve sonucu belirleyen pratiktir. Ulusal kurtuluş hareketinde de durum böyledir. Geçen süreç, Kürdistan'da ulusal kurtuluşçuluğun, yani devrimci yurtseverliğin tartışıldığı, tanımlandığı ve her bakımdan sınırlarının çizilmeye çalışıldığı bir süreç olmuştur. 15 Ağustos Devrimci Atılımı ve bugün yaşadığımız devrimci gelişmeler, devrimin ilerletilmesinde sağladıkları pratik kazanımlarla bu sınırları pratikte de kesin olarak çizmiş ve ulusal kurtuluşçuluğun değiştirilemez gerçek ölçütünü yaratmıştır. Yarattığı pratik gelişmeler düşman tarafından da kabul edilen 15 Ağustos Atılımı ve bugünkü savaş karşısındaki tutum, Kürdistan yurtseveri, ulusal kurtuluşçusu olup olmaması konusunda kesin bir ayraçtır.

Türk burjuvazisinin Kuzey-Batı Kürdistan'da sömürgeci egemenliğini her alanda kurduğu ve işlettiği dönemde, 1970'lerin ortalarına kadar Kürdistan'da bir teslimiyet sürecinin yaşandığı bilinmektedir. Bu dönemde Güney Kürdistan'da varlık gösteren Kürt egemen sınıfının ilkel milliyetçi hareketi KDP de, girdiği çok tehlikeli bir işbirlikçilik sonucunda büyük bir yenilgi aldı. Kuzey-Batı Kürdistan'daki egemen güçler ise, zaten bütünüyle sömürgeciliğin uşağı ve ajanı konumuna gelmişti. İşte böyle bir ortamda, esas olarak işbirlikçi-teslimiyetçi anlayışa dayanan, küçük-burjuva reformist-milliyetçi hareketi ile daha sonra ilkel milliyetçi hareket de yeniden bazı elverişli koşullardan yararlanarak gelişme gösterdi.

1973-78 döneminde yürütülen faaliyetlerle şekillenen PKK ideolojisi, bir yandan her türlü revizyonist, oportünist anlayışların eleştirisi temelinde proleter devrimci hareketin teorik ilkelerinin belirlenmesi olurken, öte yandan da her türlü işbirlikçi, teslimiyetçi anlayışların eleştirisi temelinde gerçek ulusal kurtuluş hareketinin bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük anlayışının yaratılması oldu. PKK, yürüttüğü yoğun ideolojik mücadeleyle egemen sınıfın işbirlikçi, ajan konumunu ve her türlü teslimiyetçi, reformist anlayışın sonuçta buraya varacağını teşhir ederek bağımsızlık ve özgürlük düşüncesini aydın-gençlik kesimi içinde kökleştirdi. PKK, ulusal kurtuluş programını sistemleştirdiği, bunu örgüt ve eylem alanına, yani taktik uygulamaya ilk olarak aktardığı 1978-80 döneminde yarattığı politik-pratik gelişmelerle ve doğru düşünceleri halka götürerek işbirlikçi-teslimiyetçi anlayışı iyice teşhir etti ve yenilgiye uğrattı. Bu gelişmeler karşısında gerçeklerin ortaya çıktığını ve sahte yurtseverlik maskelerinin düştüğünü gören küçük-burjuva reformist-milliyetçi hareket ile aşiretçi-feodal, ilkel milliyetçi hareket "UDG" biçiminde ilk birliğini oluşturarak, PKK şahsında ulusal kurtuluş hareketine politik-askeri savaş açtı. Bu, ilk görülür ayrışma ve bu güçlerin gerçek niteliklerinin ortaya çıkması oldu. Bu, henüz sınırlı bir pratik içinde olan PKK'nin görüşlerinin doğrulanmasıydı.

1980-82 döneminde PKK, yarattığı teorik-pratik gelişmelere ve pratiğin tecrübelerine dayanarak siyasal program ve taktik anlayış konularında ulusal kurtuluş hareketinin ilkelerini daha gelişmiş ve açık olarak çizdi, Kürdistan yurtseverliğinin ve ulusal kurtuluşçuluğun ayrım çizgilerini net olarak belirledi. Ve bu iddiada olan bütün güçleri, her bakımdan açık olmaya, yanlış anlayış ve konumdan uzaklaşarak gerçek yurtseverliğe ulaşmaya, ulusal kurtuluş hareketinin ittifak ve cephe birliğini yaratmaya çağırdı. Fakat aşiretçi-feodal ve küçük-burjuva sınıf çıkarları ve kurnazlığı (ama tilki kurnazlığı) burada kendini gösterdi. Bu güçler, PKK'nin her türlü olumlu çağrı ve girişimlerine karşı olumlu yaklaşmadıkları gibi, PKK'ye karşı mücadeleyi esas aldılar; ve bu biçimde PKK'nin yıkılıp gideceğini, kendilerinin de PKK'nin yarattığı yurtsever mirasa konarak onun yiyicileri olacaklarını umut ve hesap ettiler. Ve, hep bu beklenti ve histeri içinde yaşadılar.

15 Ağustos Atılımı dönemi, PKK'nin anlayış düzeyinde geliştirdiği ulusal kurtuluşçu program ve taktiğin ikinci ve daha gelişmiş düzeyde pratik uygulanmasına girişilmesi dönemi oldu. Ulusal kurtuluşçuluğa düşüncede kazandırılmış olan netlik, böylece pratik uygulama ile de kesin sınır çizgilerini çizmiş oluyordu. Ve bu pratik gelişme sağladı, ulusal kurtuluş hareketini politik ve pratik alanda büyük kazanımlarla ilerletti, bir ulusal kurtuluş savaşı yarattı ve bu savaşı Kürdistan sathına oturttu. III. Kongre'nin yarattığı 1987 Atılımı ise bu gelişmeleri perçinledi, yenilmezliğini ilan etti, bunu faşist Türk sömürgecilerinden emperyalist güçlere kadar tüm düşmanlara açıkça itiraf ve kabul ettirdi. Böylece Kürdistan'da çarpıtılan, tersyüz edilen her şey doğru biçim aldı ve gerçek yerine oturdu, maskelenen her şey açığa çıkarılarak gerçekler su yüzüne çıkarıldı. Ulusal kurtuluş hareketi ve mücadelesi doğru bir çizgide ve gerçek bir önderlik altında gelişmeye başladı. Halk kitleleri bu gerçeği gördü ve gerçek etrafında saf tuttu; ilerici insanlık gelişmeleri gördü ve bu gelişmeleri muhatap almaya yöneldi; faşist-sömürgeci düşman da ortaya çıkan "tehlikeyi" görerek bütün gücüyle ona karşı savaş yürüttü, gücü yetmeyip başarısız kalınca emperyalist efendilerini ve işbirlikçi-uşaklarını yardıma çağırdı; bu savaşın içine soktu.

Şimdi, PKK önderliğinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin sağladığı bu gelişmeleri ve süren gerilla savaşını dost-düşman aklı başında hiç kimse inkar etmiyor, herkes harıl harıl bunlar üzerinde kafa yoruyor, açıklamalarda bulunuyor, itiraflar yapıyor ve kendi çıkarları doğrultusunda politika ve tutum belirlemeye çalışıyor. Türk burjuvazisinin bütün temsilcileri "PKK ile bir savaş içinde olduklarını, başarısız kaldıklarını, durumun ciddi olduğunu" açıkça ilan ederek kendine göre uygun savaş taktikleri ve tedbirler öneriyor. Emperyalistler açıkça "silahlı Kürt ayaklanmasından", "PKK'nin geliştirdiği ulusal kurtuluş mücadelesinden" söz ediyorlar ve politik-askeri bir yığın girişimde bulunuyorlar. Sosyalist ve ilerici insanlık gelişen savaşa büyük ilgi duyuyor ve onunla daha iyi dostluk yollarını arıyor. PKK de, yürüttüğü mücadeleyi bütün boyutlarıyla gün gün açıklıyor, hiçbir şeyi gizlemiyor. Bütün bunlar bir tarafta; diğer tarafta ise Kürdistan'ın kaşarlanmış deve kuşları duruyor, bunlar hala her şeyi inkar etmeye, yok saymaya çalışıyor. Barzani'ler, Talabani'ler, Kassemlo'lar ve bunların bir dizi avukat yavruları hala, "PKK'nin teröristliğinden, hainliğinden, ruh hastası oluşundan, yurtseverleri öldürdüğünden, cani olduğundan, savaş diye birşey yapmadığından, vb. vb." söz ediyor; halkımızın kökünü kurutmak isteyen faşist-sömürgeci düşmandan daha büyük düşmanlık yapıyor ve onlara yol gösteriyor. Dünya böyle bir ihanete ve düşmanlığa daha tanık olmadı!

Bunların yaptıkları herkesçe bilinmektedir. Biz sadece birkaç noktaya değinelim. Faşist sömürgeci Türk devleti bütün gücüyle Kürdistan'da çetecilik örgütlemeye çalışıyor, Kamran İnan'ın çömezleri ve küçük-burjuva lümpenler silahlandırılarak gerilla üzerine salınıyor. Barzani'ler bu faaliyetin

önemli bir ayağı olarak çaba harcıyor. Barzani'ler ve Talabani'ler, yüzbinlerce şehit kanıyla yoğrulan ve acı, işkenceden oluşan Güney Kürdistan halkının direniş gücünü, o denli elverişli mücadele koşullarını tasfiye ettiler, sattılar. 15 Ağustos Atılımına karşı çıktılar, ardından TC ile görüşmelere başladılar, Kuzey-Batı Kürdistan'da çeteciliği örgütlemeye çalıştılar, sınır muhafızlığına başlayarak devrimcilerin peşine düştüler, faşist-sömürgeci Türk devletinin gazete ve televizyonunun baş konuğu olmaya başladılar, buralardan "PKK terörizmine karşı mücadele" ve "Türk faşizminin Saddam'a karşı Kürtleri koruması" çağrıları yaptılar. 1986'dan itibaren PKK'nin yenilmeyeceğini anlayınca kendi aralarında birlik oluşturdular. Bunların bir benzeri olan Kassemlo'lar da, Doğu Kürdistan'ın direniş gücünü birkaç yılda bitirdikten sonra aynı kervana katılarak, TC gazetelerinden bol bol "PKK eşkıyasına lanet" okumaya başladılar. Bunların Kuzey-Batı Kürdistan'daki çömezleri ise, zindanlarda faşist-sömürgecilere teslim oldular, direnişe karşı sömürgeci zulmün çeteciliğini yaptılar, Avrupalara sığınanları orada iyi birer işbirlikçi-uşak haline getirildiler, bunlar 15 Ağustos'a karşı faşist sömürgecilikle aynı dilden tüm güçleriyle saldırdılar, bir yandan bunu yaparken öte yandan da provokasyonla beraber "PKK'nin Kürdistan'da biteceğini ve mirasın kendilerine kalacağını" umut ettiler, ama gelişmeler kalıcılığını kanıtlayınca bu sefer daha çılgın olarak Türk faşizmine ve Avrupa emperyalizmine "PKK'ye karşı mücadele" çağrıları yaptılar, ve emperyalizmin kaldırım koruyucuları olarak liste elde sokak sokak emperyalist polisle birlikte "PKK avcılığına" çıktılar, vb. vb. Şimdi tüm bu güçler birlik oluşturuyorlar, PKK'nin dayattığı mücadelenin yarattığı gelişmeler ortamında ağızları sulanarak yeni işbirlikçilik planları yapıyorlar. Emperyalist devletlerin dayatmasıyla Türk faşizminden "birleştirilmiş Kürdistan'da otonomi" sağlayacaklarını umut ediyorlar; veya bu olmazsa doğrudan emperyalizmin yeni-sömürgeciliğine hazırlanıyorlar. Tabii bütün bunlar için PKK'nin etkisiz kılınması gerekiyor ve bu nedenle PKK'ye karşı birleşik bir mücadele yürütüyorlar.

Burada iki taraflı yapılanlar da, PKK'nin yaptıkları da, bu güçlerin yaptıkları da açıktır. Ulusal kurtuluş mücadelesi her şeyiyle berraklık kazanmıştır. PKK'nin daha 1975'lerde düşünce düzeyindeki belirlemeleri doğrulanmıştır. Ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi karşısında ısrarla sürdürülen her türlü reformist, teslimiyetçi, otonomist anlayış en alçakça bir işbirlikçilik haline gelmiş, Kürt egemen sınıfıyla bütünleşmiş, ulusal kurtuluşa karşı sömürgeciliğin ve emperyalizmin en tehlikeli işbirlikçiliği olarak ortaya çıkmıştır. Bunun karşısında ulusal kurtuluşçuluğun sınır çizgileri pratik netlik kazanmıştır. 15 Ağustos Atılımı ve bugün yaşanan gerilla savaşı, bu çizgilerin gerçek ölçülerini belirlemiştir. 15 Ağustos'a ve gerilla savaşına karşı tutum, Kürdistan yurtseverliğini ve ulusal kurtuluşçuluğu belirleyen kesin ölçüt olmuştur. Halkımız bu berraklaşma içinde ulusal kurtuluşa ve PKK önderliğindeki saflara akın ederek, işbirlikçi ihaneti yalnız bırakmıştır. Bu akınını ve mücadelelesini daha da geliştirip PKK önderliğini güçlendirerek, işbirlikçi-teslimiyetçi güçleri boğacak ve gerçek kurtuluşunu yaratma yolunda ilerleyecektir.

15 Ağustos, Türkiye'de Demokrasi Mücadelesinin Gerçek Ölçütüdür

15 Ağustos Atılımının pratikte ortaya çıkardığı ve bugün yükselen gerilla savaşımızın da karşı durulmaz bir biçimde doğru yöntemlerini kanıtladığı, kesinleştirdiği önemli bir konu da Türkiye'de demokrasi mücadelesinin gerçekte ne olup olmadığıdır. Bu konu da o kadar tersyüz edilmiş, çarpıtılmış, maskelenmiş ve özünden boşaltılmıştır ki, yetmiş yıldır sözde demokrasi mücadelesi verilmiş, fakat sonuçta 12 Eylül gibi kapkara bir faşist diktatörlüğe varılmıştır. Bugün Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesinin etkisi sonucunda sorun yeniden pratik anlamda güncellik kazanmıştır. Bazıları büyük bir sahtekarlık ve maskeleme olayı olan referandumda "evet" çıkarmaya çalışmakta ve buna "büyük demokrasi kavgası" demektedir. Bazıları ise altmış günlük açlık grevleri sonucunda yaşamlarını feda etmekte ve "demokrasi mücadelesinin başka biçimi olmadığını" haykırmaktadır. Hepsi de Kürdistan'daki gelişmelerin etkisi ve dayatması, yarattığı ortam sonucunda oluşan bu olayların birbirleriyle sadece adlarına "demokrasi mücadelesi" denmesinden başka bir ortaklığı yoktur.

Türkiye'de demokrasi mücadelesi gerçek anlamda nedir? Buna cevap olarak, çoğunlukla ABD emperyalizminin yeni-sömürgeci egemenliğini, Türk burjuva düzenini yıkacak demokratik halk devrimi ve halk savaşı denmiş, fakat pratikte ne demokratik devrim, ne de halk savaşı görülmüştür. Biri 1920, diğeri ise 1970'de olmak üzere bu doğrultuda daha başlangıçta ezilen iki yönelim dışında gerçek bir yönelim ve uğraş da olmamıştır. Altmışbeş yıldır yapılan, bugün ün yapmış olan TKP pratiğinin her şeyi gösterdiği gibi, sözde bol demagoji, pratikte ise eşi bulunmaz bir burjuva kuyrukçuluğu ve düzen hizmetçiliğidir. Altmışbeş yıldır yapılan, işbirlikçi-tekelci burjuva egemenliği altında legalleşme mücadelesidir. Bunun anlamı nedir? Burjuva düzen partisi haline gelmek isteminden başka birşey olmadığı açıktır. Bu kadar uzun süreç bu uğurda harcanmış, bu kadar zengin mücadele potansiyeli bu uğurda tasfiye edilmiştir. Dünyada (ülke özellikleri dikkate alınırsa) bu kadar burjuva kuyrukçuluğunun ve burjuva uşaklığının başka bir örneği yoktur. Oysa çağımızda şimdiye kadar hiçbir devrim "legal partiler" önderliğinde yapılmamıştır ve hala da yapılamamaktadır.

Bütün bunlar, Türkiye'de demokrasi mücadelesinin ne kadar çarpıtılmış ve maskelenmiş olduğunu göstermektedir. Bunun kaynağını da, Kemalizmin kendisini "demokratik güç" olarak göstermesi sahtekarlığında, bunu topluma egemen kılmak için gösterdiği ustalıkta ve bunun parçalanıp aşılamamasında görmek gerekir. Geçmişten bugüne "demokrasi mücadelesi" denen şey, İnönülerin, Ecevitlerin önderliğini, onların belirlediği sınırları pratikte ve gerçek anlamda aşmamıştır. Onların da bu düzenin korucuları ve temel direkleri oldukları ortadadır. Bu nedenle, "demokrasi mücadelesi" özünde demokratikleşmeyi (burjuva anlamda bile) taşımayan yeni-sömürge burjuva düzenini "demokratik yapma" gibi hep olmayacak şey uğruna yapılmış, sadece burjuva egemenliğini güçlendirmekten öteye ciddi bir sonuç vermemiştir. Bu durumuyla da, gerçek

anlamda bir demokrasi mücadelesi olmamış, tersine böyle bir mücadeleyi hep tasfiye etmiş, çarpıtmış ve düzenin hizmetine koşmuştur.

Bunları düşünce ve pratikte açığa çıkaran ve demokrasi mücadelesinin doğru pratik rotasını tutturan güç PKK'dir. PKK, ideolojik bir hareket olarak şekillenirken, 1971 devrimci çıkışının pratik tecrübelerini de inceleyerek, "Türkiye'de demokrasi mücadelesi, demokratik halk devrimi mücadelesidir, bu mücadele Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlüğünü hedefleyerek gelişir, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin gelişmesi ile ancak Türkiye'de demokrasi mücadelesi doğru bir rotaya, gerçek anlamına kavuşur ve bu temelde işbirlikçi-tekelci burjuva egemenliğini yıkmayı hedefleyerek bir halk demokrasisi mücadelesi olarak gelişir" tezleriyle ortaya çıktı. Bu tezler temelinde her türlü sosyal-şoven, kuyrukçu, revizyonist ve oportünist anlayış ve yaklaşımlara karşı yoğun bir ideolojik mücadele yürüterek, bunları teşhir etti. 1979-80 döneminde sağladığı pratik gelişmelerle bu teşhiri pratik eylemlilikle de sürdürdü ve gerçekleri belli ölçüde pratikte de ortaya çıkardı, bu güçleri ideolojik-politik yenilgiye uğrattı. 1981-82 döneminde Türkiye ve Kürdistan halklarının kurtuluş mücadelelerinin birliğini yaratabilmek ve bunu FKBDC gibi bir cephede somutlaştırabilmek için yoğun teorik ve pratik çalışma yürüttü; doğru anlayış ve yaklaşımları geliştirdi ve somut pratik adımların atılmasına önderlik etti. Bu çabaları karşısında sınırlı bir olumlu yaklaşım ve daha yoğun ise olumsuz, artniyetli ve tasfiyeci bir yaklaşım gördü.

15 Ağustos Atılımı, PKK'nin bu anlayış ve hazırlıklarının da pratiğe aktarılması oldu; 15 Ağustos, 12 Eylül faşizmine ve burjuva düzenine karşı Türkiye demokratik devrim mücadelesinin de bir pratik atağı ve bu mücadelenin doğru anlayış temelinde pratikte ortaya çıkarılmasıydı. Bu nedenle, Türkiye demokrasi mücadelesinin anlayış ve pratikte gerçek ölçülerini belirledi, her türlü demagojiyi yerle bir ederek demokrasi mücadelesinin hedef ve yöntemlerini pratik uygulama ile ortaya koydu, Türkiye'de demokrasi mücadelesinin ne olup ne olmadığını, gerçekte kimlerin demokrat olduğunu gösterdi, bütün sahtelikleri yıkarak, maskeleri düşürerek, çarpıtmaları düzelterek gerçekleri açıkça ortaya serdi. PKK'nin yarattığı bu gelişmeler karşısında maskeleri düşen bütün sosyal-şoven, oportünist ve tasfiyeci güçler (TKP, Sol Birlik, Partizan, HK vd.), 15 Ağustos'a ve PKK'ye karşı, Türk faşizmiyle omuz omuza bir haçlı seferi başlattılar. Semir provokatörüyle elele, PKK'nin "teröristliğinden, provokatörlüğünden, milliyetçiliğinden, diktatörlüğünden vb." dem vurdular; bu saldırılarını pratik eylemlere ve komplolara kadar vardırdılar. Bunların hepsi, 15 Ağustos'un kendi gerçek yüzlerini, nasıl bir burjuva kuyrukçusu ve uşağı olduklarını halk kitlelerine ve dünya kamuoyuna göstermesini ve maskelerini düşürmesini önlemek içindi. Ama 15 Ağustos gelişti, pratikte kendini kanıtladı, bu güçlerin yüzleri açığa çıktı ve yüzlerinin kabul ettiği yerlere oturarak etkisiz hale geldiler.

Kürdistan'da bugün yükselen gerilla savaşı, 15 Ağustos'un pratik yenilmezliğinin kesinleşmesidir, bu açıdan 15 Ağustos'un ortaya çıkardığı gerçekleri ve sonuçları kesinleştirmektedir. Bu temelde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin gelişimi artık Türkiye ortamını da daha yakından etkilemekte, doğru bir demokrasi anlayışını ve mücadelesini geliştirmektedir. Türkiye'de faşist diktatörlüğe karşı gelişen her şey, esas olarak Kürdistan'da yükselen mücadelenin etkisini taşımakta ve ona dayanmaktadır. Hatta Demirel, Ecevit gibileri bile, bu mücadelenin yarattığı ortama dayanarak yeniden politik hayat bulmaya çalışmaktadır. Orta kesimlerin dili epeyce açılmıştır, onlarca dergi, gazete çıkarılmakta, "Kürt Sorunu", ordu ve benzerleri üzerine sayfalar dolusu yazılar yazılmaktadır. Çünkü, Kürdistan devrimci savaşı birçok yasağı kırmış, "Kürt" fobisini, ordu tabusunu yıktırmıştır. İşçi grevleri, öğrenci gösterileri, protestolar, açlık grevi ve oturma eylemleri, küçük de olsa devrimci şiddet gösterileri ve yüce zindan direnişleri ortaya çıkmakta ve gelişmektedir. Bütün bunlar, Kürdistan'da gelişen mücadelenin doğrudan sonuçlarıdır. PKK'nin daha ilk ortaya çıkarken savunduğu görüşler, bugün böyle bir pratik gelişme ile doğrulanmıştır.

Bu doğrulanma çeşitli güçlerin gerçek yerlerine oturtulmasında da yaşanmaktadır. Bunca gerçeğe ve ortaya çıkan gelişmeye rağmen, PKK ile ilişkisi olmadığını, NATO'nun bir yönetim gücü olabileceğini, "referandumda evet"le demokrasinin gelişeceğini söyleyerek yer bulmaya çalışan TKP ve bütün benzerlerinin Türkiye demokrasi mücadelesi içinde yeri yoktur. Bunlar, demokrasi mücadelesi değil, işbirlikçi-tekelci burjuva egemenliğini, Türk faşizmini maskeleme, güçlendirme ve katlanılır bir rejim imiş gibi gösterme hareketleridir, bunlar doğrudan rejimin bir parçasıdır. Bunların, PKK'nin dayatması karşısında ağızlarına aldıkları "Kürt" ve "Kürdistan" sözlerinin de maskesi Ecevit ve İnönülerin son açıklamalarıyla iyice düşmüştür, TKP ve benzerleri ile bu sonuncuların yaklaşımları arasında gerçekte hiçbir fark yoktur; ve buradaki amacın adını söyleyerek Kürt halkını kandırma, kitleleri faşist-sömürgeci düzene kanalize etme, ulusal kurtuluş potansiyelini ve PKK'yi tasfiye etme olduğu çarpıtılamayacak kadar nettir. Burada da, Kürdistan'da olduğu gibi bir küçük-burjuva kurnazlığı görülmektedir. Bu baylar, faşist rejimle uzlaşarak düzen içinde yer etme, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin sömürgeci Türk egemenliğini yıkıma götürdüğü dönemde bir burjuva ya da küçük-burjuva yönetimi olarak ortaya çıkma umuduyla yaşamaktadırlar. Belli ki Portekiz'den iyi öğrenmişe benzemektedirler. Ama nafile, şimdiden belirtelim ki, bu baylara sonuçta avuçlarını yalamaktan başka birşey düşmeyecektir.

15 Ağustos Atılımı ve Kürdistan devrimci savaşı, sadece Türkiye ortamına demokratik etkide bulunan bir güç değildir ve bununla sınırlı olmayacaktır; O, Türkiye'de gerçek demokrasi mücadelesi olan demokratik halk devrimi, mücadelenin hedeflerini ve hattını gösteren, belirleyen bir güçtür. Bütün bunlar, FKBDC platformunda belirginleştirilmiştir ve bugün de öncü devrimci pratiği Kürdistan'da geliştirilmektedir. Kürdistan'da yükselen mücadele, (bazı çeşitlenmeler olsa da) Türkiye demokrasi mücadelesinin de tek doğru biçimidir. 15 Ağustos ve bugün yaşanan gelişmeler, bunu pratikte kanıtlamış, uygulanırlığını göstermiş ve gerçek ölçütü yaratmıştır. Bugün Türkiye'deki zindanlarda yükselen direniş, buna dayanarak gelişen ve bunu kanıtlayan mücadele olmaktadır. Ve Kürdistan'daki mücadeleye dayanarak bu gelişmelerin hızlanacağı, Türkiye demokratik halk devrimini kitlesel bir hareket olarak geliştireceği açıktır. PKK böylesi gelişmeleri tüm gücüyle destekleyecek, Türk ve Kürt halklarının omuz omuza devrimci savaşını geliştirerek, küçük-burjuva uşakları yerle bir edip, Türk burjuva egemenliğini yıkıma götürecektir.

Ulusal Kurtuluş Hareketimiz Bölgede Etkin Bir Konuma Ulaşmıştır

1987 Atılımının geliştirdiği ve Kürdistan'ın tümünü kapsayan gerilla savaşımızın şiddetlenerek, faşist Türk sömürgeciliği ile halkımız arasındaki mücadeleye paralel olarak, bölgemiz Ortadoğu'da da emperyalist ve işbirlikçi güçlerle ilerici, yurtsever güçler arasındaki mücadele son derece keskin, şiddetli ve tüm dünyanının dikkatini üzerine toplayan bir durumu yaşamaktadır. Bölgemizde giderek daha çok saflaşan ve bir bölgesel savaş halini alan bu mücadeleden etkilenmeyen dünya gücü yok gibidir ve hemen herkes değişik biçimlerde bu mücadeleye katılmaktadır. Ulusal kurtuluş hareketimiz, ulaştığı bugünkü gelişme seviyesi ile, bölgemizde süren bu mücadeleyi daha çok etkilemekte ve ondan etkilenmektedir.

PKK önderliğinde yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin ideolojik-politik şekillenmesinin, diğerleriyle birlikte kapsamlı bir bölge değerlendirmesine de dayandığı bilinmektedir. Bu özelli-

ğiyle ve pratik gelişmenin de açıkça kanıtladığı gibi ulusal kurtuluş hareketimiz kendi başına bir olay değil, bölgesel gelişmelerin de bir sonucu ve bir parçasıdır. Bu nedenle Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin pratiğe ilk uygulandığı 1978-80 döneminde yaratılan devrimci gelişmeler, 12 Eylül faşist-askeri darbesine yol açtı ve bu, bölge çapında da önemli bir olaydı. 12 Eylül faşizminin, ABD'nin bölgesel planları doğrultusunda üstlendiği rol, bölge halklarını ve ilerici, yurtsever güçlerini tehdit eden saldırgan durumu bunu açıkça gösteriyordu. Ve düşmanın böyle bir duruma varmasında, o dönem için yeterince bilinmese de, daha sonra düşmanın bizzat itiraf ettiği gibi, PKK'nin geliştirdiği mücadele birincil etkendi. Böyle bir gelişme ortamında PKK, 1980'den itibaren bölge çapında yürüttüğü politik-pratik çalışmayla bölge güçlerini daha yakından tanıdı, ilerici-direnişçi güçlerle ilişki ve dayanışmalar kurup geliştirdi ve ulusal kurtuluş hareketinin doğru temellerde ilk bölgesel bağlaşıklarını yaratarak hareketi bölgesel bir güç haline getirdi.

PKK'nin bu anlayışların ve bu alandaki hazırlıklarının da pratiğe aktarılması olan 15 Ağustos Atılımı, yarattığı pratik kazanımlarla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini Ortadoğu'nun önemli bir devrimci politik-pratik gücü haline getirdi. Türk faşizmine vurduğu darbelerle ve bölgesel konumuyla bölge politikalarını etkilemeye başladı ve bölge halkları için yeni bir devrimci savaş cephesi yarattı. PKK önderliğinde sağlanan bu gelişmeler, bir yandan önemli bir politik etki yaratırken, öte yandan da bölgesel sorunların daha köklü ele alınması ve böyle köklü çözümlerin gerçekleştirilmesi gerektiğini dayattı. Bu, bölgesel sorunlara proletaryanın çıkarları doğrultusunda yaklaşımdı ve önemli bir ideolojik, politik, pratik güç olarak gelişen PKK, bölge halkları için proletarya önderliği döneminin açıldığını ortaya koydu. Bölgesel mücadelenin daha çok keskinleştiği bu dönemde, faşist-sömürgeci Türk devletinin rolü daha iyi görülür oldu. Emperyalizmin bölge halklarına ve Suriye, Libya, İran gibi yönetimlere karşı saldırganlığının ve silah kullanmasının artmasına paralel olarak Türk faşizminin de, Kürdistan'ın diğer parçalarına düzenlediği askeri saldırılarda görüldüğü gibi, bölgeye yönelik tehdit ve şantajları arttı. İşte böyle bir gücü kendi alanında durduran ve çıkmaz içine sokan ulusal kurtuluş hareketimiz, bölge açısından önemli bir role sahip olduğunu ve bu rolünü oynamaya başladığını gösterdi.

1987 Atılımı ve Kürdistan'da yükselen gerilla savaşı, bu gelişmeleri kesinleştirirken, ulusal kurtuluş hareketimizin ve PKK önderliğinin politik konumunu ve etkinliğini daha da geliştirdi. Faşist Türk sömürgeciliği, bu gelişmeleri engellemek için bölge devletlerine defalarca çağrılar yaptı, her türlü tavizi verdi, İran ve Suriye ile PKK'ye karşı ittifak yapabilmek için en üst düzeyde görüşmelere girdi, ulusal kurtuluş hareketimizi bölgeden tecrit edebilmek ve Kürdistan'daki mevcut sınırları denetleyebilmek için her türlü çabayı harcadı, Güney ve Doğu Kürdistan'a yönelik yeni askeri harekatlar düzenledi, Kürt işbirlikçilere çok geniş ödünler verdi. Ama bu çabalarında başarılı sonuçlara ulaşamadı, yaygınlaştırılarak geliştirilen gerilla savaşı, düşmanın tüm bu çabalarını boşa çıkararak ulusal kurtuluş hareketini bölge çapında daha etkin bir güç haline getirdi.

Şimdi gelişmeler bu düzeyde seyretmektedir. Sınır alanlar, mücadelemizin tecrit edilip zorlandığı yerler değil, mücadelemizin gelişimine daha çok hizmet eden alanlardır. PKK ve yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesi bölgede daha çok dikkate alınan bir güç konumuna ulaştı. Bütün bunlar ve yükselen savaş, faşist sömürgeciliğin oyunlarını bozarak onu ciddi bir çıkmaz ve çözümsüzlük içine sokmuştur. Türk faşizmi Kürdistan'da böyle ölümcül darbeler yerken, ABD emperyalizmi Basra Körfezinde her türlü saldırganlığını arttırarak, İran'a karşı açık savaş konumu alarak adeta Türk faşizmini ölümden kurtarmaya çalışmaktadır. Kendince, bölgedeki anti-emperyalist gelişmeler ve özellikle de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi, İran-Irak savaşından ve İran'ın konumundan kaynaklanmaktadır, bunun önüne geçmek ve gelişmelerin cezasını İran'a yüklemek için çalışmaktadır. İşte bölgesel olayların birbiriyle bağı ve bunun içinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yeri böyledir. Bir de bunlara, ABD'nin yardımına diğer emperyalist devletlerin koşması ve Sovyetler Birliği'nin de kullanacağı ilk silahın bir dünya savaşının başlangıcı olabileceği ve kendisini karşısında bulacağı doğrultusunda ABD'yi açıkça uyarması eklenirse, gelişmelerin dünyayı ne düzeyde etkilediği ve ne denli büyük olduğu açıkça görülür.

NATO ve ikili anlaşmalar çerçevesinde ABD ile Türk faşizminin ortak bir bölgesel savaş planının bulunduğu artık çok açıktır. Gerilla savaşımızın yaygınlaştığı yaz başlarında Kürdistan'da düzenlenen NATO tatbikatından bugünkü Körfez saldırganlığına kadar olayların hepsi bu plan doğrultusundaki uygulama olmaktadır. Bunun merkezine Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin alındığı ortadadır. Ulusal kurtuluş hareketimiz bölgeyi bu düzeyde etkileyecek bir konuma ulaşmış bulunmaktadır. Emperyalizmin ve faşizmin bu savaş planına karşı bölgenin ilerici, direnişçi ve dünyanın sosyalist güçleri direniş kararlılığında olduğunu ortaya koymuştur. PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, Türk faşizmine öldürücü darbelerini vurarak gelişimini sürdürecek, her türlü emperyalist saldırganlığa bölgenin direnişçi güçleriyle dayanışma içinde karşı koyacak, zafer yolunda ilerleyerek bölge halklarının kurtuluş yolunu daha çok açacaktır.

Dünyada Kürdistan Sorununa Yeni Yaklaşımlar Gelişmektedir

PKK III. Kongresi temelinde yükselen 1987 Atılımı ve yaygınlaşan gerilla savaşı, ulusal kurtuluş mücadelemizin gür sesini dünyaya daha yoğun duyurarak, tüm dünya güçlerinin dikkatini Kürdistan Ulusal Sorunu üzerinde toplamıştır. Dünya basın ve yayın organları Kürdistan'daki gelişmelere geniş olarak yer vermiş, sorunun durumu ve çözümü yoğun tartışmalara konu olmuştur. Ayrıca Kürdistan sorunu, NATO toplantıları, Avrupa Parlamentosu gibi çeşitli uluslararası kuruluşların gündemine girmiş, bu kuruluşlarca değişik kararlar geliştirilmiştir. Kürdistan'da yaşanan gelişmeler, tüm dünya güçlerini Kürdistan sorunu üzerinde tutum belirlemeye zorlamakta, soruna yaklaşımdaki tersliklerin düzeltilmesine ve yetersizliklerin giderilmesine neden olmaktadır.

Bu konuda, her şeyden önce emperyalist sistemin ve çeşitli emperyalist devletlerin yaklaşımına bakmak, faşist-sömürgeci Türk devleti ile bu sistem dostları arasında Kürdistan sorunu üzerinde çıkan tartışmaları görmek gerekir. Burada genel olarak şu belirlemeyi yapmak mümkündür; PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında Türk faşizminin içine düştüğü durum, emperyalist sistem tarafından vahim olarak görülmekte, Türk burjuvazisinin Kürdistan'ı şimdiye kadar olduğu gibi bir egemenlik altında tutamayacağı inancı gelişmektedir. Bu doğrultuda, emperyalist sistem tarafından Kürdistan sorununa, sistem içinde ve sistem yararına yeni çözüm bulunması Kürdistan'a otonomi veya özerklik verilmesi gerektiği görüşü geliştirilmekte ve bunlar sistem içinde çeşitli kararlara kavuşturulmaktadır. Emperyalizm, mevcut gelişmeler karşısında Kürdistan'ı sistem içinde tutmayı ancak böyle mümkün görmektedir. Bu durum, kendisinde böyle bir politikayı uygulama gücü göremeyen Türk burjuvazisinin tepkisine yol açmakta, ciddi bir görüş ayrılığı ve tartışma ortamı gelişmektedir. Bütün bu gelişmeler sadece PKK önderliğinde yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişiminin yarattığı dayatmanın ve oluşturduğu tehlikenin yol açtığı açıktır.

Durum parça parça ve kısmen geçmişle birlikte ele alınırsa olguların daha derin olduğu görülür. Emperyalist sistemin Avrupa Topluluğu parçasının, mevcut durumuyla Türkiye'yi olduğu gibi kendine kabul edemediği, onun her türlü yükünü kaldıramadığını, ama sistem açısından taşıdığı önemden dolayı onu bırakamadığı da açıktır. Bunun ekonomik, sosyal, siyasal vb. birçok nedeni vardır. Bir nedenin de Kürdistan üzerinde uygulanan kemalist inkarcılık olduğu açıktır. Geçmişten beri Avrupa, Kürdistan'a dil, kültür özerkliği verilmesinden ve böylece sistem içinde tutulmasından yana olmuştur. Daha açık olarak sosyal-demokratların dile getirdiği bu durum, genel çerçeve ve değişen mücadele karşısında hemen tüm çevrelerin tutumu olmaktadır. Bunun için, böyle bir özerkliği yürütecek işbirlikçiler beslenmekte, yıllardır örgütlendirilmeye ve hazırlanmaya çalışılmaktadır. PKK önderliğindeki bağımsızlık mücadelesinin 1987 Atılımıyla ulaştığı düzeyin Türk sömürgeciliğini çıkmaza soktuğunu ve Kürdistan halkından çok büyük destek gördüğünü gören bu güçler, içine düştükleri yoğun telaşla kendi "çözümlerini" gündeme getirmekte, bunu Avrupa Parlamentosu kararı düzeyine çıkararak bu konuda ortaklık yaratmakta, PKK'nin geliştirdiği bağımsızlık mücadelesini engellemek için YNK, ÖY gibi uşaklarıyla birlikte PKK'ye karşı açık ve azgın bir saldırı yürütmektedirler.

Emperyalist sistemin diğer parçasının, Kürdistan'da gelişen savaşını "silahlı Kürt ayaklanması" olarak ifade eden ABD'nin yaklaşımlarının da eskiye dayalı ve daha çok tedbirli olduğu anlaşılmaktadır. 12 Mart darbesinin bir numaralı sözcüsü olan Sadi Koçaş, anılarında, daha 1966'da ABD'nin Türkiye'ye, "TC'nin otonom yönetimi altında Kürdistan'ın diğer parçalarının da birleştirilmesini ve bunun Türkiye için daha yararlı olacağını" önerdiğini belirtmektedir. Ve belliki böyle bir şeyi ABD'nin tüm gücüyle destekleyeceği ifade edilmektedir. Şimdi, birçok şey daha iyi anlaşılır olmuştur. Belliki, Demirel'in tek slogan haline getirdiği "Büyük Türkiye" sloganı, Kamran İnan gibi CIA ajanlarının Kürdistan'da yoğun olarak örgütlendirilmesi, o tarihlerde Türk yöneticileri ile Molla Mustafa Barzani arasında kurulan münasebetler, TKDP'nin örgütlendirilmesi ve Dervişê Sado gibi MİT ajanlarının yönetiminde olması, en önemlisi de ABD-KDP ilişkilerinin açık olarak bu denli gelişmesi bütün bunların hepsi boşuna değildir. ABD, gelişmelere göre kendi politikasını hayata geçirmiştir. Yapılan bu şeylerden iki önemli sonuç çıkarmak mümkündür. Bir kere, faşist cunta da dahil tüm Türk yönetimlerini ABD desteklemiştir. Ama ABD, daha o zamanlarda bile, bu kadar güçlerine rağmen, kendilerinin yaşatamadığı klasik-sömürgeciliği Türk burjuvazisinin Kürdistan'da yaşatabilmesini olanaklı görmemekte, Kürdistan üzerinde uygulanan sömürgecilikten endişe ve korku duymuştur. Bunun sistem açısından yarattığı tehlikeyi, böyle bir sömürgecilik altında önü alınamayacak bir ulusal kurtuluş hareketinin gelişme olasılığını ve Kürdistan'ın sistemden kopma durumunu hesaplamıştır. Böyle bir gelişmenin önünün daha başından alınması için, Türkiye'nin Kürdistan'a otonomi vermesini ve bununla birlikte de tüm Kürdistan'a sahip olmasını uygun bir "çözüm" olarak görmüştür. Kurulan ilişkiler bunu sağlamaya yönelik bir kapsam ve içeriğe sahiptir. Burada, "Kürdistan'a otonomi" politikasının mimarının kim olduğunu ve bunun kimlerin çıkarını temsil ettiğini artık anlamayan kalmayacaktır herhalde. İkincisi, ABD yalnız başına bu yaklaşımı da tehlike açısından yeterli tedbir olarak görmemiş, klasik-sömürgeciliğin yaşatılamaması veya otonominin gerçekleştirilememesi durumunda kendine bağlı bir yeni-sömürge yönetimini oturtmak ve böylece Kürdistan'ı sistem içinde tutmak politikasını da planlamıştır. Kurulan ilişkilerin düzeyi bunu sağlamaya da yatkın durumdadır ve zaten birinci yaklaşım doğal olarak böyle bir olasılığı da dikkate alır. Şimdi ABD, PKK önderliğinde gelişen bağımsızlık mücadelesi karşısında, bu iki olasılığı da gerçekleştirememiş olmanın telaş ve hiddetini yaşamaktadır. Buna, çok öncelerden beri **korktuğu başına gelmiştir** de denebilir. Başta TC olmak üzere diğer işbirlikçileri içinde de bu kadar erken yönetici değiştirmesinde ve birçok sadık uşağını harcamasında bu başarısızlığın rolünün birinci olduğundan kuşku duymamak gerekir. Ve ABD, bugün de, çeşitli yolları deneyerek yukarıda belirttiğimiz kendi yaklaşımlarını hayata geçirmeye, Kürdistan'ın yeni bir Vietnam olmasını böylece önlemeye çalışmaktadır.

Emperyalizmin bu iki parçasının da kendi yaklaşımlarını hayata geçirme telaşı, 15 Ağustos Atılımı ve devrimci savaşın Kürdistan'a yenilmez olarak yerleştiğinin kanıtlandığı 1985 yılı ile iyice artmış ve ortak bir emperyalist politikaya dönüşmüştür. Demekki, bunların sadık Kürt işbirlikçileri olan KDP ve KYB'nin 1986 yılı baharında, birbirleriyle savaşta döktükleri binlerce Kürt yurtseverinin kanları hakkında bir tek kelime bile söylemeden, ittifak ve birlik yapmaları bir tesadüf değildir; yukardaki birliğin doğrudan sonucudur (bilindiği gibi, bu ana işbirlikçi iki kanat birleştiğinde bütün yavru işbirlikçiler doğal olarak bunların etrafında toplanmaktadır). PKK III. Kongresinin yarattığı gelişmeler, 1987 Atılımı karşısında ise, emperyalizmin bu artan telaşı bir histeriye dönüşmüş ve PKK'ye karşı doğrudan açık saldırı halini almıştır. NATO toplantılarının gündemine PKK'nin alınması, Avrupa devletlerinin topluca PKK'ye saldırmaya çalışması, alelacele Avrupa Parlamentosunun işbirlikçi çözümü karar haline getirmesi bunun açık kanıtlarıdır. Açıkça, PKK önderliğindeki Kürdistan bağımsızlık mücadelesi **atı alıp üsküdarı geçme** noktasında görülmekte, bunun önlenebilmesi için Türk burjuvazisi uyarılmakta, yol gösterilmekte ve yardımcı olunmaya çalışılmaktadır. Bakınız Avrupa Parlamentosundan Henry Saby, Parlamentonun aldığı karar hakkında neler söylemektedir: *"Bu tavrın Türkiye'ye karşı olmakla alakası yok. Bu kararı Türkiye'ye karşı alınmış bir karar olarak değerlendirenler kendilerini gülünç duruma düşürüyorlar. Kararın bugünkü Türkiye'ye karşı olmadığı kararda yazılıdır. amaçlanan, etnik gruplarla Türk*

hükümeti arasında diyalog yolunu açmaktır... Bu durum, Kürt ve Ermeni azınlıklarıyla diyalog yolunun açılmasında kullanılabilirdi." (Yeni Gündem, 28 Haziran 1987) Bunlar son derece açık sözler. Belli ki gereken diyaloglar kurulmaktadır. Demekki, Barzani'lerin Türk devletiyle "PKK düşmanlığı" temelinde kurulan ilişkileri bir tesadüf olmadığı gibi bay Talabani'lerin, Kassemlo'ların da Türk gazete ve TV'sinin "PKK düşmanlığı" kusan değerli konukları olması da bir tesadüf ya da boşuna değildir. (burada bay Burkay'ın bildirilerinin de PKK'ye karşı mücadelede Tercüman gazetesinin en güvenilir malzemesi olduğunu belirtelim.) Demekki, Turgut Özal'ın "şiddete karışmayanlar Türkiye'ye dönsünler" çağrısı boşuna yapılmamıştır. Bay Burkay'lar şimdiden sıraya girebilir ve biletlerini hazırlayabilirler. Demekki, KDP, KYB birliği temelinde tüm Kürt işbirlikçilerinin, Türk sömürgecileri ve bütün emperyalist devletlerle birlik halinde baş düşman PKK'ye 1987 yılında geliştirdikleri azgın saldırıları ve bütün mücadelelerini PKK'ye karşı olduğunu açıkça ilan etmeleri boşuna değildir. Bütün bunlar emperyalizm tarafından sistemli olarak hazırlanmıştır, onlar ise sadece güvenilir işbirlikçiler olduklarını kanıtlama uğraş ve yarışı içindedirler.

Bütün bunların anlamı son derece açıktır. Gerçekten Kürdistan halkına "bazı hakların verilmesine" değil, Türk burjuvazisinin kurtarılmasına ve Kürdistan'ın emperyalist sistem içinde tutulmasına çalışılmaktadır. Emperyalist sistem içinde Kürdistan'a bazı yeni biçimler verilmeye çalışılmaktadır. Eğer bugünkü "genel valilik" yarın bu amaçla çalışan bir "Kürdistan Valiliğine" dönüşürse buna şaşmamak gerekir. Bunun için Türk burjuvazisi ikna edilmeye, tek düşman olarak görülen PKK ise ezilmeye, tasfiye edilmeye çalışılmaktadır. PKK'ye karşı böyle bir yönelim içinde olmak boş bir çabadır. Efendiler karar vermiş, uşaklar da hazırlanmıştır; bunların can dostları olan Türk burjuvazisini ikna etmek de artık kendi görevleridir. Eğer sözlerine sadıksalar ve güçleri yeterliyse Kürdistan'a otonomi ya da özerklik versinler, bunun sözünü değil pratiğini yapsınlar. PKK, şimdiye kadar otonomi elde eden bir güce, "niye bunu elde ediyorsun" dememiştir; yine Kürdistan'a otonomi veren bir güce "niye bu otonomiyi veriyorsun" da dememiştir. O, sadece, otonominin gerçekleştirilemeyecek ve yaşatılamayacak boş bir laf ve halkımızın bu lafla aldatılıp uyutulması olduğunu otonominin halk kitlelerinin çıkarlarını değil, feodal-komprador hakim sınıfların çıkarını temsil ettiğini; otonominin halkımıza değil, sömürgecilere ve Kürt egemen sınıflarına hizmet edeceğini; otonomi sömürgeci egemenliğin ve sömürü düzeninin başka biçimlerde devam etmesi olduğunu; halkımızın çıkarını temsil eden ve onu kurtuluşa götüren tek çözümün bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük olduğunu söylemiş ve halkımızın çıkarına olan bağımsızlık ve özgürlük uğruna çalışıp savaşmıştır. Kürdistan'da yaşanan çağdışı Türk sömürgeci egemenliğini yıkmaya yürümüştür. Doğru olan bunlardır, pratikte büyük gelişmeler yaratarak doğruluğunu kanıtlamıştır. Halkımız doğruları görmüş ve tüm gücünü bu mücadeleye vermiştir. Kürdistan, daha şimdiden dünyanın yeni bir Vietnam'ı olmuştur. PKK tüm gücüyle kendi doğru çizgisinde, bağımsızlık ve özgürlük yolunda mücadelesini sürdürecek, halkımız bütünüyle bu mücadeleye katılacak, eğer olursa otonomiden de bu mücadele yararlanacak, emperyalist ve işbirlikçi tüm oyunlar boşa çıkarılarak bu mücadele mutlaka zafer kazanacaktır.

Bu zaferin güvencelerinden biri de, dünya halklarının, sosyalist, ilerici ve demokrat dünya güçlerinin halkımızın kurtuluş mücadelesine olan ilgi ve destekleridir. 1978 Atılımı nasıl ki emperyalist güçlerde böyle bir korku ve telaş yaratmışsa, bundan daha fazla da dünya halklarının, devrimci, ilerici güçlerinin sempati, dayanışma ve desteğini kazanmıştır. Emperyalist devletlerin zıddı olarak, bizzat bu ülkelerin ilerici, demokrat kamuoyu PKK önderliğindeki mücadeleye çok daha fazla destek sunmakta ve mevcut emperyalist saldırganlığa karşı mücadele etmektedir. Sosyalist, devrimci dünya güçleri, geçmişte bu konuda taşıdıkları yetersizlikleri bizzat bu gelişmeler karşısında aşarak ulusal kurtuluş mücadelemize karşı olumlu ve doğru bir yaklaşım içinde olmaktadır. Geçmişte olduğu gibi, bugün de dünyada gelişen devrimdir. Ve bu devrim, haklılığını ısrarla kanıtlayarak ve dünya devrimci güçlerinin desteğini yaratarak Kürdistan'da da gelişmektedir ve sonuna kadar da gelişerek egemen olacak tek güç odur.

Partimiz ve halkımız zafer yolunda emin adımlarla ilerlemektedir

Parti Önderliğimiz, 15 Ağustos devrimci atılımının üçüncü yılına girerken, ***"Partililer ve tüm halkımız Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Ordusunu inşa için görev başına!"*** çağrısını yaptı. Belli ki bu, 1973'lerden beri uzun bir mücadele sürecini yaşayan, düşmana saldırma ve geri çekilme dönemlerinden geçen, 15 Ağustos gibi bir pratik içinde faşist-sömürgeci düşmanın en vahşi ve karanlık ortamını parçalamayı başaran, bütün bunlarla kendini geliştiren ve kanıtlayan bir Partiye ve halka, önündeki temel görevlerin gerçekleştirilmesi için yapılan bir çağrıydı. Daha sonra bu çağrı, Parti III. Kongresi'nde ayrıntılı kararlar ve planlar haline getirildi. Ve 1978 atılımı bu çağrı ve çalışmalar üzerinde yükseldi.

Bugün yaşanan mücadele ve sağlanan gelişmeler, bu çağrı ve kararların doğruluğunun Parti ve halk tarafından benimsendiğinin somut pratik kanıtıdır. Parti ve halk, Önderliğin ve Kongrenin çağrısına gereken karşılığı vermiştir. Halkımız onbinler halinde ERNK içinde saf tutmakta, kitle örgütlerini yaratmak ve ERNK'yi halkın sağlam bir kalesi haline getirmek için kitlesel bir seferberlik içinde bulunmaktadır. Ülke içinde ve dışında Cephe örgütlenmesi geniş kitlelerin coşkun katılımıyla ilerlemektedir. Gelişen mücadelenin etkisiyle uyanan kitleler, her türlü olumsuzluğu ve zayıflığı altederek binler, onbinler halinde Cephe saflarına akın etmektedir. Halkımızın çok büyük ve değerli katkılarıyla ulusal kurtuluş hareketimiz her gün büyümekte ve yeni mevziler kazanmaktadır. Böylece, faşist-sömürgeci düşmanın derin krizler ve çıkmazlar içine gömüldüğü bugün, halkımız, Ulusal Kongre gibi yeni ve büyük bir zirvenin coşkun hazırlık çalışmalarını yürütmekte ve böyle soylu, canlı gelişmeler içinde yaşamaktadır.

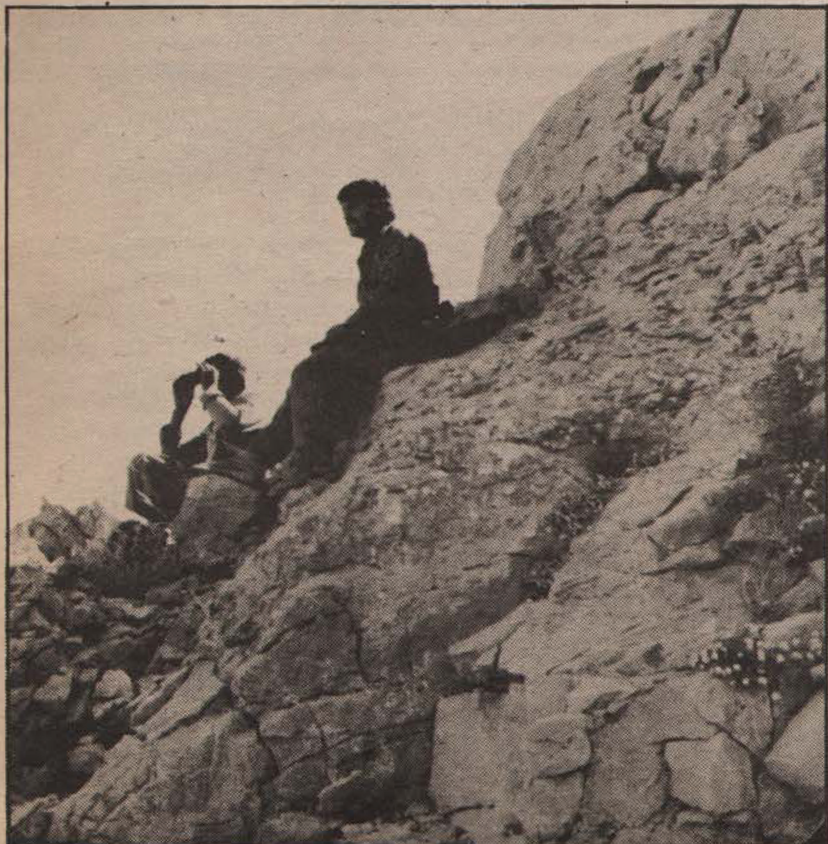
Halk Kurtuluş Ordumuz ARGK, varlığını, gücünü ve gelişimini Kürdistan'ın her alanında yükselttiği gerilla savaşıyla ve düşmana her gün vurduğu öldürücü darbeleriyle tüm dünyaya göstermektedir. Önderliğin ve Kongrenin karar ve çağrıları temelinde pratik uygulamadaki hatalar giderilmiş, yetersizlikler önemli oranda aşılmış, Partinin doğru taktik çizgisinde ve yetkin bir taktik uygulama ile yaygın bir gerilla savaşı içine girilmiştir. Bugün yüzlerce ve binlerce insan ARGK saflarına ve gerilla savaşına akın etmekte, bağımsız, özgür ve onurlu yaşamı burada bulmakta ve bin yılın intikamını alan, hesabını soran bir savaş yürütmektedir. Gerilla savaşımız, başta Hakkari-Botan, Mardin, Bingöl-Diyarbakır, Dersim, Ağrı, Kars, Adıyaman, Maraş cepheleri olmak üzere Kürdistan'ın her tarafında, her şehrinde, kasabasında, köyünde, dağında, ovasında sürmekte ve gücünü günlük zafer eylemleriyle kanıtlayarak büyümektedir. Halkımız ordulaşma ve kendi öz ordusunu yaratma sürecine girmiştir, bu gelişmeyi dünyanın hiçbir gericiliğinin, hiçbir vahşi ve barbar gücün, hiçbir gerilik ve zayıflığın durdurması artık mümkün değildir.

Ve bütün bu çalışmaların başında, bunların örgütleyicisi ve yürütücüsü olarak, bütün bu gelişmelerin yaratıcısı olan halkımızın şanlı önderi PKK vardır. Parti, Önderliğin ve Kongrenin karar ve çağrıları temelinde büyük bir düzeltme ve yenilenme hareketi yaşamış, proletarya dışı sınıf etkilerine ve bunlardan kaynaklanan yanlış anlayış, yaklaşım ve pratiklere karşı büyük bir savaş yürütmüş ve bundan da kendisini eğitmiş, yenilemiş, güçlendirmiş ve Önderliği etrafında daha sağlam kenetlenmiş olarak başarıyla çıkmıştır. Emperyalistlerden işbirlikçi-uşaklara kadar bütün düşmanların ezilip dağılacağını umut ettikleri bir dönemde yarattığı şanlı 1987 Atılımıyla PKK, düşmanlarını her zaman kahredecek bir yenilenme ve gelişme gücüne sahip olduğunu göstermiştir. 1987 Atılımı, PKK çizgisinin güç ve doğruluğunun, onun yaratma ve yönetme özelliğinin pratik bir zaferidir. 1987 Atılımı, III. Kongre çizgisinin, her türlü tutucu, gerici, tasfiyeci yaklaşımlara karşı üstünlük ve zaferinin pratik kanıtıdır. Parti, yenilenmiş bir militanlar topluluğu olarak, cepheleşme ve ordulaşma faaliyeti içinde halkımızın başında bulunmakta ve yarattığı gelişmelerle önderlik gücünü göstermektedir. Bu konuda çeşitli yetersizlik ve sorunlar olsa da esas olan, işleyen ve gelişen budur. Toptan başaşağı gidişin yaşandığı bir dönemde bağımsız ve özgür başkaldırışı yaratan, en olumsuz dönemlerde her türlü zorluğu yenip kendini yenileyerek büyük devrimci atılımlar başlatan, ulusal kurtuluş hareketimizi büyük bir halk gücü ve uluslararası hareket haline getirmeyi başaran PKK, kanıtlanmış bir önderlik olarak bugün halkımızın ve mücadelemizin başında bulunmaktadır. Halkımız bu gerçeği kavramış ve ona gereken katılım ve desteği vermiştir. Partimizin ve halkımızın bu birliği ve gücü nihai zaferin garantisidir.

Bugün hareketimizin ulaştığı gelişme düzeyi böyledir. Geçmişte bütün bunlar, cepheleşmek ve ordulaşmak sözle bir istem olarak belirtilirdi; bugün yaşanan somut pratik olaylar haline gelmiştir. Geçmişte devrimci çalışma olarak bunların propagandası yapılırdı; bugün bunların pratik inşası yapılmakta, bütün bu gelişmeler devrimci eylem ve örgütlenmeyle, pratikle yaratılmakta, devrimci görev Cephe ve Ordusunun inşasını pratikte gerçekleştirme olmaktadır. O halde, bütün kahraman şehitlerimizin anılarını her gün yükselen bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizde yaşatma ve bu pratik görevleri başarılı uygulamalarımızla yerine getirmek için, Parti Önderliğimizin bir yıl önce yaptığı çağrıyı bir kez daha yineleyelim: **Parti ve halk olarak, Ulusal Kurtuluş Cephemizin ve Halk Kurtuluş Ordumuzun sağlam, geniş ve gelişmiş temellerde inşasını sürekli ilerletmek için azimli, bilinçli ve fedakar bir çalışma içinde olalım!**

- Yaşasın 15 Ağustos Devrimci Atılımı!
- Yaşasın Halkımızın Şanlı Önderi PKK!

15 AĞUSTOS 1986 — 15 AĞUSTOS 1987 DÖNEMİNDE ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIMIZIN BİLANÇOSU

SÖMÜRGECİ ORDU BİRLİKLERİNE AĞIR KAYIPLAR VERDİRİLDİ

— Bu süre içerisinde sömürgeci-faşist ordu güçleri ve hain çeteleri ile ARGK birlikleri arasında 200'ü aşkın çatışma meydana geldi.

— İşbirlikçi hain çetelere ve düşmanın askeri güçlerine yönelik 90'ı aşkın pusu düzenlendi.

— Yine bu güçlere yönelik, 120'yi aşkın baskın gerçekleştirildi.

— Yürütülen propaganda faaliyetlerinde ve yapılan toplantılarda yüzlerce köy korucusu ve çete teşhir edilerek tarafsızlaştırılmış; yüzlerce çete silahını bırakarak bulunduğu alanı terketmiş; yüzlercesi de silahlarını ARGK birliklerine teslim edip çetecilikten vazgeçmişlerdir. Kürdistan'ın birçok alanında muhtarlar mühürlerini sömürgecilere teslim ederek görevlerini bırakmışlardır. Onlarca düşman milisi silahlarıyla birlikte ARGK saflarına katılmıştır. 100'den fazla milisin silahına da el konularak silahsızlandırılmışlardır.

— Düşmanın ve yerli işbirlikçilerin ekonomik kurum, araç ve gereçlerini hedef alan 35 sabotaj yapılmıştır. Zarar 100 milyarlarca lirayı bulmuştur.

— Dersim ve Bitlis şehir merkezleri iki kez, Nazimiye, Kars, Hozat, Uludere, Susuz, Aralık, Nusaybin, Kızıltepe, Tatvan, Şırnak, Gercüş başta olmak üzere daha birçok ilçe merkezine yönelik işgal eylemleri gerçekleştirilmiştir. Ayrıca işgallerde gösteriler düzenlenmiş, yüzbinlere varan bildiri dağıtımı, binlerce afiş, pullama ve pankart asma eylemleri gerçekleştirilmiştir. Kürdistan'ın tüm alanlarında, binlerce köyde işletme ve şantiyede kitlelere yönelik binlerce toplantı düzenlenmiştir.

SAVAŞTA SÖMÜRGECİLERİN VERDİĞİ KAYIPLARIN DÖKÜMÜ İSE ŞÖYLEDİR:

— Düzenlenen baskın, pusu ve saldırı eylemlerinde ve çıkan çatışmalarda aralarında 4 binbaşı, 6 üsteğmen, 3 astsubay, 2 başçavuşun da bulunduğu 400'ü aşkın ordu mensubu ölümle cezalandırılırken, 200'ü aşkın ordu mensubu ise yaralanmıştır. Öldürülen ordu mensupları arasında 130 kadarı ise özel-vurucu tim görevlileridir.

— Ajan-muhbirlere yönelik düzenlenen saldırı ve baskın eylemlerinde 375 ajan öldürülürken, yaklaşık 100 kişi de yaralanmıştır.

— Şehir alanlarında gerçekleşen eylemlerde ise 1 komiser yardımcısı vurulurken, 5 polis de ayrı eylemlerde öldürülmüş, 10'u

aşkın polis ise yaralanmıştır.

— Yüzlerce milis ve muhtar görevini terkederek ARGK birliklerine teslim olmuştur.

Bu sürede gerçekleştirilen sabotajlar

— Kırıkkale silah fabrikasına düzenlenen sabotaj eyleminde 2,5 ton TNT'nin patlamasıyla üç katlı bina yerle bir oldu. Olayda 7 kişi ölürken, 25 kişi de yaralandı.

— Beytüşşebap'ta yol yapım çalışmalarını sürdüren bir şantiyeye yönelik gerçekleştirilen baskında 2 adet dozer yakılırken, 1 adet kompresör uçurumdan atılarak imha edildi.

— Uludere'de azılı halk düşmanı Ferhanê Tamer'in bulunduğu Hozê köyüne düzenlenen baskında çetelere ait 3 ev yakılırken, düşman cephaneliğinin bulunduğu ev de havaya uçuruldu.

— 4 Eylül 1986'da Beytüşşebap-Kovankaya köyü yakınlarındaki yol yapım şantiyesi HRK sabotaj timince basılarak, yol yapımı için kullanılan tüm malzemeler imha edilmiştir.

— 14 Eylül 1986'da Beytüşşebap'a 40 km. uzaklıkta bulunan yol yapım şantiyesine düzenlenen baskında 3 araç ateşe verilerek imha edilmiştir.

— 18 Eylül 1986 tarihinde HRK sabotaj timi, Beytüşşebap-Üzümcü köyü yakınlarındaki Çine mevkiinde bulunan karayolları şantiyesine düzenlediği baskında bir buldozeri uçurumdan atarak imha ederken, çok sayıda patlayıcı maddeyi kamulaştırmıştır.

— 19 Ekim 1986 tarihinde HRK birlikleri, Mardin kalesinde bulunan Hava Radar Üssü'ne karşı bir saldırı düzenleyerek, Radar Üssü'nün büyük bir bölümünü imha ederek devre dışı bıraktılar.

— Adıyaman ANAP il başkanına ait bir benzin istasyonuna düzenlenen baskında, istasyonun önemli bir bölümü tahrip edilmiştir. Eylemde milyonlarca liralık maddi hasara yol açılmıştır.

— Uludere'ye bağlı Taşdere köyüne düzenlenen baskında ajan Nasır Kaya'nın evi yakılarak imha edilmiştir.

— Ekim ayının ilk haftalarında Karakoçan-Okçular mevkiinde karayollarına ait bir araç imha edilmiştir.

— 29 Ekim 1986 tarihinde, Genç ilçesinin Suveren karakoluna bitişik maden ocağı basılarak 2 araç tahrip edilmiş, birçok malzeme ele geçirilmiştir.

— Aynı tarihlerde Antep'e bağlı Araban ilçesinin Ziyaret köyü yakınlarında, Kurtuluş Kuvvetlerimizin Türk-Irak petrol boru hattına yönelik olarak gerçekleştirdiği sabotaj eyleminde milyarlarca lirayı bulan maddi hasar meydana gelmiştir. Düşmanın belirlemesine göre 450 varil petrol boşa akmıştır.

— 24 Kasım 1986 tarihinde, kurtuluş birlikleri, Uludere-Şırnak ilçeleri arasında bulunan Taşdelen köyü yakınlarındaki bir şantiyeye düzenlediği baskın eyleminde 4 araç ve 1 adet jeneratörü ateşe vererek kullanılmaz hale getirmiştir.

— 28 Kasım 1986 tarihinde, Uludere yakınlarında bulunan bir şantiyeye kurtuluş birliklerimizin düzenlediği baskında, 3 dozer havaya uçurularak imha edilmiştir.

— 10 Ocak 1987 tarihinde ARGK birlikleri, düşman operasyon birliklerine yol açmaya çalışan 1 adet dozer, 1 adet kar makinası vd. araçları imha ederek kullanılmaz hale getirmiştir.

— 5 Mart 1987 tarihinde ARGK birlikleri, Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliği'ne düzenledikleri sabotaj eyleminde 200'den fazla traktörü yakarak imha etmiştir. Eylemde milyarlarca liralık maddi hasar meydana gelmiştir.

— 13 Mart 1987 tarihinde ARGK sabotaj timi, Afşin-Elbistan Termik Santraline düzenlediği baskında, santralı devre dışı bırakarak, milyarlarca lirayı bulan maddi hasar meydana getirmiştir.

— Haziran ayının ilk haftasında bir kez daha ARGK sabotaj timi, Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliği'ne sabotaj düzenlemiş, tüm ekinleri yakarak imha etmiştir. Maddi hasar milyarlarca lirayı bulmaktadır.

— 21 Haziran 1987 tarihinde, Mardin'in Ömerli ilçesine bağlı Pınarcık köyünde köy korucularına yönelik yapılan saldırı eyleminde hain çetelere ait 5 ev imha edilmiştir.

— Şemdinli'in Örencik mezrasında yol yapım işleriyle uğraşan bir şantiyeye ARGK birliklerinin düzenlediği baskında 2 dozer ve 2 kamyon ateşe verilerek kullanılmaz hale getirilmiştir.

— Haydarpaşa-Bağdat demiryoluna, ARGK sabotaj timinin Nusaybin'de düzenlediği bir sabotajda, "Alman Köprüsü" olarak adlandırılan demiryolu köprüsü önemli oranda hasar gördü.

— Midyat-Nusaybin arasında Taşlı köyünün Çınarlık mezrasındaki şantiyede bulunan yol yapım malzemelerinin tümü ARGK birliklerince imha edildi. 1 adet greyder, 1 adet dozer, 1 adet taş delme makinası, 2 kompresör ve 1 adet silindir imha edilmiştir.

— 10 Temmuz 1987 tarihinde Midyat-Kerboran nahiyesinde bulunan Mardin Orman İşletmesi'ne ait bir odun deposu yakılarak 20 milyonluk maddi zarar verdirilmiştir.

— İdil ilçesinde bulunan bir haine ait minibüs yakılarak imha edilmiştir.

— Genç ilçesinin Güzeltepe köyünde işbirlikçi hainlere yönelik sindirme amacını taşıyan baskın eyleminde 11 ev ile 300'ü aşkın küçükbaş hayvan imha edilmiştir. 20 ot yığını da yakılmıştır.

— Kığı'ya bağlı Selenk yakınlarında yol yapım çalışmalarını yürüten bir şantiyeye, ARGK birlikleri düzenlediği baskında 1 adet greyder ve 5 adet kamyonu yakarak imha etmiştir.

— Kars'ın Aralık ilçesine bağlı Taşburun bucağında ve İslamköy'de yol yapım işleriyle uğraşan şantiyeye düzenlenen baskında tüm malzemeler imha edilmiştir.

— Doğubeyazıt yol yapım şantiyesi ARGK birliklerince basılarak bütün araç ve gereçler imha edilmiştir.

— Kars'ın Susuz ilçesine yönelik gerçekleşen baskın eyleminde, Adliye Binası ateşe verilerek tahrip edilmiştir. Eylemde saatlerce gösteri ve miting düzenlenmiştir.

— Kars şehir merkezinin ve düşman kuvvetlerinin 500 metre uzaklığındaki Karacadağ tepesinde bulunan Köy Hizmetleri İl Müdürlüğü'ne ait bir depoya ARGK sabotaj timinin düzenlediği baskında, depo tamamen imha edilmiştir.

— Pülümür'ün Kayabal köyünde bulunan ve uyarılara rağmen ajanlıktan vazgeçmeyen bir hainin evi yakılarak imha edilmiştir.

— Pülümür'ün Bağırpaşa Krom İşletmesi'ne, ARGK birliklerinin düzenlediği saldırıda bekçiler etkisizleştirildikten sonra maden çıkarma ve yüklemesinde kullanılan araçlar ile 1 adet kepçe, 1 adet kamyon, 2 yatakhane yakılarak imha edilmiştir.

— Pülümür karayolu üzerinde bulunan bir şantiye, ARGK birliklerince basılarak bütün araç-gereçler imha edildi, 50'yi aşkın işçiyle gerçekleşen toplantıdan sonra, üslerine dönen ARGK birlikleri, yolda karşılaştıkları PTT'ye ait bir jipi de yakarak imha ettiler. Maddi hasar 1 milyar lirayı buldu.

— Mardin'in Derik ilçesinde 30 milyon TL kamulaştırıldı.

— Diyarbakır'ın Ergani ilçesinde resmi binalara karşı girişilen sabotaj eylemlerinde, birçok bina hasar gördü.

— Kızıltepe merkezinde bulunan resmi binaların bir kısmı tahrip edildi.

— Silopi yakınlarında Türkiye-Irak Petrol Boru Hattına sabotaj düzenlendi.

— 27 Temmuz tarihinde, Şemdinli'de bir şantiye basıldı, 2 dozer ve 2 kamyon imha edildi.

— 12 Ağustos günü, GAP projesi içinde bulunan Urfa Tuneline yapılan bir sabotajda 5,5 ton dinamit patlatılarak, sömürgecilere milyonlarca liralık zarar verdirildi.

Bu süre içerisinde gerçekleştirilen eylemler:

— 12 Ağustos 1986 günü, Uludere-Ortabağ'da düzenlenen pusuda faşist tabur imha edildi. Eylemde 1 binbaşı, 1 astsubay, 1 başçavuş ve 20 asker öldürüldü, 12 asker ise yaralandı.

— Ağustos 1986'da Ortabağ köyünde 3 hain milis cezalandırıldı, 2'si yaralandı.

— Aynı tarihte Uludere ve Şırnak alanlarında 6 milis öldürüldü.

— Ağustos 1986'da, Kığı'nın Ayanoğlu köyüne yapılan baskında ajan-muhbir İbrahim Sertel ölümle cezalandırıldı.

— 23 Ağustos tarihinde Karakoçan'ın Zerxelden köyüne yapılan bir baskında köy muhtarı ajan cezalandırıldı.

— 23 Ağustos 1986'da, Karakoçan-Zevikan köyü Golan mezrasında düşman güçlerle çıkan çatışmada 1 subay ile 2 asker yaralanmıştır.

— Eylül ayı başlarında Diyarbakır-Hani ilçesine bağlı Sever köyüne düzenlenen saldırılarda ajan muhtar Ubeyt Sana ölümle cezalandırılmıştır. Eruh'un Kavakgölü köyünde çıkan çatışmada Selim Erdem adlı bir köy korucusu öldürülmüştür.

— Nusaybin'in Akarsu bucağının Törentepe ve Kutlubey köyleri arasındaki dağlık arazide devriye gezen jandarma birliği, devrimci kuvvetlere pusuya düşürüldü; eylemde 1 jandarma öldürüldü, 1 diğer jandarma ise ağır yaralandı.

— Hakkari şehir merkezinde polis lojmanlarına yapılan saldırıda 1 polis ve 1 ajan yaralanmıştır. Ayrıca bir bombalı pankart asılmıştır.

— Şırnak-Karnê köyü muhtarı ve ajan oğlu cezalandırılmıştır.

— 20 Eylül 1986'da, Ovacık şehir merkezine yönelik düzenlenen saldırıda 1 komiser yardımcısı ölümle cezalandırılırken, 1 polis de ağır yaralanmıştır.

— 27 Eylül 1986'da, Bitlis merkezine bağlı Kayalıbağ köyünde milislerle çıkan bir çatışmada 1 milis ağır yaralanmıştır.

— 28 Eylül'de, Çukurca'da Yusuf Demir adlı bir ajan ölümle cezalandırılmıştır.

— 30 Eylül 1986'da, Şemdinli'nin Basosin (Ortadirek) köyünde HRK birliklerinin pususuna düşen üç düşman cemsesinde 1 astsubay, 4 asker ve Kerimxan adlı bir çete öldürülmüştür.

— Eylül ayının son haftasında, Şemdinli'de 1 çete öldürüldü, bir diğeri ise ağır yaralandı.

— Üç devrimcinin katili olan, Diyarbakır'ın Hazro ilçesine bağlı Zogbirim köyünün muhtarı cezalandırıldı.

— Lice ilçesine bağlı Şeglat köyünde MİT mensubu Selahattin Yargı ölümle cezalandırıldı.

— Kızıltepe'de, düşman güçleriyle çıkan çatışmada 2 subay ve 3 asker vurulmuştur.

— Dersim'in Mazgirt ilçesi Golek köyü yakınlarında sömürgeci güçlerle çıkan çatışmada 1 astsubay ve 2 er yaralanmıştır.

— Dersim'in Geyiksuyu nahiyesine bağlı Hopik mezrasında konumlanan düşman güçlerine yapılan saldırıda 1 asker öldü, 1'i ise yaralandı.

— Mardin-Ömerli kazasında, düşman güçleriyle çıkan çatışmada 2 asker öldürülmüştür.

— Nusaybin'in Tinatê köyü civarında özel timlerle çıkan bir çatışmada, özel tim mesuplarından 2'si öldürülmüştür.

— Mazgirt ilçesine bağlı Alaçınar köyünde Ali Temiz adlı hain ölümle cezalandırılmıştır.

— Adıyaman'da yapılan sabotaj eyleminde 1 ajan öldürülmüştür.

— Şemdinli'nin Herki Bêdav köyünde 1 çete öldürülürken, bir diğeri de ağır yaralanmıştır.

— Dicle'nin Basfaf köyünde, köy korucusu Adem Karadeniz ölümle cezalandırılmıştır.

— Genç ilçesine bağlı Dedebağ köyünde gerçekleştirilen eylemde 2 ajan yaralanmıştır.

— Nusaybin'de düşmana ajanlık yapan 5 çete ölümle cezalandırılmıştır.

— Kars'ın Tuzluca ilçesinde Zahir Gültekin isimli bir ajan cezalandırılmıştır.

— Eruh ilçesi Dabaklı köyü muhtarı Mehmet Sait Kurbağa adlı ajan ölümle cezalandırılırken, bu hainin evinde sürekli üslenen 2 köy korucusu da ağır yaralanmıştır.

— Beytüşşebap'ta düşman birliklerine yönelik yapılan saldırıda 7 düşman askeri ölümle cezalandırılmıştır.

— Ovacık ilçesinin Yenisöğüt köyünde Ali Rıza Polat adlı ajan ölümle cezalandırılmıştır.

— Ekim ayında, Bingöl il merkezi Atapark mevkiinde polis aracına kurulan pusuda 1 polis öldürülürken, 1 polis de ağır yaralanmıştır.

— Ekim 1986'da Cizre şehir merkezini basan bir HRK grubu 1 yüzbaşı ve 2 subayı ölümle cezalandırdı.

— 1 Ekim 1986'da Şemdinli'nin Ortaklar köyü Salo yaylası mıntıkasında operasyondan dönen düşman birliklerine pusu kurulmuş, 1 jandarma çavuşu ile 1 köy korucusu ölümle cezalandırılmış, 4 asker ise yaralanmıştır.

— 12 Ekim 1986 günü, Şırnak ilçesine bağlı Cüniver köyünde hainlerden Ismail Çalvari ve oğlu ölümle cezalandırılmıştır.

— 15 Ekim 1986'da, Mardin'in Ömerli ilçesi İkiler köyü yolunda operasyondan dönen köy korucularını taşıyan bir aracın mayına çarpması sonucu 5 korucu ölmüştür.

— 18 Ekim 1986'da, Dicle ilçesi Urak köyünde HRK savaşçıları ile köy korucuları ve sömürgeci kolluk kuvvetleri arasında çıkan çatışmada 1 köy korucusu ölümle cezalandırılmış, 1 jandarma üsteğmeni de ağır yaralanmıştır.

— 20 Ekim 1986'da, Adıyaman'da bir ajan ölümle cezalandırılmıştır.

— 20 Ekim 1986'da, Siirt'te bir ajan ölümle cezalandırılmıştır.

— 20 Ekim günü, Kızıltepe-Şenyurt yol ayrımında devriye gezen bir jandarma ekibine ateş açılmış, 1 onbaşı öldürülürken, 1 er de yaralanmıştır.

— 21 Ekim günü, Eruh ilçesine bağlı Dikboğaz mevkiinde jandarma birliğine yönelik gerçekleştirilen saldırıda, 1 jandarma eri ölürken, bir diğeri de yaralanmıştır.

— 28 Ekim 1986'da, Genç ilçesine bağlı Doğrular köyünde bir çete (Aziz Okay) ağır şekilde yaralanmıştır.

— 16 Kasım 1986'da, Dicle ilçesine bağlı Gelincik köyünde, köy korucularına yönelik yapılan eylemde Abdullah Avşar ölümle cezalandırılırken, oğlu da ağır yaralanmıştır.

— 25 Kasım 1986'da, Eruh'ta, uyarılara rağmen milislikten vazgeçmeyen 1 köy korucusu ölümle cezalandırılmıştır.

— 25 Kasım 1986 tarihinde Şırnak'ta 2 asker ve 1 milis-çete ölümle cezalandırıldı.

— 27 Kasım 1986'da, Siirt-Şırnak'a bağlı Güleçler köyünde düşman güçleriyle çıkan çatışmada 1 asker öldürülmüştür.

— 9 Aralık 1986'da, Diyarbakır-Dicle'ye bağlı Kırkpınar köyü yakınında düşman güçleriyle çıkan çatışmada Mustafa Akbaz adındaki bir ajan öldürülmüştür.

— 17 Ocak 1987'de, Mardin'in Gercüş ilçesine bağlı Seki köyünde, toplantı halinde bulunan köy korucularına yönelik yapılan eylemde 10 milis ölümle cezalandırılmıştır.

— 22 Ocak 1987 tarihinde, Uludere ilçesine bağlı Ortabağ köyünde toplantı halinde bulunan köy korucularına yönelik yapılan baskında 8 korucu ölürken, 10'u da ağır yaralanmıştır.

— 23 Ocak 1987 tarihinde, Mardin-Midyat'a bağlı Başyurt köyü Gündê Kortê mezrasında kurtuluş kuvvetleri tarafından hain milislere yönelik bir baskın gerçekleştirilmiştir. Baskında 10 milis ölürken, 10'u da yaralanmıştır.

— 23 Ocak tarihinde Midyat-Başyurt köyü Gundê Kortê mezrasında 6 asker cezalandırıldı.

— Ocak 1987 tarihinde, Mardin-İdil ilçesi yakınlarında pusuya düşürülen düşman timinden 3'ü öldürüldü.

— 19 Şubat 1987 tarihinde, Eruh ilçesi Çimencik köyünde toplantı halinde bulunan milislere yönelik düzenlenen baskında 2 kişi öldürülürken, 4 kişi de yaralanmıştır.

— 22 Şubat 1987 tarihinde, Uludere ilçesine bağlı Taşdelen köyünde milislere yönelik yapılan baskın eyleminde 14 kişi öldürülürken, 9 kişi de ağır yaralanmıştır.

— 25 Şubat günü, Mardin-Nusaybin ilçesine bağlı Hafêra köyü Kurtuluş Kuvvetlerince basılmış, 4 ajan ölümle cezalandırılmıştır.

— Şubat aylarının sonlarında Doğubeyazıt'a gerçekleştirilen bir eylemde 8 asker ölümle cezalandırıldı.

— Ağrı'da 4 ajan ölümle cezalandırılmıştır.

— 2 Mart tarihinde Diyarbakır'ın Eğil nahiyesinde 1 asker ölümle cezalandırılırken, 3'ü de yaralandı.

— 7 Mart 1987 tarihinde, Nusaybin-Açıkyol köyünde milislere karşı düzenlenen saldırıda 15 milis ölümle cezalandırılmış 10'u ise yaralanmıştır.

— 17-18 Mart 1987'de, Beytüşşebap Dereler mıntıkasında düşmanla çıkan bir silahlı çatışmada 60 faşist asker öldürüldü.

— 21 Mart tarihinde, Şırnak-Balveren mıntıkasında meydana gelen çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürüldü ve yaralandı.

— 7 Nisan tarihinde, Şırnak-Kavuncuk köyünde 7 milis kurşuna

dizilmiştir.

— 7 Nisan 1987'de, Çukurca-Andaç mıntıkasında düşman konvoyuna kurulan pusuda 1 asker öldü, 1 astsubay ile 10'u aşkın asker yaralandı.

— 17 Nisan 1987 tarihinde, Mardin-İdil ilçesinin kırsal kesiminde (Cehennemderesi) düşman güçlerinin Kurtuluş Birlikleriyle karşılaşmasıyla meydana gelen çatışmada 15 asker öldürüldü.

— Dersim-Deşt köyü karakolu basılmış, düşmana çok sayıda ölü ve yaralı kaybı verdirilmiştir.

— 25 Nisan tarihinde Eruh-Bağgöze köyünde kurulan bir pusuda, bir manga asker imha edildi.

— 28 Nisan 1987'de, Şemdinli'de 1 binbaşı, 2 üsteğmen, 60 asker, çıkan çatışmada öldürülmüştür.

— 28 Nisan 1987 tarihinde, Erzurum'da, Ilıca ile Kandilli köyleri arasında bulunan 9. Kolordu cephaneliği havaya uçuruldu. Olayda 7 asker ölürken, 10'u da yaralandı.

— 1 Mayıs 1987 tarihinde, Mardin'in Gercüş ilçesine bağlı Yamanlar köyü civarında kurtuluş kuvvetlerinin yola döşediği mayınlara çarpan düşman konvoyunda 20 asker ve 1 üsteğmen öldürüldü.

— Dersim merkezine bağlı Güleç köyünün hain muhtarı ölümle cezalandırıldı.

— 2 Mayıs 1987'de, Dersim-Geyiksu bucağının Borzan mezrasını basan Kurtuluş Kuvvetleri, Ahmet Karataş adlı haini ölümle cezalandırdı.

— 2 Mayıs 1987'de, Pülümür'e bağlı Fem köyüne düzenlenen baskında 2 hain ölümle cezalandırıldı.

— 4 Mayıs 1987'de, Gercüş'e bağlı Seki köyü yoluna döşenen mayına çarpan köy korucularını taşıyan traktörde bulunan 20'ye yakın korucu öldürüldü veya yaralandı.

— 10 Mayıs 1987 tarihinde, Adıyaman merkezine bağlı Uzunköy'e düzenlenen baskında, ihbarcılık yapan Ali Şahin ölümle cezalandırıldı.

— 18 Mayıs 1987'de, Dersim-Mazgirt ilçesine bağlı Uzunköy'e düzenlenen baskında, özel timden İsa Karaaslan adındaki bir hain kurşuna dizildi.

— 21 Mayıs 1987'de, Diyarbakır-Lice ilçesine bağlı Yolçatı köyünü basan gerilla birliklerimiz, 2 azılı haini ölümle cezalandırdı.

— Mardin-Midyat'ın Kerboran nahiyesinde 1 hain ölümle cezalandırıldı.

— 26 Mayıs tarihinde, Adıyaman'ın merkez Şerefli köyünde sömürgeci kolluk kuvvetleri ile ARGK gerillaları arasında çıkan bir çatışmada, çok sayıda asker öldürüldü veya yaralandı.

— 26 Mayıs tarihinde, Adıyaman alanında, Hacı Mermer adlı bir ajan cezalandırıldı.

— Mayıs ayının sonlarında, Kars alanında 1 subay ve 2 asker öldürülürken, çok sayıda da yaralı verdirildi.

— 9 Haziran günü, Mardin-Ömerli ilçesinin yakınında yola döşenen bir mayına çarpan düşman konvoyunda bulunan 1 üsteğmen ve 3 er ölürken, 9 asker ise yaralanmıştır.

— Nusaybin'de yola döşenen mayına basan düşman askerlerinden 3'ü öldü.

— 10 Haziran tarihinde, Bingöl-Kiğı ilçesinin Haktanır köyüne yapılan baskında Resul Dinçer adlı bir hain ölümle cezalandırıldı.

— Hozat'ın Sarısaltık köyü yakınında döşenen mayına çarpan düşman konvoyunda 10'dan fazla özel tim göreviisi öldü ve 1 panzer imha edildi.

— 12 Haziran'da, Dicle merkezinde 1 kontr-gerilla elemanı öldürüldü.

— Midyat-Kerboran nahiyesinde Aydın Acun adında bir hain ölümle cezalandırıldı.

— 16 Haziran'da, Diyarbakır-Lice'de meydana gelen çatışmada 1 asker yaralandı.

— 17 Haziran 1987'de, Şırnak-Çemêkerê yaylasında 5 hain ölümle cezalandırıldı.

— 19 Haziran 1987'de, Pınarcık'ta gerçekleştirilen eylemde 31 köy korucusu, yakınları ile birlikte öldürüldü.

— 29 Haziran 1987 tarihinde, Baykan Jandarma Taburuna baskın yapan bir ARGK gerilla grubu, düşmana çok sayıda ölü ve yaralı verdirdi.

— Temmuz ayında, Uludere'de operasyon birliklerine yönelik yapılan saldırı eyleminde 2 özel tim mensubu öldürüldü.

— Temmuz ayı başlarında, Şemdinli-Ormancık'ta gerçekleştirilen baskında 3 hain kurşuna dizildi. Birçok korucu, bu eylem sonucu silahlarını teslim etmiştir.

— Şemdinli'nin Derecik ve Koçyiğit köylerinde yoğun arama ve operasyonları sürdüren iki ayrı operasyon timine karşı pusu kuruldu. Eylemde düşman gücü savaş alanını terkederek geri çekilmek zorunda bırakıldı.

— Nusaybin-Karabayır'da gerçekleşen bir eylemde, muhbirlik yapan bir muhtar öldürüldü ve çok sayıda köy korucusu silahsızlandırıldı.

— Kığı'ya bağlı Yoncalı köyünde 5 devrimcinin katledilişinde rol alan 1 hain öldürülürken, baskında 3 hain de yaralanmıştır.

— Eruh-Koçyiğit köyü yakınlarında, özel timlere kurulan pusu eyleminde 2 özel tim mensubu olay yerinde ölürken, onlarcası da yaralanmıştır.

— Kurtalan-Arguvan'da, 7 köy korucusu silahlarıyla birlikte ARGK'ye teslim oldu.

— Kars'ın Selim ilçesine bağlı Taygun köyünde ihbarcılık yapan bir hain cezalandırıldı.

— Pülümür-Kayabal köyünde düzenlenen bir eylemde, köy muhtarı halkın karşısında yargılanarak kurşuna dizildi.

— Pülümür-Şampaşa köyünde, köy muhtarı ölümle cezalandırıldı.

— Uludere'de gerçekleştirilen bir eylemde ise, 3 köy korucusu ve 2 özel tim mensubu öldürüldü.

— Uludere-Işıkveren köyüne karşı düzenlenen saldırı eyleminde 3 çete yapılan toplantıda teşhir edilerek kurşuna dizildi.

— 3 Temmuz tarihinde, İdil-Peçenek, Midyat-Yuvalı köylerine iki ayrı gerilla birliği tarafından baskın düzenlendi. Baskında her iki köyde bulunan 41 köy korucusu, yakınları ile birlikte imha edildi.

— 3 Temmuz tarihinde, Yuvalı köyüne 300 metre mesafede Yuvalı-Midyat yoluna kurulan tuzaklı bombanın patlaması sonucu, 9 özel tim mensubu öldü. 15 kişi de ağır yaralandı.

— 10 Temmuz 1987 tarihinde, Nazimiye Jandarma Taburuna karşı gerçekleştirilen eylemde, çok sayıda asker öldürülürken, bir kısmı da yaralandı.

— 10 Temmuz tarihinde, Eruh'un Fındık bucağı Çelik karakoluna bağlı operasyon birliğine, Fındık bucağı yakınlarında pusu kuruldu. Çıkan çatışmada 2 asker ölürken, çok sayıda asker yaralanmıştır.

— 10 Temmuz akşamı, ARGK birliği Hani'ye bağlı Kirmeli köyünde hainlerin odaklaştığı bir eve saldırı düzenledi. Saldırıda 6 hain öldü, 7'si yaralandı.

— 23 Temmuz gecesi, Şemdinli-Umurlu köyü Akdemir mezrasına düzenlenen saldırıda 10 çete ölümle cezalandırılmıştır.

— 25 Temmuz'da, Uludere'de gerçekleştirilen eylemde, düşman birliklerine çok sayıda ölü ve yaralı verdirildi.

— 31 Temmuz tarihinde, Hozat'a bağlı Akören köyünün Kuyubaşı mezrasında, azılı hain Hıdır Kılıçaslan ölümle cezalandırıldı.

— 31 Temmuz 1987 tarihinde, Uludere-Ortabağ'da, 16 saat süren bir çatışma sonucu, 2 asker ve 1 çete saf dışı bırakıldı.

— Şemdinli'de, düşman tarafından zorla operasyona çıkarılan Vahit Demir adlı devrimciyi kurtarmak amacıyla ARGK birliklerinin düzenlediği saldırıda, 17 düşman askeri ve 1 çete öldürüldü, 1 çete ise yaralandı.

— Erzurum-Şenkaya'nın Ormanlı köyünde iki devrimcinin şehit düşmesinde rol alan bir hain, ARGK birliklerince kurşuna dizilmiştir.

— Ovacık-Yataktarla'da 1 hain ölümle cezalandırıldı.

— Mazgirt-Alibeyi köyünde 1 hain ölümle cezalandırıldı.

— Bingöl'de meydana gelen çatışmada 2 asker öldürüldü, 3'ü ise yaralandı.

— 8 Ağustos tarihinde, Bingöl'ün Kaplıca nahiyesi karakoluna yapılan baskında, çok sayıda düşman askeri öldürüldü veya yaralandı.

— 8 Ağustos tarihinde, Kığı-Ayanoğlu karakoluna yapılan baskında onlarca asker öldürüldü veya yaralandı.

— 8 Ağustos'ta, Gercüş'ün Dereler köyü civarında meydana gelen çatışmada 1 özel tim mensubu öldürüldü.

— 10 Ağustos tarihinde, Dersim-Çıralı'ya yapılan baskında 3 milis-çete ölümle cezalandırıldı.

— 11 Ağustos tarihinde, Genç'e bağlı Soğukpınar alanında çıkan çatışmada 2 asker yaralandı.

— 12 Ağustos tarihinde, İstanbul'da, Zeytinburnu semtinin Siteler karakoluna yapılan baskında 1 komiser muavini öldürülürken, 2 polis de yaralandı.

— 16 Ağustos tarihinde, Midyat-Cevizli köyü Kelek mezrasında 2 milis-çete ölümle cezalandırıldı.

Bir yıllık savaşta tahrip edilen düşman araç-gereçleri:

— En az 20 askeri araç
— 2 adet helikopter
— 10 adet dozer
— 3 adet kompresör
— 21 ev
— 11 adet karayollarına ait araç
— 1 adet boldozer
— 1 adet jeneratör
— 1 adet kar makinası
— 200 adet traktör
— 10 adet kamyon
— 2 adet greyder
— 1 adet taş delme makinası
— 1 adet silindir (Yol yapım işlerinde kullanılan)
— 1 adet minibüs
— 1 adliye binası
— Orman işletmelerine ait bir odun deposu
— Köy Hizmetleri İl Müdürlüğü'ne bağlı bir depo
— 1 adet kepçe
— 2 adet yatakhane
— 1 adet PTT'ye ait jip
— 2 adet maden çıkarma ve yükleme araçları
— Mardin Hava Radar Üssü
— 1 benzin istasyonu
— Türk-Irak petrol boru hattı
— Afşin-Elbistan Termik Santralı
— Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliği

Devrim adına kamulaştırılan düşman teçhizatı:

— 2 adet portatif kalaşnikof marka silah
— 123 adet G-1 piyade tüfeği
— 10 adet çift namlulu av tüfeği
— 100 adet av tüfeği
— 10 adet İngiliz onlusu tüfek
— 10 adet tabanca
— Bunlara ait 850 adet mermi
— Yine bunlara ait 144 adet şarjör
— 16 adet çadır
— 64 milyonu aşkın Türk lirası
— 3 adet telsiz
— 2 adet telefon cihazı
— 3 adet daktilo
— 1 adet video
— 1 adet teksir makinası
— 1 adet elektronik hesap makinası
— 10 adet teyp ve radyo
— 15 dinamit deposunda bulunan dinamit lokumları, fitil, fünye vb.
— 1 depo silah cephanesi
— Düşmana ait dokümanlar

Bu sürede gerçekleştirilen siyasal gösteri ve propaganda faaliyetleri:

— Eylül'ün ilk haftasında Erzurum-Erzincan demiryoluna, **"Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği!"**, **"Yaşasın bağımsızlık!"** yazılı ve HRK imzalı pankart ile PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın büyük boy posteri asılmıştır.

— Yine Eylül'ün ilk haftasında, Dersim-Erzincan karayolu üzerinde, **"Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde birleş!"**, **"Yaşasın PKK-ERNK-HRK!"** yazılı bombalı pankart asılmıştır.

— 8 Kasım 1986'da, kalabalık bir sayıda HRK birliği, Mardin'in Gercüş ilçesini işgal etti. Konuşmaların yapıldığı ve bildirilerin dağıtıldığı eylemin ardından polis ve jandarma karakollarına yapılan saldırıda binalarda milyonlarca varan maddi hasar meydana gelirken, çok sayıda polis ve jandarma öldürülmüştür.

— Aralık ayının sonlarında Dersim'in Ovacık merkezine giren kurtuluş kuvvetleri, önemli noktalarda mevzilenerek yaygın bildiri ve pullama dağıtımını gerçekleştirdiler. Büyük yankılar uyandıran eyleme sömürgeci ordu birlikleri müdahale edemediler.

— Şubat ortalarında silahlı kurtuluş birlikleri, Bitlis il merkezine girerek siyasal gösteri düzenlemiştir.

— 4 Mart tarihinde, Viranşehir merkezine giren ARGK birlikleri, kitlesel bir siyasal gösteri düzenleyerek, Atatürk büstünü tahrip ettiler.

— 30 Nisan günü, Şemdinli'nin Tekeli köyünü basan ARGK birliklerinin, halka yönelik yaptığı toplantıda, 13 genç ARGK saflarına katılmıştır.

— 24 Temmuz'u 25'ine bağlayan gecede, bir ARGK birliği, Uludere ilçe merkezine baskın düzenledi. Kısa süre içerisinde şehri denetim altına alan ARGK gerillaları, bildiri dağıtarak, afiş ve pullama da yaptıktan sonra, kitlelerle beraber bir siyasal gösteri düzenlediler.

— Şırnak-Uludere'yi birbirine bağlayan karayolu, Şenoba bucağı yakınlarında düşman karakoluna 500 metre mesafede barikat kuran ARGK gerillaları, yoldan geçen bütün araçları durdurarak bildiri, afiş, pul dağıtımını yaptıktan sonra, biriken kitleye yönelik ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişim düzeyini değerlendiren bir siyasi konuşmanın ardından bir siyasal gösteri düzenlemiştir.

— Mardin-Kerboran nahiyesinde ARGK birlikleri gerçekleştirdiği sabotaj eyleminden sonra, eylemlerine devam ederek bildiri dağıtımı, afiş, pullama yaparak kitlesel gösteri ile eylemi sonuçlandırdılar.

— Yürütülen yaygın propaganda faaliyetinden sonra 150 kişi ARGK saflarına katıldı.

— Kars'ın birçok köyünde yapılan toplantılar sonucu 100'e yakın savaşçı ARGK saflarına katıldı.

— Karakoçan, Nazimiye, Hozat, Ovacık, Uludere, Susuz, Bitlis, Dersim, Cizre, Mardin, İdil, merkezleri basılarak, siyasal gösteriler düzenlenmiş, pullama ve bildiri dağıtımı yapılmıştır.

— Ayrıca kesin dökümünü henüz elde edemediğimiz yüzlerce köy toplantısı yapılmış, bu toplantılarda yüzlerce genç ARGK saflarına katılmıştır.

Sömürgeci düşmanın birkaç vahşet örneği:

— 12 Ağustos 1986 tarihinde, Uludere eyleminde hezimete uğrayan düşman, dünyanın gözleri önünde insanlığa meydan okurcasına halkımıza yönelik açık katliamlara girişti. 15 Ağustos 1986'da Türk ordusuna bağlı uçaklar, Kürdistan'ın 22 yerleşim bölgesini bombaladı. Onlarca savaş uçağının katıldığı bombardımanda, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu yüzlerce insanımız katledilmiştir.

— Hakkari-Sêgirka köyünün zorlamını kuşatan düşman birliklerinin saldırıları sonucu PKK sempatizanlarından Ferhan Babat, Omyanuslu Emin ve faşist Türk devletine milislikten vazgeçen 2 kişi kurşunlanarak katledilmiş, bir köylü ise yaralı olarak düşmana esir düşmüştür.

— Kığı'daki çatışmada hezimete uğrayan kontr-gerilla birliği, aciziliğini örtbas etmek amacıyla, şehit yoldaşlarımızdan Şükrü Sever'in babası M. Ali Sever'i evinde kurşunlayarak katletmiştir.

— Diyarbakır zindanlarında sömürgeci vahşet altında bulunan savaş esirleri üzerindeki her türlü insanlık dışı vahşetine sömürgeciler bir yenisini daha ekledi; Haziran ayında Mehmet Kalkan adındaki bir devrimci işkenceler sonucu katledilmiştir.

Karlıova'nın Licik köyünden olan 34 yaşındaki Ali Aydemir adlı bir yurtsever, Elazığ cezaevinde gördüğü vahşi işkenceler sonucu, tahliye edildikten sonra 12 Kasım 1986 tarihinde yaşamını yitirmiştir.

19 Şubat 1987 tarihinde Diyarbakır-Pirinçlik'te 70 yaşındaki Zülfikar Bayram adlı bir yurtsever ağır işkenceler sonucu katledilmiştir.

Aynı tarihlerde bir tarlada silah ve mermi bulunduğu gerekçesiyle tutuklanan Adnan Tüysüz, gördüğü vahşi işkenceler sonucu yaşamını yitirmiş, cesedi ise tanınmaz hale getirilerek mayın tarlasına atılmış ve kaçarken vurulduğu şeklinde bir açıklama yapılmıştır.

Van Üniversitesi öğrencilerinden Mehmet Şirin TEKİN adlı bir yurtsever, gerici ve faşist güçlerin işbirliği sonucu katledildi.

Düşman güçleri bu sürede Gercüş-Meval Dağları, Şemdinli-Balkaya Dağları ile İdil-Cehennemderesine giremedi. ARGK birlikleri ile düşman kuvvetleri arasında bu alanlarda meydana gelen çarpışmalarda, düşman birlikleri geri püskürtüldüler. Düşman birliği giremediği bu alanları havadan bombalayarak, geri çekildi. Halen bu alanların birçok mıntıkasına düşman güçleri yaklaşma cesareti gösteremiyor.

15 Ağustos 1986 - 15 Ağustos 1987 Dönemi Ulusal Direniş Şehitlerimiz

ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜ KAHRAMANLARI ÖLÜMSÜZDÜR

Botan Direniş Cephesi Şehitlerimiz Fetih Hareketinde Başarının Teminatıdır

Mehmet SEVGAT (Bedran)
Urfa-Siverek-Halebi Köyü, 1959

Halebi köyünde doğan Mehmet SEVGAT yoldaş, daha sonra 7 yaşındayken ailesi ile birlikte Hilvan'a yerleşti. İlkokulu Hilvan'da okuyan SEVGAT yoldaş, ortaokulu Urfa'da, lise öğrenimini ise Tunceli Öğretmen Okulu'nda yaptı. Mardin Eğitim Enstitüsü mezunu olan SEVGAT yoldaş, öğretmenlik diploması almasına rağmen, bu göreve başlamayarak profesyonel devrimcilik yapmaya başladı.

Çevresinde ve aile içerisinde sevilen bir kişiliğe sahip olan Mehmet yoldaş, yoksul oluşu ve çevresinde gördüğü haksızlıklar nedeniyle, devrimci mücadele saflarına erkenden katıldı. Hilvan ve Siverek, feodallerin baskısının en ağır bir biçimde yaşandığı bir bölgedir. Ağaların, köylüler üzerinde ağır bir baskısı vardır. Bu durum karşısında, kurtuluşun ancak ulusal kurtuluş saflarına katılmaktan geçtiğini gören SEVGAT yoldaş, kendisine aktarılan ilk düşüncelere büyük bir ilgi göstererek, Hareketimizin saflarında yer aldı.

Tunceli Öğretmen Okulu'nda öğrenim gördüğü bir dönemde, Halil ÇAVGUN yoldaşın etkisi ve Cuma TAK yoldaşın ilgisi sonucu, devrimci düşüncelere ilgisi daha da artar. Sosyal-şovenizm, ulusal inkarcılık ve reformizmin kol gezdiği bir ortamda, doğru düşünceler etrafında yer almada bir an bile tereddüte kapılmaz.

Mücadele saflarına katıldıktan, şehit düştüğü ana kadar geçen yaşamında, PKK'nin eşsiz bir militan örneği olarak kendisini kanıtladı. Birçok eylemde yer alan, Siverek, Hilvan mücadelesine aktif olarak katılan, yurtdışına çıkış ve yeniden ülkeye dönüşte hep Partisinin yanında olmayı bilmiş ve en son, savaşın en sıcak bölgesi Botan'da kahramanlaşan Mehmet SEVGAT yoldaş, bir militana yaraşır bir şekilde, kahramanlık destanı yaratarak abideleşti.

Hilvan-Siverek, Diyarbakır, Ceylanpınar, Viranşehir, Urfa, Adıyaman ve Botan alanında sorumlu düzeylerde çeşitli görevler üstlendi. Lübnan-Filistin sahasında iki kez Parti eğitiminden geçen SEVGAT yoldaş, birincide Kemal PİR, Delil DOĞAN'larla birlikte eğitimini tamamlayarak, yine 1980'de ülkeye döndü. İkinci çıkışta ise, bu kez Botan alanında görevlendirilen Mehmet SEVGAT yoldaş, ülkeye dönüş hamlesinin önde gelen militanlarındandı. Botan alanında takım komutanlığına ve daha sonra ARGK'nin komutanlıklarından birine atandı. Pratik ustalık, cesaret ve fedakarlıkla her görevin üstesinden gelen Bedran yoldaş, en son komuta ettiği birliğinin başında, düşmana büyük kayıplar verdirdiği çatışmada şehit düştü.

Tunceli Öğretmen Okulu, Mardin Eğitim Enstitüsü'nde yürüttüğü faaliyetlerin ardından, Diyarbakır'da sorumluluk üstlendi. Ceylanpınar ve Viranşehir'de katıldığı çalışmalar ardından, Hilvan'da Süleymanlara karşı geliştirilen mücadelede aktif bir rol üstlendi. Urfa'da faaliyet yürüttüğü bir dönemde, Siverek'te M. Celal Bucak eşkıyasına karşı mücadelenin başlatılması ile birlikte, yeniden Hilvan'a döner ve en aktif görevleri üstlenir. Yaşamı öğretici derslerle dolu olan bu yoldaşımızın, Partiye verdiği bir raporunda bu dönemde katıldığı faaliyetler hakkında şunları yazar:

"Uzun bir süreden bu yana Hareketimizin saflarında çeşitli faaliyetlere katılmaktayım. Birçok alanda devrimci görevler üstlendim. Bu süreç içerisinde beni en çok etkileyen, Hilvan'da bulunduğum dönemde, Bucak eşkıyasına karşı yürütülen mücadeledir. Bu mücadelenin etkileri büyük olmakla birlikte, hala da devam etmektedir." Evet, yoksul köylülüğün sömürgecilerin ve ağaların zulmünden kurtulması için, Hilvan-Siverek alanında yürütülen mücadele, daha sonraki yıllarda, güçlü bir devrimci olarak şekillenmesine de yol açtı. Siverek'te Bucak eşkıya çetesine karşı yürütülen silahlı mücadelenin bir köy savaşına dönüşmesi konusunda ise, aynı raporunda belirttiği görüşler, onun askeri konudaki yeteneğini daha o zaman açığa çıkarmıştı.

"... Aşiret tipi bir savaş bizim yapımızla çelişiyordu ve devrimci savaş ilkelerine ters düşüyordu. Fakat, düşman bizi buna zorlamış, biz de buna evet, demiştik... En açık bir deyimle, Siverek'te gerilla mücadelesini yürütmemiz, gerekli ve en doğru yöntem olacaktı."

1980 yılının Ocak ayında Partinin kararı ile yurtdışına çağrılan Mehmet SEVGAT yoldaş, Kemal PİR, Delil DOĞAN ve Mahsum KORKMAZ'ın başında bulunduğu kalabalık sayıda bir grup yoldaşı ile, askeri-siyasi eğitime katıldı. Bu yılları, kendi kaleminden okuyalım:

"1 Ocak 1980 günü, Hilvan'dan ayrıldık... Birçok konuda eğitim gördük. Başaracağıma inancım gelişti. Yeniden ülkeye giriş yaptık... Bir grup arkadaşla Adıyaman'a geçtik. Kürdistan'ın çeşitli illeri belli bölgelere ayrılmıştı. Bu bölgelerde, önem derecelerine göre gerilla için hazırlık yapılacaktı. Yapılan hazırlıkların tamamlanması üzerine gerilla savaşı başlatılacaktı. Daha önce Lübnan-Filistin sahasında yaptığımız kısmi hazırlıklar da buna yönelikti. Hareket noktası olarak, Adıyaman'ı aldığımız bölgede, ayrıca Urfa, Antep, Maraş ve Malatya illeri bulunuyordu.

Cuntanın gelişi ile birlikte biz gerillacılığı başlatacağımızı sanıyorduk. Gerçi bu dönemde Kemal PİR yoldaş yakalanmıştı... Gab ve Bloka direnişleri ardından Delil DOĞAN yoldaşın katledilmesi, durumun biraz farklı geliştiğini ortaya çıkardı. Bunlara karşı misillemelerin yapılmaması, hazırlıkların yetersizliğini gösteriyordu. Bu durumda, bir geri çekilmenin gündeme gelebileceğini düşünüyorduk. Nitekim Mart ayının sonlarına doğru Parti tarafından yurtdışına çağrıldık..."

"Yurtdışına çıkışımızdan kısa bir süre sonra Konferans hazırlıkları başladı. Başlangıçta, Konferansın anlamını yeterince kavrayamama rağmen, Politik Rapor'un ü- zerimde yarattığı etki büyük oldu... Konferans'ta, geri çekilmenin gereğini ve askeri çizgiyi benimsemiştim. Konferans'tan, beklediğimden de daha büyük sonuçlarla çıktık..."

Konferans sonrası başlatılan eğitim faaliyetlerine de aktif olarak katılan Bedran yoldaş, bir dönem kendi eğitimini yeterince geliştirmeyi ihmal etmiş de olsa, şu satırlarında dile getirdiği gerçekleri sürekli bir şekilde temsil etmiş ve bunu kanıtlamıştır. Kendisini yeterince geliştirememesine rağmen, 10 Ağustos 1982 tarihli raporunda şöyle diyor:

"Bundan böyle başlıca uğraşım, Partiye, ülkeye ve arkadaşlarıma yararlı olmaktır. 'Sahte bir asker' olmayacağıma dair kendime olan güvenim tamdır. Benim için önemli olan da budur."

Bunun yanısıra, bu dönemde yürütülen siyasi-askeri faaliyetlere daha yoğun bir şekilde katılmaya başladı. **"Tarih Boyunca Halk Milisi"** üzerine bir broşür hazırladı. Bunun yanısıra, **"Silahlı Propagandanın Örgüt ve Mücadele Tarzı"** ile, **"Kürdistan Tarihindeki Halk Hareketleri"** üzerinde çeşitli inceleme yazıları geliştirdi. Bir yandan kendi eğitimini daha da geliştirirken, diğer yandan ise, yoldaşlarının eğitimine daha fazla yardımcı olmaktaydı.

Geri dönüş hazırlıklarının artık sonuç aşamasına geldiği bir dönemde, Bedran yoldaş da, bu hazırlıklar içerisinde yoğun bir şekilde yer aldı. Yeni dönem direniş mücadelesine ilişkin olarak, Partiye yazdığı raporlarında, geleceği önceden kestirme önsezisinin güçlülüğünün yanısıra, inancı ve kararlılığı da çok açık bir şekilde görülüyordu.

Partiye yazdığı raporlarında, ülke direnişine katılmak konusunda en ufak bir ikircikli bile göstermedi. *"Benim tercihim askeri alandır"* diyor, ve Partinin vereceği her göreve de hazır olduğunu belirtiyordu. Yeni dönem mücadelesine ilişkin olarak, raporunun bir bölümünü buraya da alalım: *"Devrimcilerin, terörle kitlelerden koparılıp yok edilmek istenmesi, pek etkili olmadı. Fırtına öncesi sessizliği yaşayan Kürdistan'da bu terör balığı sadece denizin derinliklerine itmiştir.*

1982 ve daha sonraki yıllar çok hareketli geçeceğe benziyor. Önemli gelişmeler beklenen bu dönemde, eğer doğru yöntem ve taktiklerle savaşılırsa, faşist cuntanın içine düştüğü bataktan kurtulması imkansızdır."

Gerilla savaşı, konusunda da belirttiği düşünceler şöyledir: *"Başarılı bir gerilla savaşı için, belli bir hazırlık, nispeten örgütlü ve politik bir ortam gereklidir. Silahlı propaganda çalışmaları da bunu yaratacaktır.*

Silahlı propaganda birlikleri ortaya çıkardığı gelişmeler sonucu, mücadelenin düzeyinin kendisini aştığı koşulları yaratacaktır. Bu koşullar ortaya çıktığında silahlı propaganda yerini başka bir örgütlenmeye bırakacaktır... İşte, bu dönem, gerillanın örgütlenme ve mücadele koşullarının olgunlaştığı bir dönemdir. Silahlı propaganda, yarattığı bu koşullar içerisinde yerini gerillaya bırakacaktır."

II. Kongre ile birlikte ülkeye dönen ilk gruplar arasında yer aldı. Bu dönemde Partimize musallat olmuş tasfiyeci-provokatör eğilimin karşısında yer aldı ve Parti bayrağına daha sıkı sarıldı. 1983 yılında Güney ve Doğu Kürdistan'da kitleler arasında başarılı çalışma yürüttü. Yine, aynı dönemlerde, eğitim kamplarında birçok grubun eğitimini gerçekleştirdi. Onlarca savaşçının siyasi-askeri eğitimini güçlü bir biçimde yürüttü.

"Söz onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz

Mehmet SEVGAT

Ülke içerisinde direnişin yükseltilmesi görevinde de, O, yine en ön saflardaydı. 15 Ağustos 1984 Atılımının komutanlarından biri de Bedran yoldaştı. Mahsum KORKMAZ yoldaşın komutası altında bulunan ve Eruh baskınını gerçekleştiren 21 Mart Silahlı Propaganda Takımının komuta kademesinde yer aldı. Eruh baskınında büyük bir komutanlık ve çarpışma gücü gösterdi. Gösterdiği başarılı çalışmalar ve komutanlık yeteneklerinin daha da gelişmesi sonucu, 1984'te yapılan MK toplantısında, takım komutanlığına atandı. Bu sürede çeşitli eylemlerde komutanlık yapan Bedran yoldaş, düşmanın tüm saldırılarına karşı birliğini başarılı bir şekilde korumanın yanısıra, aynı zamanda düşmana ağır darbeler de vurdu.

1985 baharı ile birlikte, Mahsum KORKMAZ yoldaşın komutası altındaki hareketli birlikte, komutan yardımcılığı görevine getirildi. Girdiği her eylemde düşmana büyük kayıplar yaşatan çıkan Bedran yoldaş, Şırnak alayına karşı saldırı eylemi, Çatak baskını, Temmuz ayında 12 kişilik bir çete birliğinin imha edilmesi, Eylül'de Şırnak-Kırkağaç baskını, Şırnak Kömürocağı karakol baskını, Uludere baskını ve Çukurca'da sınır karakolunun imhası gibi eylemler dışında birçok saldırı eylemlerine de katıldı. Bütün eylemlerde üstün bir başarı göstererek, düşmana ağır kayıplar verdirdi.

1986 yılında ise, Uludere alanında görev aldı. Bu alanda çeteciliğe karşı geliştirilen mücadelede büyük bir rol oynadı. Parti III. Kongresi ardından kurulan ARGK'nin oluşturulan komutanlıklarından birine atandı. Bu görevini de başarılı bir şekilde yerine getirdi. Yine bu görevini yürüttüğü bir dönemde, faşist düşman birliği ile girdiği bir çatışmada şehit düştü. Komutası altındaki birlikle düşman pususu ile karşılaşan Bedran yoldaş, aleyhlerine olan koşulları lehlerine çevirerek düşman pususunu boşa çıkardı. Çatışma çok yoğun bir ateşle başladı. O'nun komutanlık dehası, bir kez de bu çatışmada bütün yaratıcılığı ile ortaya çıktı. Bedran yoldaşın üstün bir komuta yeteneği ile çarpışmada yönettiği birliği, düşmana biri binbaşı, biri üsteğmen olmak üzere 60'ın üzerinde kayıp verdirdi. Ancak çatışmada isabet aldığı kurşunlar, O'nun mücadele yaşamını burda noktaladı.

Fakat Bedran yoldaş, ölümsüz kahramanlar ordusunda, yine en ön saflarda, bize komutanlık yapıyor. O, bundan sonra halkımızın manevi komutanları arasında görkemli bir yerde bulunuyor. İnancın, azmin zaferi, bu değerli komutanımızın yaşamının her parçasında bir gerçeğe dönüştü. Mücadele ve yaşam, O'nda ayrılmaz iki kardeş haline geldiler. Mücadelesiz bir yaşam, onun için yaşamak değildi. O bunun bilincinde ve her adımda mücadeleyi daha da ileri götürmenin çabası içindeydi.

10 yılı aşkın bir mücadele geçmişi olan Bedran yoldaşın her anı kahramanlıklarla dolu. Son birkaç yılı bile, halkımız için eşsiz değerde olan komutanlardan biri olduğunu kanıtlamaya yeter.

Evet, halkımız değerli bir komutanı kaybetti; ama aynı zamanda Bedran yoldaş gibi ölümsüz bir kahramana da sahip oldu. Bu nedenle, acımız kadar sevincimiz de derindir. Bedran yoldaş, uğruna can verdiği halkımızın ebedi karargahında, manevi komutanlar arasında en ön saflarda yaşayacaktır.

Mehmet SEVGAT yoldaşın "Pêşmerge" dergisinde yayınlanan bu yazısını olduğu gibi yayınlıyoruz.

SAVAŞÇI VE ONUR

PKK direnişçiliği ve direniş çizgisi, bizde en çok işlenen konuların başında gelmektedir. Bugün de aynı şey işlenmeye devam ediliyor. Sözkonusu çizgi ve anlayışın başta Partili kadro ve militanlara olmak üzere, tüm Kürdistan insanına kavratılması, benimsetilmesi ve yalnızca bu çizginin izlenmesi gerektiğini vurgulamak açısından konunun tekrar tekrar ele alınması zorunlu ve anlaşılır bir şeydir. Gerçi direniş ve mücadele tarzının çizgileri bugün daha belirgin ve kesindir: Her koşulda ve yerde; dağda, zindanda daha başka alanda düşmana teslim olmamak, onunla en amansız bir tarzda savaşmak. Yani, mücadeleci bir kişilik ortaya koyarak, ülke ve halk sevgisini ve Parti politikasını düşman karşısında temsil edip, Partinin ve savaşçı olarak da kendisinin onurunu korumak demek olan PKK direnişçiliğinin çerçevesi, artık herkesçe açıkça görülmek durumundadır. 12 Eylül faşizminden sonra ise bu durum daha da gelişerek zirveye ulaşmıştır. Bu, marksist-leninist devrimci direniş çizgisinin ülkemiz koşullarındaki Apocu yorumlaması ve pratiğidir. Daha düne kadar hayal bile edilemeyen şey, bugün yakıcı bir gerçektir. Son birkaç yılda gerçekleşen kahramanlık destanları da bu çizgi ve pratiğin yüceliği ve azametini belirtmeye yeter.

Öyleyse; böyle bir çizgi ve anlayışın temsilcisi, militanı olmak kadar şerefli ve onurlu bir şey olabilir mi? Hele hele bu çizginin bir gerillası-savaşçısı olmaktan daha onurlu bir mertebe düşünülemez. Ülkesi işgal altında iken, toprağı ülke insanları için gerçek bir zindan haline getirilmişken, bunun tek sorumlusu olan sömürgeci Türk faşizmine karşı çıkarılan bu direnişe ne denmelidir? Açık ki denebilecek tek şey; bu mücadelenin bir neferi, bir militanı, hiç değilse bir destekleyicisi-taraftarı olabilmektir. Bu nedenle, Kürdistan'da bu çizginin bir elemanı olmak çok anlamlıdır.

Bir halk savaşçısı olmak, gerçekten Kürdistan'da **insanoğlunun erişebileceği en soylu ve en yüksek onura** sahip olmak demektir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz, savaşçısına böyle anlamlı ve onurlu bir yer sunmaktadır. Her devrimci militanın ve Kürt insanının buna layık olma gücünü kendinde bulması ve buna erişmesi gerekir. Bu mertebeye erişmenin güç ve yetenek çerçevesinde birçok biçimi vardır. Ancak, en anlamlı ve yüce biçimlerinden birisi, bu çizginin düşman üzerinde doğrudan ve en fazla etkide bulunabilen unsuru olarak onun savaşçısı, gerillası olmaktır. Ama savaşın olduğu kadar, savaşçılığın da kendine özgü yanları, yasaları vardır. Bilindiği gibi, savaş; düşman güçlerine karşı sürdürülen mücadelenin —politikanın— şiddet araçlarıyla, yani silahla sürdürülmesi biçimidir. Savaşta düşmanın aktif güçlerinin imhası amaçlanır. Savaşın esas yanı budur. Düşman açısından da durum böyledir. Biz bağımsız bir ülke, özgür bir toplum yaratmak için düşmanın askeri güçlerini imha etmek ve kovmak amacıyla savaşırken, düşman da buna meydan vermemek için bizim silahlı ve diğer güçlerimizi imha etmek amacındadır. Buna karşılık düşman askeriyle bir halk gerillasının konumu birçok bakımdan farklıdır.

Halk gerillası, bağımsızlık ve özgürlük isteminin halk ve ülke kurtuluşunun bir temsilcisi iken; düşman askeri ise, bağımsızlık ve özgürlüğümüzün ve bu istemimizin celladı, vatan ve ulus düşmanlarımızın temsilcisidir. Bundan ötürü bir gerilla ne kadar şerefli ve onurlu biriyse, bir düşman askeri de (Türk askeri) o denli şerefsiz ve onursuz biridir. Bu nedenle savaş, aynı zamanda onur ve onursuzluğun çatışması eylemidir de. Bir gerilla, amaç ve onurunu düşman karşısında en iyi bir tarzda temsil etmek ve korumak durumundadır. Bunu koruma ve temsil etmenin en önemli anı çatışma ortamıdır. O anda, savaşçının liyakatı ölçülür, şeref ve onuru sınanır ve en önemlisi de temsil ettiği düşünce ve politikaya bağlılığı denenir. Bu anda şehit düşebileceği kadar, kurtulabilinir veya düşman imha edilebilir. Sonuç açısından önemli olan düşman karşısında takınılan tutumdur. Yani direnilip direnilmediği önemlidir. Bir askerin savaşçılığı, fedakarlığı, cesareti ve yurt sevgisi gibi meziyetleri bu anda belli olur.

Halk savaşçısı olarak bir gerilla, silahlandığı daha ilk gün ne için, kime karşı ve nasıl savaşacağını bilen kişidir. O, yurtsevgisi, bağımsız ve özgür yaşama tutkusuyla silahlanan ve bundan dolayı düşmanla savaşmaya, gerekirse bu uğurda ölmeye hazır biridir. Yurt sevgisi, bağımsızlık ve özgürlük düşüncesi-isteminden yoksun, fedakar olmayan birinin halk savaşçısı olamayacağı açıktır. Bu nedenle birçok ülkede, halk savaşçılarına fedai ismi takılmıştır. Birçok meziyetin yanısıra en başta bir savaşçıda yurtseverlik, fedakarlık ve cesaret esastır. Yurtsever olunmadan işgalciler, düşman bilinemez; fedakar ve cesur olunmadan zorluklara katlanılamaz, savaşa girilemez ve amaçlar uğruna ölüm göze alınamaz.

Düşman askeri karşısında bir savaşçının kesin tavrı nasıl olmalıdır? Bu, PKK'nin mücadele tarihinde çok açık ve belirgin ölçülerle cevaplandırılmıştır. Düşmanla didişme ve amansız mücadele ve asla teslim olmama biçiminde defalarca örneklendirilmiştir. Bu, yüce bir yurtsevgisi, cesaret ve fedakarlık ile yakın tarihimizde onlarca defa Kızıldere destanı yaşanmış ve yenilenmiş bulunuyor. Elde silah bir savaşçının düşmana karşı tutumu belirtilen tutumdan başkası değildir. Çünkü, ilkin o, düşmanı imha etmek, ikinci olarak da ondan korunmak amacıyla silahlanmıştır. Dolayısıyla en amansız koşullarda bile bu amaçtan vazgeçilemez. Gene, savaşçı burada Parti bayrağını ve savaşçı onurunu temsil etme ve korumayla da görevlidir. Silahlanma amacı unutulmaksızın, sonuna kadar direnmek, çarpışmak ve gerekirse ölmek takınılacak en doğru ve devrimci tavırdır.

Ne var ki, birkaç unsurla sınırlı da olsa bazı unsurların halk savaşçısı bir yana, sıradan aşiret savaşçısının bile gösteremediği bazı teslimiyetçi tutumlara girdikleri görülmektedir. Tek-tük de olsa düşmanın "teslim ol" çağrısına direnmeden uyan, teslim olarak devrime, inançlarına, Parti ve halk yapımıza, geleneğimize sırtını dönen bazı tipler çıkmıştır. Elinde silahı olduğu halde, düşmanla karşılaşınca beyaz bayrağı çeken bu tipler, bir zaman aramızda bulunmuş olsalar da, açık ki hiçbir zaman PKK'li olmamış, onun direniş ruhunu özümsememiş, düşmanın kendilerine mal ettiği kölelik ruhunu yenememiş halk, Parti ve mücadele gerçeğimize yabancı tiplerdir. Çatışmaksızın meydana gelen her teslim olma, —bu dönemde— en azından bir alçaklık ve ihanettir. Bırakalım PKK savaşçılarını, birçok, belki de yüzlerce aşiret insanının basit ailevi amaçlar için de olsa, sömürgeci düşman askeriyle sonuna kadar çarpışarak öldüğü hepimiz tarafından yakından bilinmektedir. Bu, Kürt yiğitliği ve mertliğinin en önemli bir göstergesi de değil midir? Eğer biraz yurtseverlik, cesaret ve fedakarlık varsa, düşmandan aman dilemek, insafına sığınmak niye? Savaşılması gereken bir güç olduğu içindir ki, Türk sömürgeciliğine başkaldırılmıştır. Savaşılması, imha edilmesi ve kovulması gerektiği içindir ki, savaşçı olunarak silah taşınmaktadır. Bunun Kürt insanına ne gibi bir haysiyet bahşettiği açıkça ortada iken; Delillerin, Bloka kahramanlarının ve daha nice devrimci-savaşçının örnekleri bilinirken, temsil edilmesi gereken tek tutum bu değil midir? Silahlı bir savaşçının düşmana —özellikle de askerine— kin duyması, onu yok etme düşüncesi ve eylemi güçlüdür. Kin duyulmayan, yok edilmek istenmeyen bir düşman tasavvur edilemez.

Onuruna düşkün olmakla birlikte üzerinde uygulanan sömürgeci politikalar nedeniyle onuru ayaklar altına alınmış bir halkın içinden çıkmış savaşçılar olarak, zorlu ve ağır görevlerle yüklü bir dönemden geçmekteyiz. Düşman, halkımıza ve Partimize karşı daha çok saldırganlaşmış ve bizimle açıktan savaşmaktadır. Halk ve ulusal kurtuluşçu güçler olarak düşmanla kıyasıya bir çatışma içinde olacağımız günler uzak değil. Düşman, böyle bir gelişmeyi engellemek için her zamankinden daha sinsi planlar içinde bulunmaktadır. Özellikle büyüyen direniş eğilimine karşı teslimiyeti egemen kılmak için, şu an aklımıza bile gelmeyen her türlü yöntemi kullanacaktır. Büyük bir kararlılıkla elimizde bulundurduğumuz silahı nerede ve hangi koşulda olursa olsun düşmana karşı, onu yok etmek için kullanmamız gerektiğini bir saniye bile unutmaksızın düşmanla kıyasıya bir onur savaşımı içine girmekten çekinmemek, halkımız ve Partimizin onurunu düşmana çiğnetmemek, bu konuda başta Mazlum, Hayri, Kemal olmak üzere tüm devrim şehitlerimizin düşman karşısındaki tutumlarını temel almak gerçek bir savaşçı olmanın gereklerididir. Hiçbir şey düşmanla karşı karşıya gelen bir **savaşçının,** silahını, dolayısıyla onurunu düşmana teslim etmesi kadar aşağılayıcı ve lanetli olamaz. Bunun örnekleri az da olsa görülmüştür. Ama gelinen noktada artık şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Bağımsızlık ve özgürlük gibi büyük bir mücadelenin yaratıcısı PKK, kendi içinden tek tek kararsız unsurlar çıksa da, bir bütün olarak direnişi tüm Kürdistan'a yaymış ve halk kitlelerini böyle bir eğilimle etkileyerek, düşmanın teslim alma, ajanlaştırma gibi oyunlarını boşa çıkarmıştır. Şu anda Kürdistan'da gelişen direnişin gücü, halkımızın patlamaya hazır kin ve öfkesiyle bütünleşmektedir.

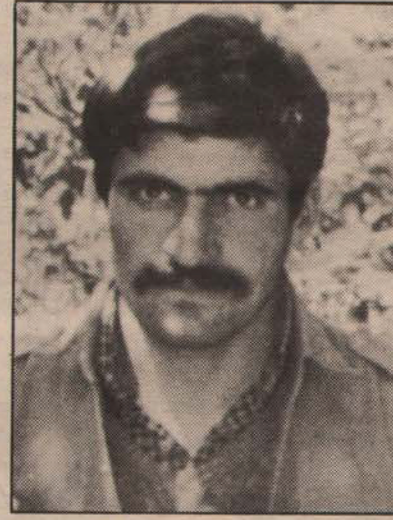
PKK'nin direniş çizgisi ve savaşçılığı kitleler arasında yayılıp örgütlendirildikçe yenilmezdir. Bu yenilmezlik nereden gelir? İnancın ve davranışın birliğinden gelir; bunlar PKK savaşçılığının yenilmezliğidir. Parti, ülke, halk ve savaşçı, onurun bağnazca temsili ve korunması, bir Kürt gerillasının hareket ve yaşam tarzıdır. PKK savaşçılığının Kürdistan'da insana sunduğu şerefe ve onura layık olmayan, ya da buna erişmek istemeyen biri, sonsuz bir onursuzluğa mahkumdur; ve o, rezil, uşak ve alçak ruhlu biridir. Oysa, artık korku, uşaklık ve teslimiyet yurtsever bir Kürt insanına yakışmamaktadır. Dönem cesaret, haysiyet ve mücadele dönemidir. Bu da, vatan sevgisi, cesaret ve fedakarlığın bilince çıkarılması ve pratiğe yansıtılmasını zorunlu kılar. Zaten, PKK'nin APO'cu direnişçiliği, —bir yanıyla da olsa— engin bir yurt sevgisi, bağımsız ve özgür yaşam tutkusunun ve Kürt yiğitliği ve mertliğinin yeni anlamı değil midir?

— Yaşasın PKK savaşçılarının mücadeleciliği, devrimci direniş ve devrimci onur!
— Kahrolsun teslimiyet, ihanet ve uzlaşıcılık!
— Kahrolsun faşist Türk militarizmi!

Bedran/9.6.1984

ARGK'nin Kahraman Savaşçısı Kahraman Yoldaşı Şehit Verdik

ARGK'ye bağlı Devrimci Kurtuluş Güçlerimiz ile sömürgeci kolluk kuvvetleri arasında 5.6.1987 tarihinde Şemdinli'nin Serê Silo yaylalarında uzun süren bir silahlı çatışmada, ARGK'nin kahraman savaşçısı Recep TEKİN (Kahraman) yoldaş şehit düştü. Havadan helikopter desteğiyle, karadan büyük bir güç ve donanımla gündüz öğle saatlerinde saldırıya geçen sömürgeci ordu birlikleriyle, çok az bir donanım ve güce sahip olan devrimci kurtuluş güçlerimiz arasında çıkan ve uzun süren çatışma gecenin geç saatlerine kadar devam etmiştir. Sömürgeciler bu çatışmada devrimci kurtuluş güçlerimizin yüksek saldırı ruhuna karşı büyük bir panik ve korku içine düşerek, çok sayıda ölü ve yaralı kaybıyla geri çekildiler.

Recep TEKİN (Kahraman)
Hakkari-Şemdinli-Girana Köyü

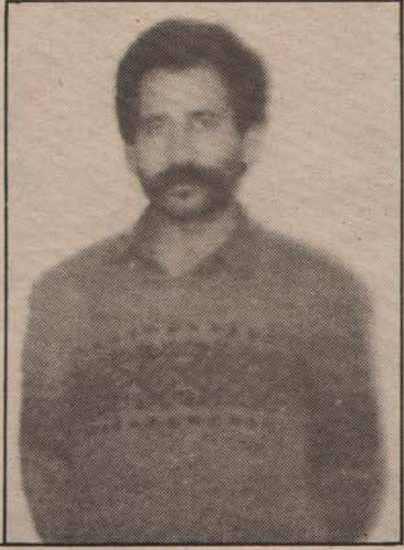
Şemdinli'nin Girana köyünde, geçimini hayvancılıkla sağlayan yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Kahraman yoldaş, saflara katılmadan önce, çobanlık yaparak ailesinin geçimine katkıda bulunuyordu. Yurtsever bir ailenin çocuğu olan Kahraman yoldaş, daha küçük yaşlarda sömürgecilerin yerel dayanakları olan işbirlikçi ve hain kesimin baskılarına maruz kalmış ve onlara duyduğu kin ve öfkeyle büyümüştü. Bu yerel hainlere karşı mücadele istemi, onu hep arayış içinde tuttu. 15 Ağustos'ta Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla ilan edilen HRK ve gelişen eylemliliğin kitleler üzerinde yarattığı etki, arayış içinde olan Kahraman yoldaşı daha erkenden etkilemiş ve Kurtuluş Güçleriyle ilişkiye geçmesini sağlamıştı. 1984'te HRK birliklerince cezalandırılan iki çete başının eyleminden sonra, sömürgeciler tarafından tutuklanarak altı ay Diyarbakır zindanlarında kaldı. Tutuklu bulunduğu sıra, Diyarbakır zindan direnişçileriyle tanışarak mücadelemizin ve Partimizin gerçekliğini daha iyi kavramış ve 1985'te cezaevinden serbest bırakıldıktan sonra, mücadele saflarına katılmıştı. Eğitim kamplarında gördüğü siyasi ve askeri eğitimle kısa sürede gelişme sağlayarak pratik mücadele içinde aktif yerini aldı. Mücadele içinde çizgi ve taktik dışı anlayışlara karşı Parti anlayış ve taktiğini dayatarak, düşmana karşı mücadelede tavizsiz olmayı ilke edindi. Güçlü savaşçı özellikleriyle en önde savaşan arkadaşlardan biriydi. Yeni dönem pratiğine atılırken, Şemdinli alanında faaliyet yürüten bir Takımın manga komutan yardımcılığına atanmıştı. Pratiğe hükmeden güçlü savaşçı özellikleri, onu geleceğin büyük bir komutanı olmaya hazırlıyordu.

ARGK'ye bağlı devrimci güçlerimizin 28.5.1987 tarihinde Şemdinli'de sömürgeci ordu güçlerinin bir operasyon koluna karşı gerçekleştirilen bir imha eyleminde en ön saflarda kahramanca çarpışan Kahraman yoldaş, düşmanın üzerine korkusuz yürüyerek düşmandan silah almış ve bu eylemde yaralanmıştı. Yaralı olma durumunu küçümseyip ve bunu sorun etmeden düşman askerlerinden aldığı silahla daha iyileşmeden birliği içinde yer alma talebini Partiye rapor ederek, birliğiyle birlikte yeni eylemlere katılmanın sevinciyle pratiğe yöneldi. Ülke sevgisiyle dolup taşan bu ulusal kurtuluş savaşçısı, bu tavrıyla büyük yurtseverlik duygusunun anlamlılığını kendi pratiğiyle sergiledi. Hatta şehit düşerken bile, yarası iyileşmemişti. O, savaşın içinde yarasını tedavi edip, zaman ve fırsatları çok iyi değerlendiren tutumuyla savaştaki yaşamı anlamlı kılan arkadaşlardan biriydi.

Kahraman yoldaş, Partimizi direnişçi çizgisiyle birleşen her yönüyle yoksul Kürt yurtseverliğinin, mertliğinin, yiğitliğinin somut bir örneğiydi. Bu anlamda, hepimizin görevi; yurtsever Kürt mertliğini, yiğitliğini, Partimizin direnişçi hattıyla birleştirip, halkı ulusal kurtuluş eylemine kaldırarak Kahramanlar ordusunu yaratmak için gerilla mücadelesini geliştirip, yaygınlaştırmaktır.

Kahraman yoldaş, gerçekleştirilmesi gereken görevlerimizi son sözlerinde şöyle dile getiriyordu: *"Partime, halkıma ve tüm arkadaşlarıma selamlarımı iletin. Sömürgeci güçleri topraklarımızdan çıkarın, bunun için halkı mücadeleye kaldırın. Yaşasın PKK! Yaşasın ARGK! Yaşasın Serok APO! Aileme selam söyleyin ve bir fotoğrafımı gönderin."* O'nun anısına bağlılık, son sözlerini yerine getirme doğrultusunda olacaktır.

Şemdinli Şehitlerimiz, Zafere Yürüyen Halkımızın Sönmeyen Meşaleleridir

Vahap ÇOLAK (Mazlum)
Elazığ-Mişelli Köyü

Ezilen halkların geliştirdikleri ulusal kurtuluş mücadeleleri ile kazandıkları zaferin faturası genellikle çok ağır olur. Kölelik zincirlerine vurulmuş olan halklar yüzyıllar boyunca özlemini çektikleri bağımsız ve özgür bir yaşama kavuşma karşılığında son derece yüksek bir bedel ödemek zorunda kalırlar. Maddi yönüyle ele alındığı zaman, bu bedel kesinlikle hesaplanamaz ve hiçbir ölçüye vurulamaz. Çünkü, burada ortaya konulan bedel bizzat insan yaşımının kendisidir, kazanılan şeyin karşılığında ödenen doğrudan insanın kendi yaşamıdır. Sömürgeci köleliği bütün belirtileriyle birlikte ortadan kaldırmak, insanı aşağılayan her türlü baskı ve sömürü biçimine son vermek, halkın en değerli evlatlarının özgürlük ilahına adanmasıyla mümkündür. Bu yüzden ulusal ve toplumsal kurtuluş uğruna ödenen bedel yüzlerce, binlerce ve yüzbinlerce insanın akıttığı kanlardır. Ne var ki, sonuçta yaratılan eser, uğrunda ölünmeye ve kendisi için sayısız kurbanların adanmasına değer niteliktedir. Bu gerçek, ezilen halkların ve onların devrimci öncülerinin temel şiarı olan, "Hiç bir şey bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli değildir" cümlesinde en anlamlı ve özlü ifadesini bulmaktadır.

Geçmişin köle ve suskun Kürdistan'ı, günümüzde artık tarihe karışmıştır. Bugün Kürdistan toprakları üzerinde bir savaş ortamı yaşanmaktadır. Mevcut durumda yaşanan savaşın boyutları henüz çok küçük olabilir. Henüz düşmanla geniş kapsamlı çarpışmalara girişilmeyebilir ve devrimci güçler bundan uzak bulunabilir. Kürdistan üzerinde birbirleriyle karşılıklı çatışan güçler arasında müthiş bir dengesizlik bulunmaktadır. Ancak sayısı yüzbinlerle ifade edilen bir faşist-sömürgeci orduya karşı sıfırdan başlamak üzere geliştirilen devrimci savaşla mücadelenin ulaştığı düzeyde elde edilen kazanımlar son derece önemlidir. Bu kazanımların en başında geleni, varlığı inkar edilen ve unutturulmaya çalışılan bir halkın kendi öz çabasıyla varlığını bütün dünyaya kabul ettirmesi, köleliğe karşı direnen bir halk olarak özgür dünya halklarının saygınlık ve sempatisini kazanmasıdır. Bu kazanımların altında imzası bulunanlar en başta değerli yaşamlarını özgür bir geleceğin yaratılmasına adayarak kendilerini feda eden bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi şehitleridir. Bugün Kürdistan'da büyüyen bağımsızlık ve özgürlük ağacının boy atmasında yaşam suyu görevini yerine getiren şey, devrim şehitlerinin akan kanlarıdır. Bu şehitler zincirinin en son halkalarından biri de değerli komutan Vahap ÇOLAK yoldaştır.

Vahap yoldaş, Hareketimizin henüz ideolojik gelişimini sürdürdüğü aşamada devrimci saflara katıldı. Elazığ'ın Mişelli köyünde dünyaya gelen Vahap yoldaş, Kürdistan Devrimcileri ile tanışır tanışmaz her yönüyle kendisini devrimci düşüncelerin toplumun yurtsever kesimleri arasında yaygınlaştırılmasına verdi. Son derece haklı, soylu ve çözümü için koşulların olgunlaştığı bir davanın gerçek savunucularının bütün özelliklerini kendi kişiliğinde somutlaştırmanın savaşımını kesintisiz bir biçimde sürdürdü. İlk günden başlayarak mücadeleye en yüksek katılımı sağlamak için engin bir çaba harcadı. Bir Parti emekçisi olarak PKK hareketinin ideolojik ve teorik çalışmalarının içinde yer aldı. Hareketin basın çalışmalarının başında bulundu. Bir grup arkadaşıyla birlikte en zor koşullar altında Hareketimizin teorik çalışmalarının sonuçlarını en basit teknik araçlarla yayına soktu. Elinde silahı ile kendisine emanet edilen Parti değerlerini koruyarak ve malzemelerini bizzat sırtında taşıyarak Kürdistan'ın çeşitli alanlarını dolaştı. 12 Eylül faşist-askeri darbesi öncesinde Hareketimizin görüşlerini kitlelere kadar götüren Serxwebûn adlı merkez yayın organının çıkışında en önde sorumluluk üstlendi. Kendisine ulaşan yazıları mumlu kağıda çekilip teksir edilmesinden basımının düzenlenmesine, alanın en basit ihtiyaçlarının temininden ortaya çıkan ürünlerin dağıtımına kadar her işte büyük bir coşku ve fedakarlıkla çalıştı. Yüklendiği görevlerinin gereklerini en mükemmel bir biçimde yerine getirmek, O'nun sonuna kadar bağlı kaldığı vazgeçilmez ilke oldu. Kendisine Partinin tevdi ettiği görevi her koşul altında bir devrimcinin namusu ve onuru olarak anladı ve uyguladı. Görevde bulunduğu faaliyet alanında bugün de derin ihtiyacını duyduğumuz iş ve çalışma disiplini, savaşın içinde bulunan bir Hareketin temsilcisi olarak görevini tam bir askeri disiplin içinde yerine getirmek O'nun en belirgin özelliği oldu. Gevşekliğe ve laçkalığa, Parti görevleri karşısında vurdumduymazlığa ve lakaytlığa karşı en keskin tutumu takındı.

Hareketimizin kitleselleştiği, buna paralel olarak düşmanın saldırılarının dozunu giderek arttırdığı ve devrimci saflarda örgütsel krizin kendini gösterdiği bir dönemde, Vahap yoldaş bu kez Parti hareketimizin mevcut örgütsel krizi aşmak üzere girişiği çalışmaların içinde yer aldı. 1979 yılında Hareketimizin yeniden toparlanması ve yetersizliklerin aşılması doğrultusunda yürütülen çalışmalara katılmak üzere yurtdışına çıktı. Ortadoğu sahasında çok yönlü bir eğitimden geçti. İdeolojik, politik ve askeri-teknik eğitimini başarıyla gerçekleştirdi. Kendisini her açıdan eğitmek ve geliştirmek için yurtdışı alanının elverişli olanaklarından mümkün olduğu ölçüde yararlandı. 1980 yılı ortalarında Kemal PİR, Delil DOĞAN ve Mahsum KORKMAZ yoldaşların da aralarında yer aldığı bir grup arkadaşıyla birlikte devrimci çalışmaların başına dönmek üzere ülkeye yeniden giriş yaptı. Sınır boylarından başlayarak ülkenin kuzeyine kadar uzun bir yol katedip askeri darbe hazırlıkları içinde bulunan düşmanın saldırıları karşısında güçlerimizin yeniden düzenlenmesi için uğraş verdi. Bu tarihten başlayarak 1982 yılına kadar Dersim-Elazığ alanında sorumlu düzeyde faaliyet yürüttü.

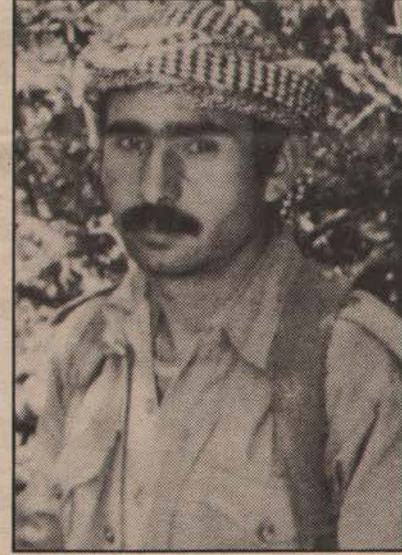
Parti hareketimizin kapsamlı bir hazırlık yapmak ve güç biriktirmek amacıyla kadro ve savaşçı potansiyelinin ağırlıklı bölümünü Ortadoğu sahasına aktardığı bir dönemde, Vahap yoldaş ülke zemininde kaldı. O'nun bir devrimci için mutlaka gerekli olan üstün meziyetleri işte böylesi bir dönemde kendisini ortaya koydu. O, devrimci direniş silahını elinden düşürmeksizin, bir yandan halkın kurtuluş umutlarını diri tutmaya ve Parti güçlerimizi korumaya çalışırken, öte yandan artan düşman saldırıları ve faşizmin çöken karanlığı karşısında uç veren inançsızlık ve yozlaşma belirtilerini bertaraf etmek için de acımasız bir savaşım verdi. En olanaksız gibi görünen koşullarda güçlerimizi eğitmeyi ve morallerini yüksekte tutmayı görev bildi. Devrime inancı, Partinin ve halkın davasına bağlılığı ile, her koşul altında bunları korumadaki kararlılığı ile herkesin saygısını kazandı. Birlikte çalıştığı yoldaşlarının ve halk kitlelerinin engin sevgisine mazhar oldu. Aylarca ve hatta yıllarca Parti ile ilişkilerinin koptuğu bir ortamda, bundan en küçük bir şikayette bulunmadı. Tersine böylesi anlar devrimci gelişmenin kaçınılmaz dönüm noktaları ve aşılması gereken duraklar olarak değerlendirildi. Böyle bir dönemde devrimci insiyatifini Parti çizgisine en uygun bir biçimde kullandı.

Vahap yoldaş, 1982 yılında Parti ile yeniden ilişkiye geçtiğinde, Partinin birçok alanda katettiği gelişmeye ulaşmak için sınır tanımaz bir çalışma yürüttü ve aradaki boşluğu hızla doldurmaya çalıştı. Bir yandan kendini eğitirken, öte yandan güçlerimizin eğitimine katıldı. Eğitimin verildiği alanlarda sorumluluklar yaptı. Güçlerimizin geliştirilip yetkinleştirilmesi için yoğun bir çaba harcadı. Aradan kısa bir süre geçtikten sonra, Parti II. Kongresi'yle birlikte Partimizin başlattığı "Özgürlük Yürüyüşü"ne en önde katıldı. Kısa sürede yeniden vatan topraklarına döndü. Vahap yoldaş, güçlerimizin konumlandığı sınır boylarında belli bir süre ileri düzeyde sorumluluk üstlendi. 1984 yılı başında komutası altında bulunan bir grup yoldaşıyla birlikte Parti tarafından atandığı Dersim alanına hareket etti. Yol boyunca düşmanla defalarca silahlı çarpışmaya girdi ve Türk ordu birliklerine önemli kayıplar verdirdi. 1984-86 dönemi boyunca Dersim eyalet çalışmalarının başında bulundu. Bu süreçte düşman askeri hedeflerine yönelik birçok eylemi planladı ve bu eylemlere komuta etti. Bu eylemler sonucunda pek çok düşman askeri öldürüldü ve çok sayıda düşman silah ve teçhizatına el konuldu. O'nun komutasında geliştirilen devrimci eylemlilik ortamı, düşmanın bu alana ilişkin bütün hesaplarını alt üst etti. Dersim, ülkemizin önemli direniş kalelerinden biri haline geldi.

Vahap yoldaş, 1986 yılı sonlarında bir grup Partili yoldaşıyla birlikte Doğu Kürdistan'a geçti. Burada III. Kongre çizgisi doğrultusunda yoğunlaştırılan düzeltme hareketinin içinde yer aldı. Geçmiş pratiğin irdelenmesinden son derece zengin sonuçlar çıkardı. Bu temelde kendisini yenileyip geliştirdi. Parti içinde ortaya çıkan proletarya dışı sınıf etkilerine karşı mücadele yürüttü ve uzlaşmaz bir tutum içinde oldu. Yeni dönem pratiğinin planlanması çalışmalarına katılarak, yetkin planlamaların ortaya çıkması için katkılarda bulundu. 1987 yılında bu kez mücadelemizin geliştirilmesinde büyük önem arzeden alanların başında gelen Şemdinli'de yeni dönem devrimci atılımına katıldı. Üstün komuta özellikleriyle bu zeminde birçok eyleme önderlik etti.

Vahap yoldaşın anısına bağlı kalmak demek, O'nun Partinin devrimci çizgisinin yetkin bir uygulayıcısı olmak demektir. Vahap yoldaşa bağlılık demek, proletaryanın devrimci disiplin ruhunu sürekli güçlendirerek Parti görevlerini tam bir askeri disiplin ruhuyla eksiksiz yerine getirmek demektir. Vahap yoldaşı izlemek demek, O'nun ışıklı yolunda yürüyerek kendini feda ettiği Parti Önderliğini izlemek, Parti Önderliğinin düşüncelerini bir emir olarak değerlendirip şaşmadan hayata geçirmek demektir. Vahap yoldaşa layık olmak demek, Halk Kurtuluş Ordusunun demir yumruğu ile düşmanı sürekli dövmek, Kurtuluş Ordumuzu güçlendirmek ve halkımızı Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağı altında birleştirmek demektir.

O'nun anısına sonuna kadar bağlı kalacağımıza söz veriyoruz.

(Cemil)
Urfa-Suruç

12 Eylül öncesi faaliyetlere Suruç alanında katıldı. Şehir merkezi ve kırsal alanda çeşitli düzeylerde faaliyet yürüttü. Bu dönem genelde olduğu gibi, Suruç alanında da ulusal kurtuluş düşüncelerinin yaygın olduğu bir dönemdir. Cemil yoldaş bu dönem faaliyetlerinin en aktif militanıdır. Çalışkanlığı, cesareti ve atılganlığı ile halkın büyük bir sevgisini kazandı, bunun yanında düşmana ise büyük bir korku saldı.

Partimizin geri çekilme taktiğine bağlı olarak, 12 Eylül faşist cuntasının ardından yurtdışına çıktı. Bu alanda Partinin siyasi ve askeri eğitiminden geçti. Cemil yoldaş, kısa sürede kendisini pratiğe hazırladı. Siyasi ve askeri eğitimde gösterdiği başarı, O'nun militan kişiliğiyle birleştiğinde, başarılı bir devrimci pratikçiyi ortaya çıkardı.

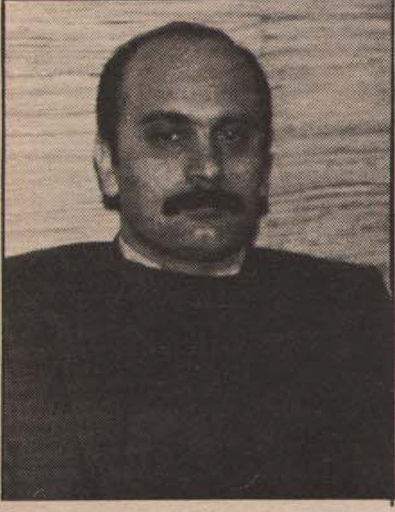
1983-84 yılları arasında Suruç'ta devrimci faaliyetlere katıldı. Daha sonra 1985 baharında Parti tarafından Hakkari'de görevlendirildi. Hakkari merkez, Şemdinli, Çukurca, Yüksekova mıntıkalarında faaliyet yürüttü. Bu süre içerisinde gerçekleştirilen bütün eylemlerde görev üstlendi. Eylemlerde çeşitli düzeylerde sorumluluk üstlenen Cemil yoldaş, görevini başarılı bir şekilde yerine getirdi. Ayrıca bu dönemde Hakkari çevresinde birçok pratik faaliyetlere de katıldı.

Şemdinli'nin Umurbey köyünde kontra ve milis-çetelerle meydana gelen bir çatışmada 1987 Temmuz'unda Cemil yoldaşı şehit verdik.

Son derece disiplinli, çalışkan ve dürüst olan Cemil yoldaş, aynı zamanda da iyi bir savaşçı ve komutandı. Silaha büyük bir hakimiyeti vardı. Cemil yoldaş, büyük bir yürek, cesaret örneğiydi. O'nun, yorulmak nedir bilmeyen, her dakikası dolu bir enerjiye sahip bir kişiliği vardı. Görevlerine son derece bağlıydı. Üstlendiği bütün görevleri yerine getiriyor, her ne pahasına olursa olsun mutlaka gerçekleştiriyordu. O'nun, görevlerine bu derece bağlılığı, başarılı bir pratiğin sahibi olmasına yol açmıştır. Yarım kalan veya gerçekleştirilemeyen bir görev, O'nun için büyük bir eksiklik ve rahatsızlıktı.

Ulusal kurtuluş savaşımızın değerli neferlerinden olan Cemil yoldaş, halkımızın kutsal mücadelesinde sürekli yaşayacaktır.

İsmet DOĞRU (Sadun)
Antep-Araban

Orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlk, orta ve lise öğrenimini tamamladıktan sonra, İstanbul Hukuk Fakültesi'ne girer. Bu dönemde ulusal kurtuluşçu düşüncelerle tanışan Sadun yoldaş, öğrenimini yarıda bırakarak Kürdistan'a döner. Bu kararı, kaynağa dönüş hareketinin güçlü bir neferi olarak ortaya çıkmasına yol açtı. Kişisel kurtuluşun bir hiç olduğunu, gerçek kurtuluşun ise ancak bağımsızlık mücadelesiyle mümkün olacağını gören Sadun yoldaş, tereddütsüz olarak kaynağa dönüş kararını verir. Birçoklarının kişisel kurtuluş peşinde koştuğu bu dönemde O, ulusal kurtuluş saflarına katılır. Ulusal inkarcılığa, ihanete ve sosyal-şovenizme karşı amansız bir mücadele verir. Nitekim Kürdistan'da katıldığı pratik faaliyetlerinde bu yönü sürekli ön planda olur.

Nizip'te, daha sonra Antep'te faaliyetlere katılır. Antep bölge komitesi, propaganda sorumluluğunu, 1980 yılının başlarında ise, komite sekreterliği görevini üstlenir.

12 Eylül faşist cuntasının yönetime gelmesi ardından Partinin geri çekilme taktiğine bağlı olarak yurtdışına çıkar. Eğitim kamplarında askeri ve siyasi bakımdan kendisini geliştirir. Bir dönem kampların yönetim komitesinde yer alır. Parti 1. Konferansına delege olarak katılır.

1981 yılı sonlarında, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi kampında bir grup yoldaşı ile birlikte askeri eğitim görürken, eğitim esnasında patlayan bir bomba ile Sadun yoldaş ağır, 3 arkadaşı da hafif yaralandı. Patlamada, FHKC eğitim komutanı da yaşamını yitirmişti.

Bir dönem tedavi gören Sadun yoldaş, 1982 yılının baharında Avrupa alanında görevlendirildi. 1985 yılının başlarına kadar Avrupa'da sorumlu düzeyde faaliyetlere katıldı.

Sadun yoldaş, Avrupa alanında da Partimize dayatılmak istenen tasfiyeci-provokatör faaliyetlere karşı amansız bir mücadele verdi. Partimizin II. Kongre sonrası yeni dönem direnişini geliştirmek için ülkeye yöneldiği bir dönemde Semir provokatörü Avrupa alanından Partimizin bu atılımına karşı mücadele açtı. Sadun yoldaş, bu dönemde Partimizin direniş çizgisine sahip çıkarak, provokasyona karşı mücadelede Parti ile bütünleşti. Semir provokatörünün faaliyetlerinin açığa çıkarılmasında önemli bir rol oynadı. Gerek kadroların ve gerekse de kitlelerin, bu konuda aydınlatılması için büyük çabalar harcadı. Bu konuda birçok toplantı, seminer ve eğitim çalışması yürüttü. Yine, bu amaçla birçok yazı geliştirdi.

Bunun yanısıra, "sol"dan dayatılmak istenen tasfiyeciliğe karşı da mücadele verdi. Bir yandan içte geliştirilmek istenen tasfiyeci-provokasyon çizgisine, diğer yandan ise solun tasfiyeciliğine karşı mücadele yürüttü. Doğru-devrimci direniş çizgisine sahip çıkılması için teorik ve pratik çalışmalar yürüttü. **Serxwebûn**'un Temmuz 1984 tarihli sayısında çıkan bir yazısında şunları belirtir:

"Avrupa'daki Türkiye ve Kürdistanlı emekçiler ve Avrupa kamuoyu bir süreden beri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ve önder gücü Partimizin etrafında yaşanan gelişmelere tanık olmaktadır. Bir alçak provokatörün, bir bağımsızlık savaşçısı tarafından cezalandırılması ardından çeşitli güçlerin içine girdikleri veya daha da belirginlik kazanan devrim olgusu karşısındaki tutum ve yönelimleri, karşı-devrimci saldırıları ve alınması gereken tutum konusunda görüşlerimizi bir kez daha belirtmeyi gerekli hale getirmiştir.

(...)

1982'nin yaz ve sonbahar ayları Partimizin dışarıdaki faaliyetlerinde de bir dönüm noktasını oluşturmaktadır. 1982 Ağustos'unda II. Kongresini yapan Partimiz, bu Kongre ile yeni bir sürecin başladığını, hazırlık döneminin sona ererek, artık savaşının ilk pratik adımlarının ülke zemininde atılması gerektiğini ilan etti. Bu çağrı, her türlü küçük-burjuva devrim kaçkınlığına vurulan ağır bir darbeydi. Partimiz içinde militan devrimciliğin dışında hiçbir anlayış ve tutumun yaşayamayacağı artık iyice açığa çıkmıştı.

Semir haininin, Parti içindeki provokatif faaliyetleri tam da bu süreçte belirginlik kazanmaya başladı. Şahin-Yıldırım çetesiyle işbirliği içinde, düşmanın emellerini Partimiz içerisinde yüzüne taktığı Partili sıfatıyla gerçekleştirmeye çalışan bir piyon olarak, Parti içine yansıyan proletarya dışı sınıf eğilimlerine seslenerek ve onlara dayanarak yıkıcı faaliyetlerini hızlandırdı. Avrupa ise, düşmanca faaliyetlerini sürdürmesi açısından çok daha elverişli bir zemin oluşturmaktaydı.

İçerde Şahin-Yıldırım ve dışarda ise Semir alçağı eliyle dayatılmak istenen Türklük ve Kemalizmin şahlanışı sloganıyla hareket eden "Genç Kemalistler Örgütü", devrimci direniş mücadelemize açık bir saldırıydı ve eğer uğruna yüzlerce militan ve sempatizanın şehit düştüğü mücadele yaşatılıp yükseltilecekse, en kesin biçimde tavır almak, teşhir etmek ve ezmek zorunluydu.

(...)

Ajan ve provokatif faaliyetleri ezmeyen, amansız sınıf mücadelesi gerçeğine gözlerini kapatan güçler, korkunç bir bozguna, tasfiyeye ve katliama uğramaktan kurtulamazlar. Türkiye devrimci-demokratik hareketinin tarihi bunun acı ve öfke yaratan örnekleriyle doludur.

Provokasyon çizgisine arka duran çevreler ve güçler, bilmek zorundadırlar ki, niyetleri ne olursa olsun, bu noktada faşizmle uzlaşmakta ve faşist sömürgeciliğin devrimci hareketi tasfiye çabalarına bizzat ortak olmaktadırlar.

(...)

Yaşanılan süreçte, devrime yönelik en ciddi tehlikelerden birisi de küçük-burjuvaziden kaynaklanan reformist-teslimiyetçi akım ve anlayışlardır.

Reformist-teslimiyetçi anlayışlarla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi önünde daha ilk andan başlayarak ciddi bir engel oluşturan küçük-burjuva hareketler, bugün çok daha tehlikeli boyutlara varan yönelimler içerisine girmişlerdir. Proletarya çizgisine düşmanlık, onları ajan ve provokatörleri bağırlarına basmaya kadar götürmüş, ama tam da bu noktada da gerçek yüzlerini hiçbir perdeyle gizlenememecesine açığa çıkarmışlardır.

İleriye sürdükleri reformist talepleri için dahi en küçük bir adım atma cesaretinde olmayan, tam tersine bunları elde etmeyi de uzlaşma ve işbirliklerinde arayan reformist Kürt küçük-burjuva hareketleri, devrimin dayatmaları karşısında duydukları ürküntüyle provokasyon çizgisiyle bütünleştiklerini pratik tavırları ve yayınlarında ilan etmişlerdir."

Sadun yoldaş, Avrupa'da bir PKK militanının çizgi devrimciliğini tutturması için büyük bir çaba gösterdi. Ulusal kurtuluş görevlerinin yerine getirilmesi için, teorik ve pratik çalışmalar için çaba harcadı.

1985 Bahar Atılımı sürecinde mücadelenin en fazla yoğunlaştığı bir dönemde ülke faaliyetlerine katılmak için alandan ayrıldı. Ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı için Yunanistan'a geçti. 21 Mart 1985'te Yunanistan'ın başkenti Atina'da ERNK'nin kuruluşunun ilanı vesilesiyle düzenlenen basın toplantısına katıldı.

1985 yılının yazında ülke faaliyetlerinde görev aldı. Uludere, Şemdinli alanlarında faaliyetlere çeşitli düzeylerde katıldı.

Bu süreçte Sadun yoldaş, birçok pratik faaliyetin sorumluluğunu üstlendi. Fakat bu görevleri gerçekleştirirken çeşitli hata ve eksiklikler içerisine girdi. Esas olarak, Kongre öncesinde; daha sonra, ise III. Kongre değerlendirmeleri temelinde kendisini yeniden gözden geçirdi. III. Kongrenin Parti taktiğini doğru uygulama konusunda getirdiği çözümleri benimsedi. Parti ile yeniden ve güçlü bir temelde bütünleşmek için kendisini yenileme çalışmalarını büyük bir coşku ile yürüttü.

Geçmiş durumu ve mücadelenin yeni dönemine ilişkin olarak Partiye özeleştirisini sundu. Özeleştirisinin gereğini sadece sözde değil, pratik olarak da kanıtlamak için üstlendiği görevlere sıkı bir şekilde sarıldı.

1987 Bahar ve Yaz Atılımlarına aktif olarak katıldı. İçinde yer aldığı gerilla grubu ile birlikte Şemdinli alanında devrimci çalışmaları yürüttü. Bu süreçte gerçekleştirilen birçok köy toplantısı, ulusal kurtuluş saflarına asker alma çalışmalarında ve düşman güçlerine karşı gerçekleştirilen birçok eylemde yer aldı. En son Şemdinli'nin Umurlu köyünde "köy korucuları", özel tim ve ordu birlikleri ile meydana gelen ve saatlerce süren çatışmada başarılı bir savaş örneği verdi. Ancak bu çatışmada Sadun yoldaş, beraberinde bulunan diğer iki yoldaşı ile birlikte şehit düştü.

Sömürgecilerin büyük bir korkuya kapıldığı bu çatışmanın ardından Sadun ve diğer iki yoldaşın cesetlerini helikopterle Balkaya dağlarına atan düşmanın, ölülerimizden de korktuğu bir kez daha ortaya çıktı. Şemdinli'de yaratılan kahramanlık destanı karşısında düşmanın içerisine girdiği acz ve çıkmaz, bu yoldaşlarımızın şehadeti karşısında bir kez daha ortaya çıktı.

Özeleştiri karşısında son derece duyarlı olan Sadun yoldaş, bu konuda sözüne bağlılığını şehadetiyle bir kez daha kanıtladı. Sadun yoldaş, Parti mücadelemizin değerli bir neferi olarak, sürekli bir şekilde anılacaktır.

HALK KURTULUŞ ORDUSUNA

Biz tayfunuz kırdan kente eseriz
Uçan kuşla esen yelle gezeriz
Gece vurur gündüz vurur geçeriz
Kürt halkının öfkesiyiz kiniyiz.

Baskınlarda tuzaklarda vuruşan
Dört bir yanda düşman ile boğuşan
Dağı taşı alev olup tutuşan
Kürt halkının silah tutan eliyiz.

Kara güne güneş gibi doğarız
Kara kara yazgıları bozarız
Nara atar bomba atar coşarız
Kürt halkının hem kanı hem canıyız.

Biz sabırız bin yılın özlemiyiz
Kürdistan'da son umudun sesiyiz
Baştan başa bir bilim kalesiyiz
Kürt halkının hem dili hem gözüyüz.

Munzur gibi kızıl kızıl akarız
Dicle gibi her köhneyi yıkarız
Fırat gibi deli deli çağlarız
Kürt halkının kabaran öfkesiyiz.

Biz Bloka, biz Axşunuz, Temanız
Biz Sasonuz, biz Hêziliz, Gabarız
Biz Botan'da şehit düşen bin canız
Kürt halkının şehitler zinciriyiz.

Kürt halkının özlemiyle biz doğduk
Kemal, Agit, Bedranlarla kurulduk
Acılardan sızılardan durulduk
Kürt halkının umuduyuz varıyız

Biz kızıl gülleriz dağda açarız
Bir dal düşsek bin kök olup çıkarız
Biz bir ölür yüzbinler doğarız
Kürt halkının onur çiçekleriyiz.

İnsan gibi yaşamaya and içtik
Biz kan ile bu günlere eriştik
Bize küskün dağlar ile barıştık
Kürt halkının özlemiyiz sesiyiz.

Biz artêşiz biz ateşiz biz kiniz
Biz işçiyiz biz köylüyüz biz biriz
Biz intikam diyenlerle yüzbiniz
Kürt halkının geleceği varıyız

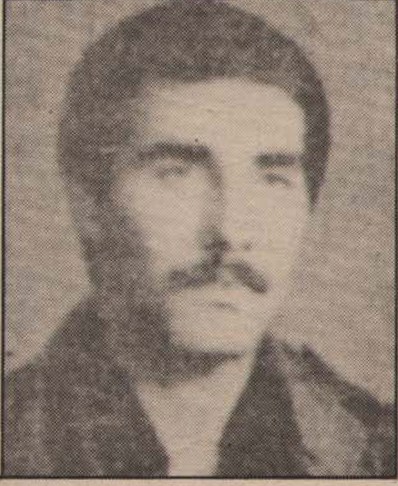
NÛHAT

Zeki (...)
Hakkari-Uludere

Uludere'nin yoksul ve yurtsever bir köylü ailesine mensuptur. Daha henüz çok genç olmasına rağmen, alanda yükselen ulusal kurtuluş savaşımızdan derinden etkilenerek ailesinden kaçıp 1985 güzünde gerilla birliklerine katıldı. Bu davranışı karşısında etkilenen ailesi, O'nu yolunda daha da güçlendirerek mücadelenin aktif destekçisi haline geldi. 1985 kışında Güney Kürdistan'da siyasi-askeri eğitim görerek canlı, cesur ve yiğit bir savaşçı durumuna kendisini getirdi. 1986 yılında seçkin bir savaşçı olarak Hakkari bölgesindeki savaşa katıldı ve birçok eylemde yer aldı. Partimizin 1987 atılımını başlatan temel gerilla birliklerine katıldı ve Hakkari bölgesindeki büyük eylemlerin yiğit savaşçılarından oldu. Halkımızın kin ve öfkesinin, savaşçı yapısının örnek bir temsilcisi olan Zeki yoldaş, 22 Temmuz 1987'de, Şemdinli-Umurlu Köyü direnişinde düşmanla kahramanca savaşarak şehit düştü.

Beytüşşebap Direnişçileri Ordulaşan Halk Savaşımızın Ölümsüz Kahramanlarıdır

Hüseyin SARIÇİÇEK (Orhan)
Urfa-Halfeti-Cibin Köyü

Hüseyin SARIÇİÇEK yoldaş, yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlkokulu kendi köyünde okur. Orta ve lise öğrenimini Halfeti ve Antep'te yürütür. Ulusal kurtuluş saflarına profesyonel olarak katıldığından dolayı, lise öğrenimini tamamlamaz. Artık bundan sonraki dönem, bütünüyle devrimci mücadele ile dolu geçer.

Aslen Arnavut olan ailesi uzun yıllar önce Cibin köyüne yerleşmişlerdi. Ermeniler üzerinde yürütülen soykırımdan kaçan birçok aile de aynı köye gelip yerleşmişlerdi. Sömürgecilerin bütün komplo ve oyunlarına rağmen, Cibin köylüleri ile çevrede bulunan Kürt köylerinin arasına çelişki sokulamadı. Cibinliler, bu alanı daha çok benimsediler ve kaderlerinin Kürt halkı ile ortak olduğunu gördüler. Sömürgeci Türk devletinin baskıları en yoğun bir şekilde bu köy üzerinde de etkisini gösteriyordu. Bu durum onları Kürdistan halkının kaderine daha fazla yakınlaştırıyordu.

Ulusal kurtuluş düşüncelerinin ilk geliştiği alanlardan biri de Halfeti köyleridir. Daha grup aşamasında Hareketimiz bu alana girmiş ve giderek etkinlik sağlamıştır. Kürdistan'ın bağımsızlığı için yola çıkan grubun faaliyetleri Cibin'de de etkisini gösterir. Abdullah KUMRAL, Mehmet ATMACA başta olmak üzere, birçok kadro, sempatizan devrimci grubun saflarına katılır. Çevre köyler gibi Cibin de ulusal bağımsızlık düşüncesinin bir kalesi haline gelir.

Hüseyin yoldaş, bu dönemde ulusal kurtuluşçu düşüncelerle tanışır. Mücadeleye sempati duymaya başlar. Liseye yeni başladığı 1977 yılında biraz daha faal olarak çalışmaya katılır. Aynı yıl Orhan arkadaş, Belçika ve Almanya'daki akrabalarının yanına gider. Bir müddet bu alanda kalır. Fakat daha uzun süre kalmak istemez ve yeniden Kürdistan'a döner. Kürdistan'a dönmesinin esas nedeni ise, mücadeleye katılmak içindir. Döner dönmez hemen arkadaşları bulur ve eğitim çalışmasına katılır. Yaz süresince grup eğitimlerinde yer alır. Teorik olarak gelişme kaydeden Hüseyin yoldaş, Halfeti'ye dönerek lise öğrenimine devam eder.

Okul gençliğini ulusal kurtuluş düşünceleri etrafında Kürdistan'ın bağımsızlığı için bir araya getirme çalışmalarını yürütür. Zekası, atakliği ve cesareti ile öğrenci gençliğin önderi durumuna gelir. Okul komitesi içerisinde görev üstlenir. Sosyal-şoven akımlara karşı mücadelede aktif bir rol oynar. Gençliğin bilinçlenmesi için yoğun bir çaba sarfeder. Okulda seminerler verir, eğitim çalışmaları örgütler ve bizzat yürütür.

1979 yılının başlarında Antep'e gelir. Kısa bir süre burada okula devam eder. Daha sonra profesyonel olarak devrimci faaliyete katıldığından, lise öğrenimini yarıda bırakır. Bu dönemde faşistlere karşı geliştirilen birçok eylemde görev üstlenir. Birçok eylemin planlamasında ve gerçekleştirilmesinde rol oynar. Daha küçük yaşlarda silah kullanmaya başlamış olan Orhan yoldaş, atikliği, cesareti ve yaratıcı zekası ile aranılan bir eylemci haline geldi. Gerçekleştirdiği birçok eylemle faşist odakların dağıtılmasında etkin bir rol oynadı.

1979 yılının sonunda bir grup arkadaşı ile birlikte yurtdışına çıktı. Kemal PİR, Delil DOĞN yoldaşlarla birlikte eğitim gördü. Lübnan-Filistin sahasında askeri ve siyasi eğitimini tamamladıktan sonra, 1980 Mayıs'ında Mehmet SEVGAT yoldaş ile birlikte bir grup arkadaşla ülkeye döner. Görev alanları Adıyaman, Urfa ve Antep'tir. Orhan arkadaş, bir müddet Adıyaman'da çalıştıktan sonra, Siverek-Hilvan alanına geçer. Siverek-Hilvan sahasında M. Celal Bucak eşkıya sürüsüne karşı yürütülen mücadeleye aktif olarak katılır. Bu dönemde gerçekleştirilen birçok eylemin planlayıcılığını yaptı. Bizzat kendisi de eylemlere katılıyor ve çatışmalarda büyük bir başarı gösteriyordu.

12 Eylül faşist cuntasının iktidara geldiği dönemde, Siverek-Hilvan faaliyetlerinde bulunan Orhan yoldaş, 1981 yılına kadar bu alanda kalır. Cunta sonrası Şahin KILAVUZ yoldaş ile birlikte Siverek alanında faaliyetlerin sorumluluğunu yürütür.

1981 yılında Partinin çağrısı üzerine, Orhan yoldaş da yurtdışına çıkar. Bu alanda siyasi ve askeri eğitim çalışmalarında yer alır. Parti I. Konferansı çalışmalarına katılır. Konferansta delege olarak yer alır. Konferansın getirdiği çözümlemeleri çok kısa bir sürede özümseyen Orhan yoldaş, hazırlık çalışmalarına etkin olarak katılır. Askeri konuda eğitimini daha da derinleştirmek amacıyla taktikler ve patlayıcılar konusunda uzmanlık eğitimine katılır. II. Kongreye kadar geçen süreçte, yeni döneme kendisini güçlü bir şekilde hazırlar. Kongre sonrası dönemde, 1984 yılına kadar PKK Genel Sekreterliğinin yanında kalır. Bu sürede birçok pratik çalışmayı başarı ile tamamlar. Grupların ülkeye taşınmasında ve eğitim imkanlarının yaratılmasında değerli katkılarda bulunur. Ayrıca bu dönemde, eğitim kamplarında siyasi ve askeri eğitmenlik görevini yürütür.

Bu dönem, Orhan arkadaşın yaşamında daha ileri gelişmelerin ortaya çıktığı bir süreçtir. Bir dönem PKK Genel Sekreteri ile yakın çalışması, eğitim faaliyetleri, Onu daha güçlü bir devrimci olarak geliştirir. Yine bu dönemde Partiye sık sık ülkeye gitme isteğini bildirir. Bir an önce ülkede çalışmalara katılmak ve sömürgeciliğe karşı savaşmak istiyordu. Bu isteğine 1984 yılında kavuşur.

Bir grup arkadaşı ile birlikte Urfa ve Antep alanında görevlendirilir. Hüseyin yoldaş, hemen hazırlıklarına başlar. Ve grubu ile birlikte ülkeye döner. Alana ulaşır ulaşmaz devrimci çalışma için gerekli olan bütün koşulları yaratmak için durmak bilmez bir enerji ile çalışmaya başlar. Sığınak, depo ve keşif gibi görevleri kısa bir süre içerisinde tamamlar. Ancak bir talihsizlik sonucu bir sığınakları açığa çıkar ve gruptan bir yoldaşı sömürgecilerin eline esir düşer. Bunun üzerine Halfeti'de barınma olanağı azalan Orhan yoldaş, Antep'e geçer. Bir dönem Antep'te devrimci çalışmalarını yürütür. Hareketin eski sempatizan çevresi ve yeni birçok ilişki ile temasa geçer. Antep ve çevresinde önemli bir çevre yaratır. 1985 Baharında da Partinin yeniden çağırması üzerine yurtdışına çıkar. Halfeti yöresinde faaliyet yürüttüğü dönemde, alandaki duruma ilişkin olarak, **Serxwebûn**'a çeşitli mektuplar gönderdi. Bu mektuplardan biri **"HALFETİ MEKTUBU"**olarak **Serxwebûn, Şubat 1985** sayısında yayınlandı. Bu mektuptan bazı bölümleri buraya da olduğu gibi alıyoruz:

★

Bilindiği üzere, Urfa ve çevresi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ilk çekirdeklerinin oluşmaya başladığı andan itibaren sömürgecinin ve onların yerli uşakları feodal-kompradorların hakimiyet kurmak istedikleri ve ilerici-devrimci gelişmelerin boğulmak istendiği bir yöremizdir. Feodal üretim ilişkilerinden tutalım da aşiretçi gerici yapıya kadar her türlü çelişkinin var olduğu; yurtsever yapının yanısıra en koyu gericiliğin de hortlatıldığı bu yörede, amansız çatışmalar yaşanmış ve sonuçta haklı olan, yeni olan güç üstün gelerek çürümüş ve gereksizleşmiş yapıya nihai darbeyi vurmuştur. Haksızlığın, köleliğin ve geriliğin ortadan kaldırılması için verilen savaşım; elbetteki kolay kazanılmamış, bu uğurda halkımız ve değerli neferlerini şehit vererek bu kazanımları da ancak dökülen bu kanlar sonucu elde edebilmiştir. Kanla kazanılan bu değerlere ne pahasına olursa olsun sonuna kadar sahip çıkan yurtsever halkımız, davanın zorlu bir dava olduğunu bilincine çıkararak, düşmanı tarafından uygulanan vahşi baskı ve zulüm karşısında tek bir adım dahi geri atmayarak kendi geleceğini de böylece belirlemiştir.

Cuntanın 12 Eylül'de işbaşına gelmesinin ardından Kürdistan genelinde estirilen terör ve katliam havası en sert biçiminde kendisini bu yöremizde de göstermiş ve baskı görmeyen işkenceden geçirilmeyen tek insanımız dahi kalmamacasına uygulanan vahşet, sömürgeci cellatların tek sarıldıkları silah olmuştur. Ne var ki, bağımsızlığa ulaşmak için yola çıkan ve öncü gücü PKK'ye tüm benliğiyle sarılan halkımızı ne bu baskı ve zulüm ve ne de insanlık dışı onur kırıcı hakaretler geriye döndürmeye yetmemiştir. Daha ilk fırsatta, devrimcilerin gösterdiği direnişe sahip çıkılmış, ülkede cunta sonrası patlatılan ilk kurşunlara büyük bir coşkuyla selam verilmiştir. İşte sömürgecileri asıl çılgına çevriren de bu coşku ve kurtuluşa olan özlemdir.

15 Ağustos'ta gerçekleştirilen şanlı direniş ve saldırı eylemleri en güçlü tarzda yankısını Urfa yöremizde de göstermiş, istisnasız tüm kaza ve köylerde bir bayram havası esmiş, dört yıl boyunca çekilen sıkıntılar ve acılar bir anda unutularak özlenen günlerin nihayet geldiği müjdesi dilden dile dolaşarak tüm insanlarımızı sarmıştır. Hainlerin, döneklerin ve korkakların panik içerisine girdiği, sömürgeci kolluk kuvvetlerinin ne yapacaklarını dahi şaşırdıkları bu ortamda, yurtsever kitleler, hesaplaşma gününün yakın olduğu düşüncesiyle kinini daha da bilemişlerdir.

Bu şaşkınlık ortamından sıyrılan ve halktaki sevinci görünce çılgına dönen düşman, yörede büyük bir baskı operasyonu gerçekleştirerek yeniden imha seferlerine başlamış ve adeta yeniden işgal ediyormuşcasına her yere sayısız asker dikmeye, böylece denetimi elinde tutmaya çalışmıştır. Bu sözde denetimle halkın devrimcilerle olan bağlarını koparacağını zanneden düşman, asıl bağların onların hiçbir zaman ulaşamadığı yüreklerimizde olduğunu ise unutmuş ve büyük bir gaflet içerisine düşmüşlerdir. İşkenceyle, dayakla birşey elde edemeyince çeşitli oyun ve entrikalara da girişen sömürgeci kolluk kuvvetleri, halkın değer yargılarını ayaklar altına almaktan tutalım da, arsızlığa kadar akla gelemeyecek bir yığın oyun tertiplemiş ve çok yönlü uygulamaya soktuğu bu yöntemlerle amaçlarına ulaşmak istemişlerdir.

Biz, yörede tanık olduğumuz ve duyduğumuz bu uygulamaları, Serxwebûn aracılığıyla tüm dünya kamuoyuna ve yurtsever Kürdistan halkına ulaştırarak, faşist sömürgeci Türk devletinin yüzünü bir kez daha teşhir etmek ve lanetlemesini sağlamak istiyoruz.

Aralık 1984 sonlarından itibaren Kürdistan genelinde faaliyetlerini geliştiren kontr-gerilla ve MİT mensubu özel ekipleri, Urfa yöresinde de özel planlar dahilinde faaliyetlerini yoğunlaştırmaktadırlar. Böylece gelişen mücadelenin etkisinin ete-kemiğe bürünmesi önünde engel oluşturmak istemektedirler.

Ocak ayının sonlarına doğru, Göklü karakol komutanı köy muhtarlarına, *"Apocu bir terörist vurduk. 1.70 cm boyundadır. Parkeli, şalvarlı ve ince bıyıklı birisidir. Köylülere sorun, böyle bir teröristi tanıyorlar mı? Tanıyan varsa gelip baksın"* diyerek, yeni bir oyun tezgahlamak istemiştir.

Böyle bir olayın aslı yoktur. Bundan varılmak istenen amaç ise şudur: Aylardan beri sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından bu yörede operasyonlar yapılmaktadır. Bu operasyonlarda, eli boş adeta kuyruğunu sallayan köpek misali dolaşan sömürgeciler, operasyonlarının sonuçsuz kalmadığını göstermek ve böylece halka gözdağı vermeyi düşünürken, diğer yandan da panik havası yaratarak, yörede devrimcilerin bulunduğundan haberdar olan köylüleri açığa çıkarmak istemişlerdir. Oyunlarının sökmediğini ve hiç kimsenin bu oyuna gelmediğini gören karakol komutanı, yeni bir yalana başvurarak, "cenazeyi Urfa'ya gönderdik"lerini söylemeye başladı. Köylüler her iki yalanı da yutmayarak sömürgecilere unutamayacakları bir ders vermişlerdir.

Bu oyunun hemen ardından 14 yaşındaki bir çobana saldırmışlardır. Kırlarda silahlı dolaşan 4 kişilik kontr-gerilla birliği ve işbirlikçi ajanları, Hêlbêni (Sütveren) köyünden olan çobanı hiçbir neden göstermeden dayaktan geçirmişlerdir.

Aynı gece çok sayıda askeri birlik yöreye gelerek, Hêlbêni ve Naaş (Balaban) köylülerini toplayarak, PKK aleyhinde konuşarak, tehditler savurup, "Apoculara destek olmayın" demektedir! Daha sonra operasyonu genişleten sömürgeciler köylülere, "Bu operasyon can-mal ve namusunuzu korumak için Apocu avı operasyonudur" deniliyor. Gittikleri her köyde "Apocular yöreye gelmiş, bir çobanı dövmüşler, 80.000 TL'sini almışlar. Sizlerin de bu tür olaylarla karşılaşmamanız için korumaya geldik" diyerek, köylüleri yardımcı olmaya çağırmaktadırlar.

İşin asıl yüzünü bilen köylüler, bu sözlere inanmadıkları gibi sömürgecilere kin ve öfkelerini gizlememektedirler. Birçok köylü 3000 yıldır ve özellikle de son 60-70 yıldır namusumuza, anamıza, toprağımıza kimin el attığını çok iyi biliyor ve kime yardımcı olmamız gerektiğini de kavramışız demektedirler.

Yüksek rütbeli subaylar köy köy dolaşarak halkla toplantılar yapmakta, devlete güven ve destek istemektedirler.

Tatlı-sert biçiminde uygulanan yıldırma ve sindirme operasyonları bütün hızıyla devam ederken, halk baştan da belirttiğimiz gibi artık bu yalanlara doymuş ve işkencelere de aldırmamaktadır. Kin ve nefretini günden güne bilemekte, kurtuluşa bağımsızlığa olan inanç ve güvenini ise her fırsatta açıkça ortaya koymaktadır.

★

1985 güzünde bu kez kendisine Hakkari alanında görev verilir. Bahardan güze kadar, Orhan yoldaş eğitim kamplarında grup eğitimlerini yürütür. Özellikle askeri bilgisi ve eylemci niteliğinden dolayı, grupların eğitimini bir hayli ilerletir. Askeri ders verdiği bütün yoldaşları, O'nun bilgisine ve ustalığına hayran kalırlar. O'na "Silahın ustası" deyimini yakıştırmışlardı. Gerçekten Orhan yoldaş, sadece bir silah ustası değil, büyük bir kişilik, PKK militanlığının seçkin bir temsilcisiydi. Aslında O, devrimciliğin ustasıydı. En zor dönemlerde

bile yaratıcı zekasını konuşturuyor, mutlaka bir çıkış ve çözüm yolu buluyordu. Parti ilkelerine son derece bağlıydı. Parti aleyhtarı görüşlerin olduğu kadar, eksik ve hataların da amansız bir düşmanıydı. Yoldaşlarını mücadeleye en eksiksiz bir şekilde hazırlayabilmek için, gece-gündüz demeden çabalıyordu. Binbir çeşit tatbikat gerçekleştirerek, düşmanın saldırıları ve askeri taktikler konusunda yoldaşlarını sürekli uyarıyordu. O'nun her bir tatbikatı ve sözü çok önemli bir ders konusuydu. Orhan arkadaş, az konuşur ama mutlaka yerinde ve gerektiği zaman söylenmesi gerekeni söylerdi. O, laftan çok pratiğe önem veriyordu. Konuşmaları eksiklikleri, hataları gösterir ve yapılması gerekeni çok açık bir şekilde ortaya koyardı. Eğitim esnasında veya ara dönemlerde her yoldaşı O'na yaklaşır, bir şeyler duymak, bir şeyler öğrenmek isterlerdi. Çünkü, O'nun söyleyeceği her söz, onlara çok lazım olacak bilgilerdi. Bütün yoldaşlarının vazgeçemeyeceği bir özelliğe sahipti. O bir cazibe merkeziydi. Kendisini yeniden ülke pratiğine hazırlarken, işte bir kez daha yüceliğini ortaya çıkarıyordu.

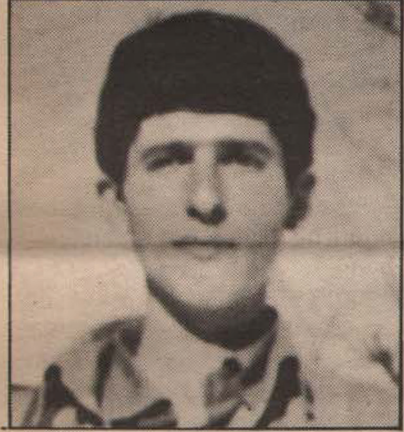

Hakkari alanında görevlendirildiğinde, yüzündeki coşku tarif edilemez bir düzeydeydi. O, her zaman yanında bulunmak istediği halkına yeniden kavuşmanın sevincini yaşıyordu. Uludere, Çatak, Hakkari merkezinde sorumlu düzeyde faaliyetlere katıldı. Bölge komitesi üyesi olan Orhan yoldaş, aynı zamanda bir gerilla grubunun sorumluluğunu da yürütüyordu. 12 Ağustos 1986'da gerçekleştirilen Uludere-Ortabağ eyleminde birlik komutanı olarak görev aldı. Eylemde komuta yeteneklerini başarılı bir şekilde ortaya koyan Orhan arkadaş, düşmana büyük bir kayıp verdirdi. Düşman birliği dağılırken, 1 binbaşı, 1 astsubay olmak üzere 20'nin üzerinde ölü verdi. Bu eylemde Seyfettin ZOĞURLU ve Aslan KUTAN yoldaşlar da şehit düştüler. Büyük bir çarpışma örneği yaşatan Orhan, Seyfettin ve Aslan yoldaşlar, düşmanın yüreğine büyük bir korku saldılar.

1986-87 yılı boyunca Uludere ve çevresinde gerçekleştirilen bütün eylemlerde komutanlık yapan Orhan yoldaş, 18-19 Mart 1987'de sömürgeci kolluk kuvvetleri ile girdiği bir çatışmada şehit düştü. Beytüşşebap'ın dağlık alanında 1,5 metreyi bulan kara ve sayıları 1000'e varan ordu, özel tim ve milis çete gücüne karşı koyan ve 21 saat gibi uzun bir süre çatışmayı sürdüren Orhan, Doğan, Sait, Emin ve Xoşnav yoldaşlar, PKK militanlığına yaraşır bir direniş sergilediler. Düşmanın karşılarında dayanamadığı bu 5 militan, helikopterlerin bombaları ile katledildiler. Orhan yoldaş, çemberi yoğun kardan dolayı yaramadı, ama düşmana bir kez daha güçlü komutanlığını göstererek, attığı isabetli atışlarla çok sayıda düşman gücünü safdışı bıraktı. Düşman basını, O'nun ölümünden bile büyük korku duydu. Bunu sayfalarında hemen yayınladılar. Onlar, yoldaşımızın ölümüne bile sevinemediler. Çünkü Orhan yoldaş, yarattığı direniş destanı ile tüm şehitlerimizin çağrısını bir kez daha yineledi. PKK militanları asla düşmana teslim olmaz. Onların her biri bir direniş abidesidir.

Halkımız, değerli bir önderini daha yitirmenin derin üzüntüsünü taşıyor. Fakat bu yoldaşlarımızın şehadeti onlarda zafer inancını ve umudunu daha da güçlendiriyor.

Orhan yoldaş; her zaman yanında olmak istediği halkın ve yoldaşların, şimdi her zamankinden daha sıcak bir şekilde seni göğüslerinde tutuyor ve söz veriyorlar: Uğrunda büyük bir fedakarlık göstertdiğin ve özlemini her an yüreğinin derinliklerinde yaşadığın **Bağımsız Kürdistan** gerçekleşecek ve kanlarınla kızıllaştırdığın zafer bayrağı, Botan'dan tüm Kürdistan'a uzanacaktır.

Ramazan KAYDI (Sait)
Siirt-Şırnak

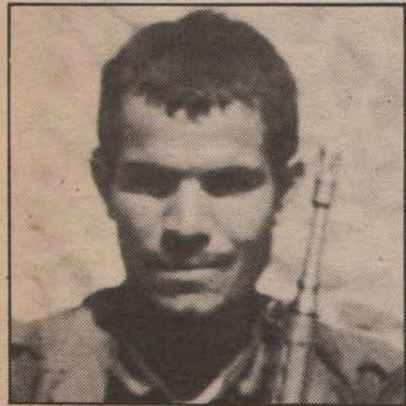
Yurtsever bir Kürt köylüsünün ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında güçlü bir militanlığa ve usta bir devrim savaşçılığına ulaşmasının en yakın örneklerinden biri de Beytüşşebap alanında yitirdiğimiz Ramazan KAYDI (Sait) yoldaştır.

Şırnak'a bağlı Serê Dehlê köyünden yurtsever yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Sait yoldaş, büyük yoksulluklar içerisinde büyüdü. Ailesi, yıllarca başta Kürtlüğe düşmanlık yapmakla "nam" salan Alixan Tatar alçağı olmak üzere, yöre feodallerinin baskılarına karşı direnmiş, haksızlıklarına ve zulmüne boyun eğmemiş yurtsever bir köylü ailedir. İşte, Sait yoldaş da bu ortamda, özellikle feodalizm ve sömürgeci düşmana karşı büyük bir kinle büyüdü.

1984 sonlarında 15 Ağustos Devrimci Direniş Atılımının hemen ardından mücadele saflarına katıldı. Belli bir eğitimden sonra savaşın içinde yer aldı. Sırasıyla Şırnak, Eruh, Silopi, Cizre, Uludere ve Beytüşşebap alanlarında çeşitli birlikler içerisinde faşist Türk sömürgeciliğine ve onun yerli uzantıları olan vatan hainlerine karşı kahramanca savaştı. Birçok silahlı eylemde yer alan Sait yoldaş, giderek militan ve usta bir savaşçıya dönüştü.

Sait yoldaş, sıradan bir insanın devrimci mücadele içerisinde bambaşka bir kişiliğe bürünmesinin ve militanlaşmanın en inanılmaz örneğini vererek, kısa zamanda uyanık, cesur, güvenilir bir yoldaş haline geldi.

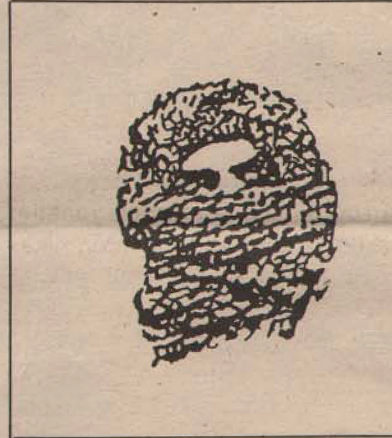

Arif TUNÇ (Emin)
Siirt-Pervari-Omyanus Köyü

Davayı ve yoldaşlarını her şeyin üstünde tutan; cesur ve fedakar bir savaşçı olan, Emin yoldaş, Pervari'nin Omyanus köyünde yaşayan yoksul bir ailenin çocuğuydu. Hayvancılıkla geçindikleri için de tüm gençliği boyunca çobanlık yaptı. Böylece ailesinin geçimine de katkıda bulunuyordu. Ulusal kurtuluş saflarında yer alana dek bu işi böyle sürdü. Sömürgeciliğin ve feodalizmin ağır baskısını yaşayan çevresinde herkes gibi o da horlanıp ezildi.

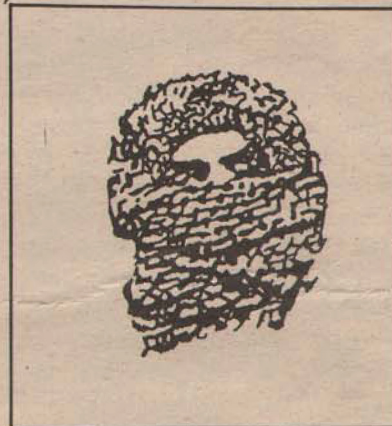

15 Ağustos Devrimci Direniş Atılımıyla birlikte hareketimizi tanıştı ve katılmakta tereddüt etmedi. O da, diğer yoldaşları gibi, birkaç aylık askeri eğitim sonunda alana dönerek silahlı birimlerdeki yerini aldı. Çatak, Başkale, Pervari, Şırnak, Uludere ve Beytüşşebap alanlarında düşmanla kahramanca savaştı. Savaşarak gelişmenin ve devrimcileşmenin örneklerinden biri olan Emin yoldaş birçok eylemde yer aldı ve düşmanla göğüs göğüse birçok çarpışmaya katıldı.

Doğan (Selahattin)
Siirt-Şırnak-Berkevr Köyü

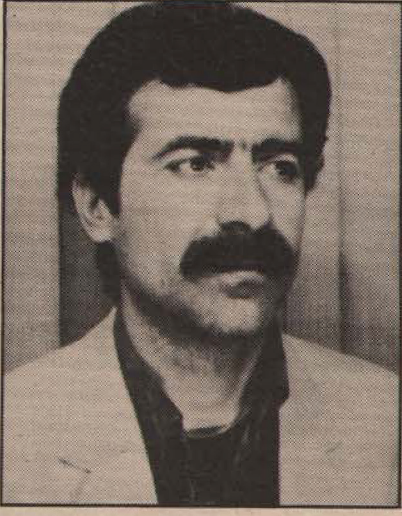
Doğan (Selahattin) yoldaş, Şırnak'ın Berkevr köyünde Batuyan aşiretine mensup orta halli yurtsever bir ailenin çocuğuydu. Yurtsever ve devrimci militan bir kişiliğe sahip olan Doğan yoldaş, 15 Ağustos 1984 Devrimci Direniş Atılımının arifesinde hareketimizle tanıştı ve aktif olarak mücadelenin saflarında yer aldı. Belli bir eğitim devresinden sonra, silahlı mücadelenin pratiği içerisinde yer aldı. Eruh, Şırnak, Silopi ve Cizre alanlarında faşist Türk sömürgeciliğine karşı tutarlı bir mücadele yürüttü. Kısa sürede gelişen Doğan yoldaş, devrimin güçlü bir militanı haline geldi. Yurtsever ve dürüst aydın kişiliğiyle ve mücadele saflarında edindiği devrimci militan özellikleriyle hem çevrede ve hem de yoldaşları arasında sayılan ve sevilen örnek bir kişiliğe sahipti. Tüm zorluklara ve düşmanın ailesine yönelik her türlü baskı ve sürgün uygulamalarına karşı Doğan yoldaş, daha büyük bir azim ve kinle mücadeleye sarılarak, tüm olanaklarını devrime sundu. Fedakar, cesur, kararlı ve yılmaz bir devrimci kadro olan Doğan yoldaşın mücadelesi unutulmayacaktır.

Abdullah KAPLAN (Xoşnav)
Siirt-Pervari-Kaval Köyü

Abdullah KAPLAN (Xoşnav) yoldaş Pervari'nin Kaval köyünden yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesi sömürgecilerin ve feodal işbirlikçilerinin ağır baskılarına, zulmüne çokça maruz kalmıştı. Xoşnav yoldaş, yaşamını köy işleriyle uğraşarak ve çobanlık yaparak geçirmişti. Hareketin saflarına katıldığı ana dek yaşamını dolduran tek şey en zor koşullarda, büyük zorluklar içinde ailesinin geçimine katkıda bulunmak ve kendilerini çevre feodallerine ve çapulcularına karşı korumaktı. Ve ancak bu güçlere karşı savaşımın, ulusal kurtuluş mücadelesi içinde yer almakla mümkün olacağını gördü. 15 Ağustos Devrimci Direniş Atılımından kısa bir süre sonra Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerine katılmaya karar verdi. Xoşnav yoldaş da Parti eğitim kamplarında gördüğü eğitimle kısa sürede kendisini geliştirdi ve sömürgeciliğe, vatan hainlerine karşı savaşmanın bilincine, zorunluluğuna ulaştı. 1984 sonbaharından itibaren diğer birçok savaşçı arkadaş gibi o da silahlı birlikler içerisinde yer alarak Çatak, Pervari, Şırnak, Uludere ve Eruh alanlarındaki gerilla faaliyetlerine katıldı. Eylemlerdeki cesareti, soğukkanlılığı ve fedakarlığıyla büyük bir saygınlık ve güven uyandırdı. Mert, dürüst ve namuslu bir köy gencinin savaş ortamında gelişmiş militan savaşçılığına ulaşan Xoşnav yoldaş; henüz daha çok yararlı olabileceği ve düşmana karşı daha geniş çaplı savaşımın güçlü bir militanı olarak savaşabileceği bir dönemde onu kaybetmemizin acısı, sadece düşmana olan kinimizi, savaşma azim ve kararlılığımızı arttırmaktadır.

ERUH KAHRAMANLARI ULUSAL KURTULUŞ YOLUMUZU DAİMA AYDINLATACAKTIR

Mustafa BİLMEN (Halil)
Mardin-Midyat

Yoksul ve yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Mustafa yoldaş, daha küçük yaşlarda yurt sevgisi ile tanıştı. Modern ulusal kurtuluşçu düşüncelerle daha sonra temasa geçmiş de olsa, O, bu yaşlarda Kürt ve Kürdistan gerçeğine son derece büyük bir ilgi gösteriyordu. Nitekim O'nun bu yurtseverlik duyguları, erkenden ulusal kurtuluş saflarında yer almasına yol açacaktır.

Mustafa BİLMEN yoldaş, ilk, orta ve lise öğrenimini tamamladıktan sonra, ODTÜ'ye girer. Ankara'da ODTÜ'de okuduğu yıllarda ulusal kurtuluşçu düşüncelerle de tanışır. Bu dönem, 1976 yıllarının başıdır. Halil yoldaş, ODTÜ'de öğrenimini devam ettirdiği bu dönemde, Kürdistan sorununun yoğun olarak tartışıldığı ve bu konuda yeni düşüncelerin ortaya atıldığını görür. Büyük bir ilgi ile bu düşüncelere yaklaşan Halil yoldaş, kısa bir araştırma ve incelemeden sonra, ideolojik grubun saflarına katılır.

Ulusal inkarcılığın kol gezdiği, Kürt küçük-burjuva reformistlerinin ve sosyal-şovenlerin Kürdistan'ın adını bile ağza almaya cesaret edemedikleri bir dönemde Halil yoldaş, okulunu bırakarak profesyonel çalışmaya katılır. O'nun büyüklüğü, bu kararında kendisini en açık bir şekilde gösterir.

Yurt sevgisini Marksizm'le bütünleştirir, kendi halkının kurtuluşunun yanısıra, dünya halklarının kurtuluşuna da önem verir. Proletarya davasına büyük bir inanç duyar. Bu, O'nun kişiliğinde daha sonraki yıllarda fazlası ile açığa çıkacaktır. Sosyal-şovenizm ve reformist milliyetçiliğin amansız bir düşmanı olur. Bu güçlerin Kürdistan'ı inkarları, adını bile ağza almaya cesaret edememeleri, Halil yoldaşta soylu bir davanın daha da güçlü bir şekilde yer edinmesine yol açar. Her türlü inkarcılığın, esasında Türk sömürgeciliğine hizmet ettiğini çabuk kavrar. Daha ilk katıldığı günlerde, hareketimizin saflarında sosyal-şoven ve reformist milliyetçilere karşı amansız bir mücadele yürütmeye başlar.

1976 yılı, aynı zamanda grup faaliyetlerinin Kürdistan'ın çeşitli alanlarına taşırıldığı bir dönemdir. Ankara'da teorik araştırma ve incelemelerini tamamlayan grup, bağımsızlık düşüncelerinin halka götürülmesi için kaynağa dönüş hareketini başlatır. Bu dönemde öğrenimini bırakan Halil yoldaş, yeniden kaynağa dönüş hareketinde yer almak ister. Yurt sevgisi, Marksizm bilgisi ve bağımsızlığa duyduğu büyük özlemin etkisi ile Kürdistan'a dönmenin artık kaçınılmaz olduğunu anlar. Bu dönemde ülkeye yönelen birçok devrimci gibi, kendisi de Kürdistan'a döner.

1976'dan 1978 yılının sonlarına kadar Mardin, Batman gibi alanlarda devrimci faaliyetlere katılır. İlk ulusal kurtuluş fikirlerini çevresine yaymaya çalışır. Kısa sürede bu görevinde başarı kaydeder. Ağırlıklı olarak Midyat, Gercüş ve Batman alanlarında çalışır.

1979 yılı başlarında Adıyaman alanında görevlendirilir. Adıyaman faaliyetlerine sorumlu düzeyde katılır. 12 Eylül faşist cuntasının işbaşına geldiği dönemde bu alandaki çalışmalarına devam eder. Partinin geriye çekiliş sürecinin sağlıklı bir şekilde tamamlanması için yürütülen çalışmalara katılır. 1981 yazında kendisi de Partinin çağrısı üzerine yurtdışına çıkar. Yurtdışında siyasi ve askeri eğitimini tamamlar.

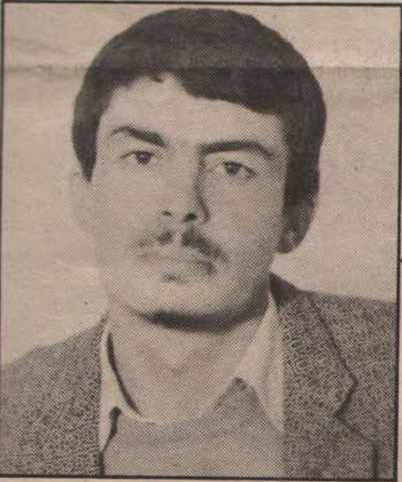
1982 yılı sonlarında, Parti tarafından Avrupa'da görevlendirilir. Avrupa faaliyetlerine sorumlu düzeyde katılır. Hollanda ve Fransa'da faaliyetlerin sorumluluğunu yürütür. 1985 yılının Nisan'ında yeniden ülke faaliyetlerine katılmak için Avrupa'dan ayrılır. Bir dönem Ortadoğu alanında devrimci çalışmaları yürütür.

1986 baharı ile birlikte, ulusal kurtuluş mücadelemizin en fazla yoğunlaştığı bir dönemde Botan alanında görevlendirilir. Eruh ve Şırnak bölgelerinde sorumlu düzeyde faaliyetlere katılır. Şehit düştüğü ana kadar bu alanda faaliyetlere katılan Halil yoldaş, birçok eylemin planlamasında ve bizzat gerçekleştirilmesinde yer aldı.

Eruh alanında devrimci çalışmaları yürüttüğü bu dönemde, sömürgeci birliklerle meydana gelen bir çatışmada kahramanca çarpışarak, yanındaki diğer bir yoldaşı ile birlikte şehit düşer.

Mustafa BİLMEN yoldaş, propaganda yeteneği güçlü olan bir yoldaştı. Bunun yanısıra halkla ilişkilerde de bulunmaz bir yetenekti. Yoldaşlarına karşı büyük bir sevgi ve saygı ile doluydu. O, uğruna yaşamını feda ettiği bağımsızlık için birçok zorluğa göğüs germenin bilincindeydi. Bunun için, durmak bilmeyen bir enerji ile görevlerinin üzerine yürüyordu. Eğitime büyük bir önem veriyordu. Araştırmacı bir kişiliğe sahipti. Büyük bir öğrenme merakı vardı. Bu nedenle bilmediği konularda araştırıyor, inceliyor, ve mutlaka bir çözüme gidiyordu.

Kürdistan aydınlarının yerinin ulusal kurtuluş safları olduğunun pratik bir örneği olan Mustafa yoldaşı, uğruna değerli yaşamını feda ettiği Kürdistan halkı unutmayacaktır. Partimizin çalışmalarına birçok alanda katılmış ve birçok faaliyette emeği bulunan Mustafa BİLMEN yoldaş, PKK'nin değerli bir militanı olarak daima anılacaktır.

Ekrem BİDAL (Seyfi)
Dersim-Ovacık

Ovacık'ın yoksul bir köylü ailesinden olan Seyfi yoldaş, daha öğrenci-gençlik yıllarında devrimci, ilerici düşüncelerle tanıştı ve bu saflarda yer aldı. Yörenin özelliğinden dolayı, devrimcilik adına ortaya çıkan birçok grubun tartışmasını uzun bir süre izledi, ama onları yeterli görmeyerek, hiç birisiyle örgütsel bağlar içine girmedi. 1978'lerde alanda hızlı bir gelişme gösteren PKK hareketiyle ve devrimci ulusal kurtuluş düşüncesiyle karşılaşınca, kısa bir izleme ve tartışma süreci sonunda Harekete sempati duymaya başladı. Bu biçimde gençlik içinde ve kendi yöresinde propaganda çalışmalarına katıldı. 12 Eylül darbesinden sonra devrimci faaliyete daha aktif katılır hale geldiği bir dönemde, Parti ile bağları koptu ve belli bir süre ilişki kopukluğu içinde sınırlı bir faaliyetle yetinmek zorunda kaldı.

Sağlık okulu mezunu olan Seyfi yoldaş, sömürgeciler tarafından 1983 yılında Şırnak Sağlık Ocağında görevlendirildi. Burada, bir yandan sağlık memuru olarak çalışırken, diğer yandan da Parti ile ilişki kurmaya çalıştı ve belli bir süre içinde alanda yeni dönem direnişini örgütleyen devrimci grupla bağlantı kurmayı başardı. Hareket ve mücadelenin gelişimini, Partinin yeni çalışmalarını ve bu yoldaşlardan öğrenince, sömürgeci yönetim ilişkileri (memurluk) içinden çıkarak, herşeyiyle devrimci yaşam içine girmeye tereddütsüz karar verdi. Ve memurluğu bırakarak, alanda devrimci çalışma yapan gruba katıldı.

Kısa bir süre Şırnak alanında devrimci çalışma yürüten Seyfi yoldaş, 1983 güzünde Parti tarafından eğitime alındı ve siyasi-askeri eğitim gördü. 1984 yılında bir yandan kendi eğitimini sürdürürken, diğer yandan da Güney Kürdistanlı halkımız arasında çalışmak, diğer yoldaşların eğitimine yardımcı olmak gibi çeşitli devrimci görevler yürüttü. Bu çalışmalar içinde kendisini hızla geliştirerek, her bakımdan yetkin ve her türlü görev için hazır hale getirdi.

Seyfi yoldaş, Parti tarafından 1985 yılı baharında Şirvan-Mutki-Sason-Silvan alanlarında görevlendirildi ve bu alanlarda faaliyet yürüten birlik içinde yer aldı. Birbuçuk yıl süreyle devrimci çalışma yürüttüğü bu bölgede, o dönemde meydana gelen devrimci eylemlerin büyük çoğunluğuna katıldı ve başarılı bir savaşçı olarak bu eylemlerde aktif görevler üstlendi. Rizgar, Hacı Musa, Şimdin yoldaşlar gibi değerli Parti militanlarının bulunduğu devrimci birlik içinde Cahit, Celal Hoca, Cihan yoldaşlar gibi önder devrimcilerin intikamlarının alıcılarından oldu. Seyfi yoldaş, çalışmalarını devrimci silahlı eylemlerle de sınırlı tutmayarak, büyük zorluklara ve yorucu koşullara rağmen, olağanüstü bir çaba göstererek, köyden köye halkla ilişkiler kurmaya koştu, kasaba merkezleriyle ilişki kurup geliştirdi. Yaptığı toplantılarla halkı bilinçlendirmeye ve eğitmeye çalıştı, çeşitli hastalıklarla dolu olan ve doktor yüzü görmeyen insanlarımızı tedavi edebilmek için sabahlara kadar çalıştı. Bu çalışmalarıyla çok sayıda insanı harekete kazanıp örgütleyen, kendisinin de olgun, cesur, becerikli ve fedakar bir devrimci militan olduğunu ortaya koydu.

Seyfi yoldaş, grubuyla birlikte 1986 yazında Eruh-Şırnak alanına geçti ve devrimci çalışmalarını bu alanlarda sürdürdü. Bütün gücünü ve yeteneklerini devrimci mücadeleye harcayarak, bu dönemde de örnek bir faaliyet ortaya çıkardı. O'nun en büyük özelliği, olguları mutlaka anlamaya çalışması, bunun için gerektiği kadar düşünüp araştırması ve mutlaka belli çözümlere ulaşarak sorunları olgun ve yapıcı bir yaklaşımla çözümlemesiydi. Bu değerli özelliğini, bu dönemde yürütülen devrimci savaşın hata ve eksiklikleri, bunların giderilip mücadelenin geliştirilmesi sorunları üzerinde de gösterdi; düşündü, değerlendirmeler yaptı, yoldaşlarıyla tartıştı, sabırlı ve olgun bir yaklaşımla sorunlara çözümler getirerek büyük bir çözümleyici insan olduğunu ortaya koydu. Ve bütün bunları, büyük bir alçakgönüllülük, coşku, canlılık ve usanmazlık içinde yaptı.

Parti III. Kongre değerlendirmeleri, Seyfi yoldaş için bir yeniden yaratılma oldu. Büyük bir istekle özümsediği ve kendini geliştirdiği bu devrimci yaklaşımlar temelinde, 1987 Atılımının yaratılmasına daha büyük bir coşkuyla ve en ön saflarda katıldı. Alanda gerçekleştirilen bütün devrimci eylemlerde yer alarak sorumlu görevler üstlendi, komutan olarak eylemler planlayıp yönetti, doktor olarak da çalışarak halkla en geniş, canlı ve sıcak bağlar kurdu. Bu çalışmalarıyla kitlelerin dilinde dolaşan örnek bir devrimci önder olurken, düşmanı da, kendini teşhir etmeye çalışmak zorunda bırakacak kadar kahretti. Olgun, fedakar, canlı, yiğit ve çözümleyici bir halk önderi ve Partimizin seçkin bir militanı olan Seyfi yoldaş, Temmuz '87'de faşist Türk ordusuyla girdiği bir çatışmada son ana kadar kahramanca savaşıp şehit düştü ve halkımızın ebedi komutanlarının saflarında yer tuttu.

Mehmet OKTAY (Melle Yusuf)
Siirt-Eruh

Eruh'un yoksul ve yurtsever bir köylü ailesine mensuptur. Küçük yaştan itibaren din eğitimi görerek melle odu, yörenin hemen bütün köylerini dolaşarak din ve Kürdistan yurtseverliği üzerine yaptığı konuşmalarla halkı bilinçlendirmeye çalıştı. Din eğitimi gördüğü sırada bile yurtsever duygu ve bilincini de sürekli geliştirerek, dinden Kürdistan yurtseverliği için sonuçlar çıkarmaya çalıştı ve bu tür eğilimlere ilgi duydu. Her zaman yurtseverliği önde tutarak, bununla kaynaşmayan doğru bir bilincin olabileceğini kabul etmedi. Bu dönemdeki yaşamı ve uğraşı O'nu eğitip geliştirdi, halkın durumunu çok yakından tanıdı, çok geniş çevrelerle ilişki içinde oldu, bütün bunlar O'nu büyük bir halk adamı, halkın durum ve duygularını ayrıntılarıyla kavrayan ve çözümler arayan güçlü bir insan haline getirdi.

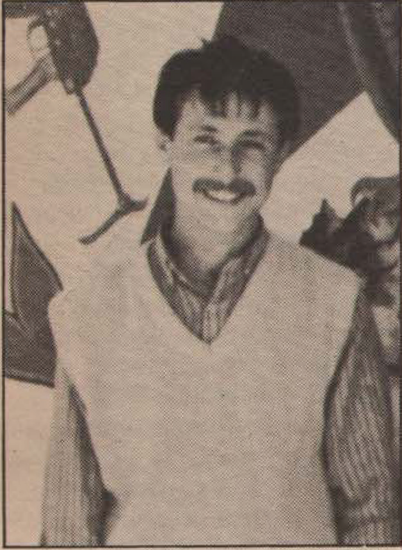
Melle Yusuf yoldaş, bütün duygu, düşünce ve özlemlerinin temsilciliğini 15 Ağustos devrimci eylemlerinde buldu. Hiç tereddüt etmeden ve zaman geçirmeden evinden ayrılarak devrimcilerle ilişki kurdu ve devrimci savaş gruplarına katıldı. Halk içinde daha önceki geniş yaşamı O'nu adeta devrimci çalışmaya hazırlamıştı, bu nedenle hiç güçlük çekmeden devrimci çalışmalara uyum sağladı ve grup içinde seçkin bir devrimci-yurtsever savaşçı haline geldi. Bundan sonra bütün bilinç ve enerjisini ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesine kullandı ve çok yönlü, yaratıcı, becerikli, iş bitirici özellikleriyle son derece usta ve başarılı çalışmalar yaptı.

Melle Yusuf yoldaş, 1985 yılında Eruh, Siirt, Şırnak, Cizre alanlarındaki devrimci direnişe en ön saflarda ve en aktif olarak katıldı. Çok yönlü özellikleriyle, bilinçli bir yurtsever, büyük bir propagandacı ve savaşçı, usta bir sezgiye ve tecrübeye dayanan halk önderliği, canlı, enerjik, olgun ve saygın yapısıyla tüm gücünü devrimci mücadeleye verdi. Alanda gerçekleşen devrimci eylemlerin çoğunluğuna katıldı ve usta bir asker ve komutan olduğunu gösterdi. Yaptığı yüzlerce toplantıyla halkı aydınlattı ve mücadele saflarına kazandı. Hiç yorgunluk göstermeden ve önemli-önemsiz demeden gece-gündüz, büyük-küçük her devrimci göreve en önde koştu ve zamanında yerine getirdi. O büyük halk adamı, bütün bu çalışmalarıyla büyük bir halk önderi, halkın duygu ve çıkarlarının en güçlü temsilcisi ve Partinin değerli bir militanı olduğunu ortaya koydu.

1985 kışında siyasi-askeri eğitim devresine katılan M. Yusuf yoldaş, bu çalışmalarda kendisini daha da güçlendirip yenileyerek 1986 yılında Eruh alanında sorumlu düzeyde görev üstlendi. Faşist Türk sömürgeciliğine ve onun ajan-milis çeteciliğine karşı ulusal direniş savaşımızı örgütleyip yürüterek bu güçlere ağır darbeler vurdu. Böyle bir savaş içinde, devrimci hareketi zayıf bırakan yanlış, hatalı ve eksik anlayış, tutum ve davranışları gördü ve bunlarla asla uzlaşmayarak ve giderilmesini hedefleyerek dikkatli ve usta bir mücadele yürüttü. Tartışma ve değerlendirmeler yaparak yoldaşlarını eğitti ve Partiye bilgilendirdi. Halkın derin özelliklerine ve usta bir sezgiye sahip olan bu halk adamının en güçlü özelliklerinden biri de burada ortaya çıktı.

M. Yusuf yoldaş, kendi yaklaşım ve değerlendirmelerini en kapsamlı ve sistemli olarak III. Kongre çözümlemelerinde buldu. Bunlara büyük bir coşkuyla sarılarak kendisini sonsuz yenilmezlik düzeyine getirdi. Bu temelde 1987 atılımının öncü militanlarından olarak gerilla savaşımızın geliştirilmesi için bütün değerli özelliklerini ve gücünü harcadı. Bizzat planlayıp yönettiği çok sayıda eylemle faşist-sömürgeci düşmana ve uşaklarına ağır darbeler vurdu. Temmuz '87'de bir düşman birliğiyle girdiği çarpışmada usta ve fedakar bir savaş çıkararak düşmanı parçalayıp kendi birliğini kurtarmayı başardı ve bu uğurda yürüttüğü kahramanca savaş içinde şehit düştü. Çalışmaları, eylemleri ve kişiliği yoldaşları ve geniş halk kesimleri arasında efsaneleştirilen bu büyük halk adamı, önderi ve Parti militanı, bütün değerli özelliklerini Partimize katarak halkımızın sürekli bir komutanı oldu, ölümsüzleşti.

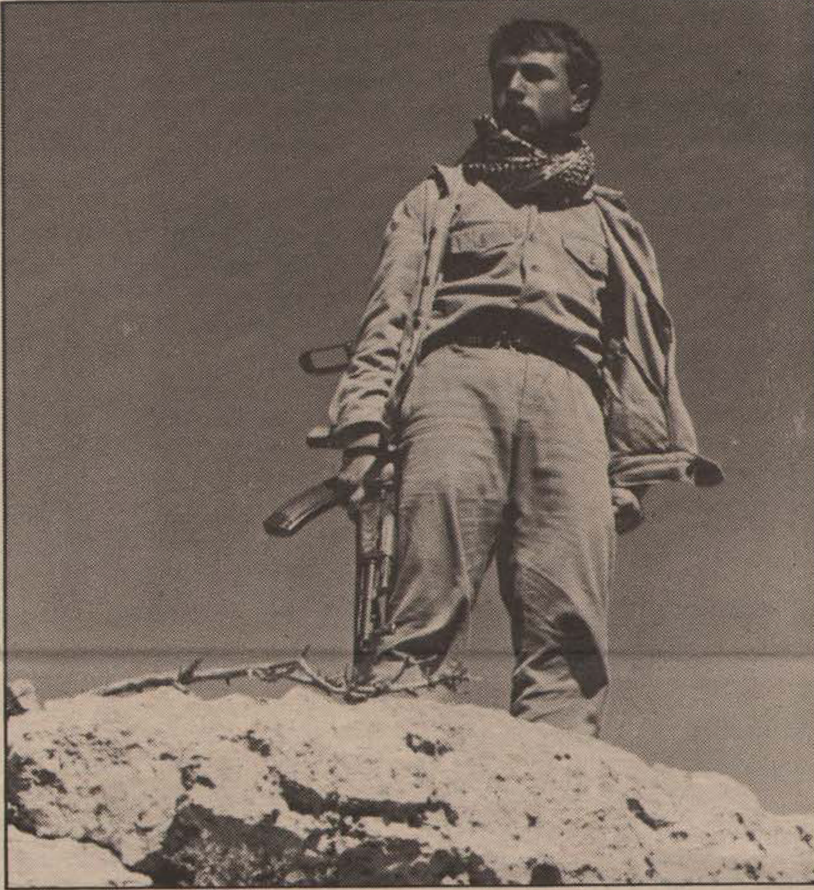
İhaneti Yok Eden Mardin Direniş Cephesi Şehitlerimizin Anıları Halkımızın Yükselen İsyanında Yaşıyor

Mehmet Ata ASLAN (Hogir)
Mardin-Kızıltepe

Kızıltepe'nin yurtsever bir köylü ailesine mensuptur. Geçmişteki isyanlara katılan ailesi, 1970'lerde de Güney Kürdistan'da süren mücadeleyi aktif olarak destekliyordu. İçlerinde KDP'nin faaliyetlerine aktif olarak katılanlar vardı ve o dönemin gereği olarak yurtsever duygu ve düşünceler ancak böyle dile gelebiliyordu. PKK'nin, dolayısıyla Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük hareketinin Mardin yöresinde yaygın olarak gelişmeye başladığı 1978'den itibaren bu aile de tereddütsüz KDP'yi terk ederek PKK saflarına katılan ilk ailelerden oldu. Abisi PKK saflarında çalışmalara aktif katılan bir devrimci haline gelirken, aile mücadeleyi tümden destekleyen bir yapı kazandı. Bu ortamda, çocukluktan itibaren yurtsever duygularla ve düşmana kin ve nefretle dolu olarak büyüyen Hogir yoldaş, daha çocuk denecek yaşlarda PKK ve ulusal kurtuluş mücadelesinin bir neferi olarak kendisini gördü ve böyle büyüdü.

Kızıltepe merkezinde ortaokulu okuduğu öğrencilik yıllarında 1979'dan itibaren öğrenci gençlik içinde propaganda ve örgütleme faaliyetlerine katıldı. 12 Eylül faşist-askeri darbesinden sonra da bu çalışmalarını sürdürerek kır ve şehir çalışmalarının ilişkilerini sağladı. Bu dönemde, özellikle ailesinin de tanınması nedeniyle düşmanın ağır baskı ve zulmünü yaşadı, defalarca işkence gördü ama inançlı yurtsever ve atak, enerjik yapısından hiçbir şey kaybetmeksizin, tersine daha çok bilinçli ve direngen hale gelerek devrimci çalışmalarını devam ettirdi. Alanda yeni dönem direnişinin örgütlenmeye başlandığı 1984 yılından itibaren kırsal kesimdeki devrimci gruplarla ilişki kurarak şehir alanında çalışma görevini üstlendi ve çalışmalarını böylece daha planlı ve örgütlü hale getirdi. Bu dönemde, kitleler içinde bildiri, gazete, vb. dağıttı, propaganda yaptı, çok sayıda insanı hareket saflarına kazandı ve kırsal alandaki çalışmaları çeşitli bakımdan sürekli destekledi.

Kendisinin de birçok kez ifade ettiği gibi, faaliyetlerini bu düzeyde yetersiz bulan Hogir yoldaş, sürekli faaliyetlere daha aktif katılmak, daha çok çalışmak ve daha çok görev üstlenmek istedi. Bu ısrarlı istemlerinin de bir sonucu olarak 1985 sonlarında Parti Merkez Eğitim alanında siyasi-askeri eğitime alındı. Bu, kendisi için bir yeniden yaratılma dönemi oldu. Tüm gücünü ortaya koyarak büyük bir disiplin, azim ve canlılıkla yirmidört saate varan çalışmalarla katıldığı bu süreçte, kendisini her bakımdan eğitip geliştirerek örnek bir Parti militanı düzeyine yükseltti. O'nun böyle bir hale gelmesi, Parti ölçülerini ve militan özelliklerini güçlü bir biçimde özümseyerek, kendisini bütünüyle davaya vererek bu özelliklerin iyi bir temsilcisi biçiminde yaşamasındaydı.

Hogir yoldaş, Parti eğitim sürecine bütün açılardan tam ve eksiksiz bir katılım gösterdi. Bu süreçte, bir yandan kendini eğitirken, diğer yandan da sorumlu görevler üslenerek yoldaşlarının eğitimlerine yardımcı olabilmek için yoğun çaba harcadı. Daha başından itibaren Parti III. Kongresi hazırlık çalışmalarına katıldı ve Kongre'de üye olarak yer aldı. Kongre sonrasında, Kongre kararlarının ayrıntılı planlanması, bu doğrultuda güçlerin eğitilip hazırlanması ve 1987 büyük atılımının hazırlıklarının geliştirilmesi çalışmalarına en önde ve en aktif katılan devrimcilerden oldu.

1987 Atılımını yaratan öncü militanların en seçkinlerinden olan Hogir yoldaş, 1987 baharında Mardin direniş cephesinde ve bu alandaki gerilla birliğinde sorumluluk düzeyinde görev üstlendi. Görevinin ve sözünün sahibi bir militan olarak çalışmalarını büyük bir azim, coşku ve disiplinle yürüttü. 1987 Atılımının başlangıç zirvesi olan, ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir dönemi, yaygın gerilla savaşını başlatan, ajan-milis çeteciliği mezara gömerek faşist-sömürgeci Türk ordusunu yenilgiye uğratıp Türk devletini çıkmaza sokan ve ulusal kurtuluş hareketimizi dünyada yankılandıran Bahar Atılımında birçok eyleme en ön saflarda katıldı. O'nun büyüklüğü bu eylemlerde somutlaştı. O'nun kişiliği, özelliklerini, bu eylemlerin ulusal direniş savaşımızdaki derin tarihi anlamında gösterdi. Bugün bu anlam çok çeşitli biçimlerde değerlendirilmektedir ve yarın bu durum çok daha derin olarak görülecektir. 5 Haziran 1987 günü Ömerli'nin Habise köyünde, meydana gelen çatışmada kahramanca bir direniş gösteren Hogir yoldaş, şehitler kervanına katılarak ölümsüzleşti.

Resul

Hareketimizin saflarına Lübnan'da katıldı. Yoksul bir ailenin çocuğu olan Resul yoldaş, ekonomik nedenlerden dolayı Lübnan'a çalışmaya gider. Burada hareketimizle tanışan Resul yoldaş, Parti saflarına katılır. 1986 yılında Parti eğitim kamplarında yürütülen çalışmalara katılır.

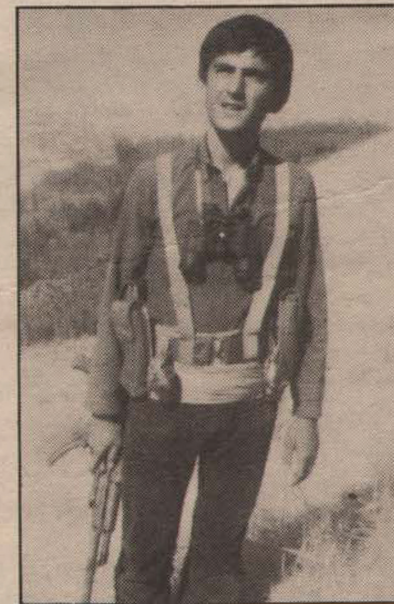
Siyasi ve askeri eğitim çalışmalarına katılan Resul yoldaş, kısa bir süre içerisinde büyük gelişmeler kaydeder. Halka ve Partiye karşı taşıdığı büyük bağlılık, O'nda devrimci inancı daha da büyüttü. Yaşamı ve kendisini mücadeleye hazırlaması ile örnek bir kişiliğe sahipti. Parti ilke ve kurallarına sonuna kadar bağlıydı. Bunların gereklerini yerine getirmeyenlerin amansız bir düşmanıydı. Parti kurallarına bağlılığı her şeyin üzerinde tutuyordu.

III. Kongre ile birlikte başlatılan yeni dönem hazırlık çalışmaları içerisinde yer aldı. Parti çizgisini ve Kongre kararlarını özümsedi. Geçmiş dönemde içerisine düşülen hata ve yetersizlikleri bilince çıkardı. Bu temelde yeni dönem görevlerine kendisini daha güçlü bir temelde hazırladı. Yaşamı, davranışları, yoldaşları ile ilişkilerinde olduğu kadar siyasi ve askeri eğitimine önem vermesi bakımından da örnek bir devrimciydi.

1987 yılının Haziran ayında Mardin alanında görev aldı. Bu sürede de gerçekleştirilen birçok eyleme aktif olarak katıldı. kendisine verilen bütün görevleri büyük bir başarı ile yerine getirdi. Savaşa yeni katılmasına rağmen, gördüğü yetkin eğitim, O'nu usta bir savaşçı gibi hazırlamıştı. Düşman güçleri ile içine girdiği birçok çatışmada büyük bir savaşçılık sergiledi.

Nusaybin alanında devrimci faaliyet yürüttüğü bir dönemde Ramazan KARATAY yoldaş ile birlikte, özel tim ve ordu güçleri ile girdiği bir çatışmada kahramanca savaşarak şehit düştü.

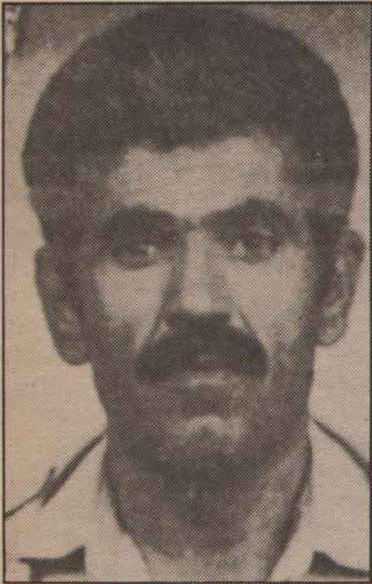
Resul yoldaş, ülkesinden uzak kalmış, fakat bağımsızlığa duyduğu büyük özlemle, Parti saflarına katılmış ve büyük bir savaşçılık örneği sergilemiştir. Kürdistan halkı daha genç yaşta ve mücadeleye çok şeyler vereceği bir dönemde yitirdiği bu kahraman, değerli evladını unutmayacaktır.

Ramazan KARATAY (İsa)
Mardin

12 Eylül faşist-sömürgeci rejimine karşı yeni dönem direnişini Nusaybin alanında örgütleyen ilk grup arasında yer aldı. Çalışkan, enerjik ve inançlı yapısıyla yüzlerce köyde toplantı yaptı, halkımızı eğitmeye, bilinçlendirmeye ve örgütlemeye çalıştı. 15 Ağustos atılımı döneminde bu faaliyetlerini daha da geliştirdi ve örgütlü kıldı, alanda gerçekleştirilen bütün eylemlerde yer aldı. Sorumluluk duygusu yüksek, olgun, sabırlı ve disiplinli yapısıyla düşmana karşı olduğu kadar faaliyet içindeki düzensizliklere, yetersizliklere ve reformizme karşı da mücadele etti, doğru tutumuyla ve yüksek bir politik değerlendirme gücüyle sorunların hep çözümleyicisi oldu. Bu durum O'nun saygınlığını artırdı ve devrimci örgüt içinde öne çıkardı. Sürekli bir gelişme ve yetkinleşme kaydederek alandaki sorumlu yönetim birimi içinde yer aldı, bulunduğu grupların yöneticisi oldu ve her türlü faaliyeti planlayıp yönetti. 1987 Atılımına, kendisini güçlü bir biçimde yenileyerek en ön saflarda katıldı ve bulunduğu alanı düşmana karşı güçlü bir savaş cephesi haline getirdi. Partimizin değerli militanı ve halkımızın büyük önderi İsa yoldaş, 15 Ağustos'un dördüncü yılına girişi düşmana ağır darbeler vurarak gerçekleştirmeye çalışırken, 14 Ağustos 1987'de Nusaybin-İlkadım köyü yakınlarında düşmanla girdiği bir çarpışmada kahramanca savaşarak ölümsüzleşti.

Münih Şehidimiz Ahmet AYDIN Yoldaşın Anısı, Yükselen Mücadelemizde Yaşıyor

Ahmet AYDIN
Mardin-Savur

Yurtsever bir köylü ailesine mensup olan Ahmet AYDIN yoldaş, faşist-sömürgeci Türk devletinin yarattığı yoksulluk nedeniyle, ailesinin geçimini sağlayabilmek amacıyla emperyalist metropollere gitmek zorunda kalan yüzbinlerce Kürdistanlı'dan biriydi. Çalışmak için gittiği Almanya'da, gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi tanıdı ve yüreğinde yurtsever duygular taşıyan her Kürdistanlı gibi tereddütsüz bu mücadeleye umut bağlayıp sempati duymaya başladı. Dürüst, alçakgönüllü, kararlı ve temiz emekçi özelliklerine sahip olan kişiliğiyle, bir yandan Kürdistan'daki yoksul ailesini beslemeye çalışırken, diğer yandan da halkımızın geleceğinin tek güvencesi olan PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi için elinden gelen çabayı harcadı.

Ahmet AYDIN yoldaş, giderek mücadeleye daha çok katılıp, ERNK saflarında örgütlü yiğit bir yurtsever haline geldi. Kurtuluşun ancak örgütlü bir mücadeleyle mümkün olacağını kavradıkça çalışmalara daha aktif katılıyor, her çeşit görevi üstlenerek yerine getiriyordu. Ulusal bağımsızlık mücadelemizin ve gerilla savaşımızın yükseldiği en anlamlı bir dönemde, şanlı 1987 Bahar Atılımında, 7 Mart 1987 günü Münih'te, faşist Türk sömürgecilerinin ve emperyalizmin işbirlikçi-uşağı olan, halkımızın kanının emicisi ajan-milis çetelere "yurtsever" diyerek sahip çıkan, faşist-sömürgeci Türk devletine karşı savaştığı için bir şehadet hareketi olan PKK'yi "hain ilan ettiğini" söyleyen, Alman polisiyle birlikte Kürt yurtseverlerine karşı savaş yürüten "Özgürlük Yolu" adındaki satılmışlar tarafından kurşunlanarak şehit edildi. Gerçekleri somut pratikte çok daha açık hale getiren Ahmet yoldaşın şehadeti ve anısı, yolumuzun her zaman aydınlatıcısıdır.

Şikestun Takipçileri

Menteşi Direnişçilerini Mücadelemizde Yaşatacağız

Partimiz, 1987-88 yıllarını, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yeni ve önemli mevziler kazandırılacak, Kürdistan halkı için kader belirleyici yıllar olarak belirlemiştir. Daha '87 yılı dolmadan, halkımızın bağımsızlık mücadelesini tarihinin hiçbir döneminde ulaşamadığı boyutlara vardırmak suretiyle Partimiz, yapmış olduğu belirlemeyi pratikte en net biçimde doğrulamıştır. Kuşkusuz bu, tarihi III. Parti Kongremizde, çeliğe su verircesine arındırılıp bilenen PKK direnişçiliğinin Kürdistan zemininde konuşturulması sonucunda mümkün olabilmiştir. İşte bu önemli gelişmelere damgasını vuran destansı direnişlerden bir tanesi de Menteşi direnişi oldu.

Üç yiğit yoldaşımızın Süleyman ERDEM, M. Uğur KELEKÇİER (Salman) ve Yasin (...) yoldaşların kahramanca direnerek şehit düştükleri '87 Mart Menteşi Direnişinin gelişimi şöyle olmuştur:

Süleyman, Salman ve Yasin yoldaşlar, karanlık bastığında Menteşi köyüne gitmek üzere sığınaktan ayrılırlar. Fakat Menteşi'de bir süre kaldıktan sonra, fazla oyalanmadan başka bir köye gitmek üzere yola çıkarlar. Onlar köyden ayrıldıktan sonra üç kişilik başka bir grup köye gelir, ancak onların Menteşi'den ayrıldıklarını öğrenirler. Gruptan biri, arkadaşları aramak amacıyla köyün 2-3 km. yakınında bulunan sığınağa doğru gider. Yolda bir köylü Ö... arkadaşı durdurarak; *"Heval"* diyor *"dikkatli ol... Biraz önce Menteşi yolunda bir araba göründü, ancak şimdi farlarını söndürdü. Köpekler de köyün etrafında çok havlıyorlar, etraf pek sakin değil herhalde..."* Arkadaş köylüye *"Olur"* der, ama pek aldırış etmeden yoluna devam eder. Sığınağa geldiğinde orada kimsenin bulunmadığını görür, tekrar ayrılır.

Ne var ki, düşman bu arkadaşı farketmiş ve dolayısıyla da sığınağı öğrenmiştir. Gerek gece olduğundan sığınağa gitmeye cesaret edememesi, gerekse ayrılan bir arkadaşın başka kişilerle birlikte dönebileceği hesabıyla düşman sabah olmasını bekler. Geri Menteşi'ye dönen Ö... arkadaş, diğer iki arkadaşı da alarak köyü terkeder.

Saat 24.00 civarında Süleyman, Salman ve Yasin yoldaşlar, bulundukları diğer bir köyden sığınağa dönmek üzere ayrılırlar. Ayışığının ortalığı oldukça aydınlattığı bir gecede, 8-10 metre mesafeli ve temkinli bir şekilde yürüyerek saat 03.00-03.30 sıralarında sığınağa varırlar. Gece boyu birkaç köyü dolaşmanın yorgunluğuyla yoldaşlarımız sığınağa varır varmaz uyurlar.

Sömürgeci-vahşi ordu, çakal sürüleri gibi sığınağı çepeçevre sarmış sabahı beklemektedirler. Ortalık aydınlanır aydınlanmaz helikopter ve panzerlerle harekete geçerler. Gürültülerle birlikte uyanan yoldaşlarımız sarıldıklarını anlar ve çatışma hazırlığına koyulurlar. Çünkü Onlar, ne pahasına olursa olsun direnmeye, kanlarının son damlalarına kadar direnmeye kararlıdırlar. Öte yandan, savaşı direkt yöneten sömürgeci genelkurmaylıktan emir üzerine emir yağmaktadır: ARGK savaşçıları sağ olarak ele geçirilmelidir... Bu emirleri alan faşist komutan bir yandan yoldaşlarımıza "teslim olun, her taraftan sarıldınız, kurtulma olanağınız yok" çağrıları yaparken, diğer taraftan da, gerillalarla savaşmaktan duyduğu korkunun etkisiyle moral bozukluğu içerisinde olan askerlere durmadan moral verir.

Düşman komutanı çok iyi bilmektedir ki; nerede olursa olsun, en zor koşullarda ve en kıt olanaklarla da olsa, karşısındaki güç kendisinden sayıca kıyaslanamayacak derecede fazla da olsa Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin ve daha nice önder ve komutanların yoldaşları ve takipçileri olan PKK militanları teslim olmayacak, direneceklerdir. Fakat o, üstten aldığı emir gereği durmadan "teslim olun" anonsunu tekrarlar durur. Arkadaşlar ise, uzun süre sessiz kalarak düşmana nasıl en etkin darbeyi vuracaklarını hesaplarlar. Bu proleterce sabır karşısında şaşkına dönen faşist general sabırsızlanır ve bir askeri sığınağa gönderir. Zaten kendisini ölü gibi hisseden asker, bu emir üzerine tümden yaşamdan umudunu keser. Titreyerek sığınağa yaklaşır, fakat daha birkaç adım atar atmaz bedeni yoldaşlarımızın ilk direniş kurşunuyla karşılaşır. Faşist komutanlar azgınlıktan kudursa da aldıkları emir gereği beyhude anonslarını sürdürürler:

*"Teslim olun, devlet güçlüdür... Size söz veriyoruz hiçbir işkenceye tabi tutulmayacaksınız... kandırılmışsınız, teslim olmak ölmekten iyidir"*vb. konuşmalarla arkadaşları aldatacaklarını sanırlar. Ancak faşist komutanın sahte ve cılız sesini sığınaktan yükselen gerillanın kararlı ve gür haykırışı keser:

"Biz Kürdistan devrimcileriyiz, savaşımız haklı ve kutsal bir savaştır. Bir ölür bin doğarız biz... Oysa siz ülkemizden defolup gitmezseniz mutlaka imha olacaksınız. Eğer o asalak yaşamınızı sürdürmek istiyorsanız ülkemizden defolup gidin.

Siz askerler! Silahlarınızı Kürt ve Türk halklarının baş düşmanı olan faşist generallere, komutanlarınıza karşı kullanın.

Boşuna çaba sarfetmeyin, PKK'nin kitabında teslimiyet yazmaz."

Daha sonra yoldaşlarımızın gür sloganlarıyla birlikte çatışma başlar. Sabah saat 05.00'ten 10.00'a kadar beş saat süren çatışma sonucunda düşmana önemli kayıplar verdirilir. Bu şekilde sonuç alamayacağını ve çok ağır kayıplar vereceğini anlayan düşman, bu kez havadan bombardıman etmek yoluyla sonuç almaya çalışır. Ancak helikopterler vurulmak korkusuyla çok yüksekten uçuş yaptıkları için isabetli atış yapamazlar. Fakat gün boyu çatışan yoldaşlarımızın mermileri tükenmek üzeredir. Bunun üzerine sığınaktaki tüm evrak ve belgeleri ateşe verirler. Üç arkadaşın birlikte haykırdıkları **"Bijî PKK!", "Bijî ARGK!", "Bijî Serok APO!"** sloganları ve sığınaktan yükselen dumanlar düşmanı şaşkına çevirir. Askerlerden birisinin sorusuna faşist komutan şu karşılığı verir:

"Bu hainler yer altında da Newroz'u kutluyorlar."

Mermileri biten savaşçılarımızdan Süleyman yoldaş, cesediyle bile düşmana darbe vurmak amacıyla pimini çektiği el bombasını bacakları arasına sıkıştırarak, M-16 silahındaki son kurşunu kendi kafasına sıkarak ölümsüzleşir. Salman ve Yasin yoldaşlar da düşmanın eline sağ geçmemek için aralarına aldıkları bir el bombasının pimini çeker ve böylelikle şehitler kervanına katılırlar.

Yarattıkları bu görkemli direnişle yoldaşlarımız, tarihi görevlerini yerine getirerek Şikestun'un takipçileri olduklarını kanıtlamışlardır. PKK savaşçılarının direnişleriyle düşmanı bile nasıl etkiledikleri faşist komutanın şu sözlerinden açıkça anlaşılmaktadır:

"Benim bir milyonluk ordum olacağına, böyle 50 bin adamım olsun dünyayı fethederim."

Yoldaşlarımızın şehadetinden sonra bile sığınağın üzerine gitme cesaretini kendinde bulamayan düşman, yakın köylerden topladıkları köylüleri sığınağa göndermeye çalışarak, *"Cenazeleri siz çıkaracaksınız"* diye dayatmalarda bulunur. Buna karşı çıkan, bunu yapmak istemeyen köylüler işkenceden geçirilir. Bir köylünün, *"Siz neden çıkarmıyorsunuz?"* sorusuna faşist komutan, *"Bunlar Apocudur, bunların ölüleri bile tehlikelidir"* yanıtını verir. Köylü, *"Tehlikeliyse bizi neden gönderiyorsunuz?"* diye sorunca da, talancı barbarlar sürüsünün komutanı, *"Hepinizin canı cehenneme! Siz de onlardan değil misiniz, geberin. Ha siz, ha onlar, hiç fark yok"* diye karşılık verir. Bu karşılık, kudurmuş faşist komutanın zihniyetini açığa vurmakla birlikte içinde bir gerçeği de taşımaktaydı: PKK ile halk etle tırnak gibidir, hangi açıdan olursa olsun, ayırmak mümkün değildir.

Sömürgeci düşman, her ne kadar halkımızın ve Partimizin üç yiğit evladını ölü olarak ele geçirdiyse de fazla sevinemedi. Çünkü teslimiyeti ellerinin tersiyle iterek PKK'nin kararlı ve soylu direnişçiliğinin seçkin bir örneğini sergileyen yoldaşlarımızın, bu görkemli direnişleriyle yeni atılımlar yaratarak ulusal kurtuluş mücadelemize yeni mevziler kazandıracağının bilincindeydi.

Köylüler tarafından sığınaktan çıkartılan ve Mardin'e götürülen yoldaşlarımızın cenazeleri tugayda üç gün bekletilir. Aileleri ilk gün almak istemişlerse de düşman vermek istemez. Özellikle o yöreden yurtsever bir aşirete mensup Süleyman yoldaşın çevredeki halkın büyük sempatisini kazanmış olmasından ötürü düşman, cenazelerin kaldırılması esnasında miting, protesto gösterisi vb. eylemler çıkacağından korkar ve olayı biraz soğutmak için bilinçlice geciktirir. Ancak ailelerin ısrarlı tavrı üzerine sömürgeciler üçüncü gün yoldaşlarımızın cenazelerini vermek zorunda kalır.

Düşmanın, cenazeleri vermek için öne sürdükleri koşul ilginçtir. *"Sakın Şikestun'a gömmeyin, alın gizli bir yere gömün, siz de kurtulun biz de"* diyen sömürgeciler, şehitlerimizin manevi gücü ve etkisinden ne denli korktuklarını böylelikle açıkça ortaya koyarlar. *"Şikestun aile mezarlığımızdır, oraya gömeceğiz"* diyerek cenazeyi arabayla oradan uzaklaştıran ailesinin, üç kez yolu kesilerek durdurulur ve hep Şikestun'a gömülmemesi yolunda uyarılır, tehdit edilir. Düşman, tekrar tekrar *"Apocuların mezarlarının yan yana olmasını istemiyoruz"* diyerek korkusunu açıkça belli eder. Fakat tüm zorluklara ve engellemelere rağmen, ailesi ve yurtseverler Süleyman yoldaşın cenazesini Şikestun'a, Şikestun direnişçilerinin yanına defnederler.

Halkımızın fedakar ve yiğit savaşçılarından Salman yoldaş, Mardin'de toprağa verilirken, Yasin yoldaş ise ailesi tarafından İdil'e götürülerek orada toprağa verilir.

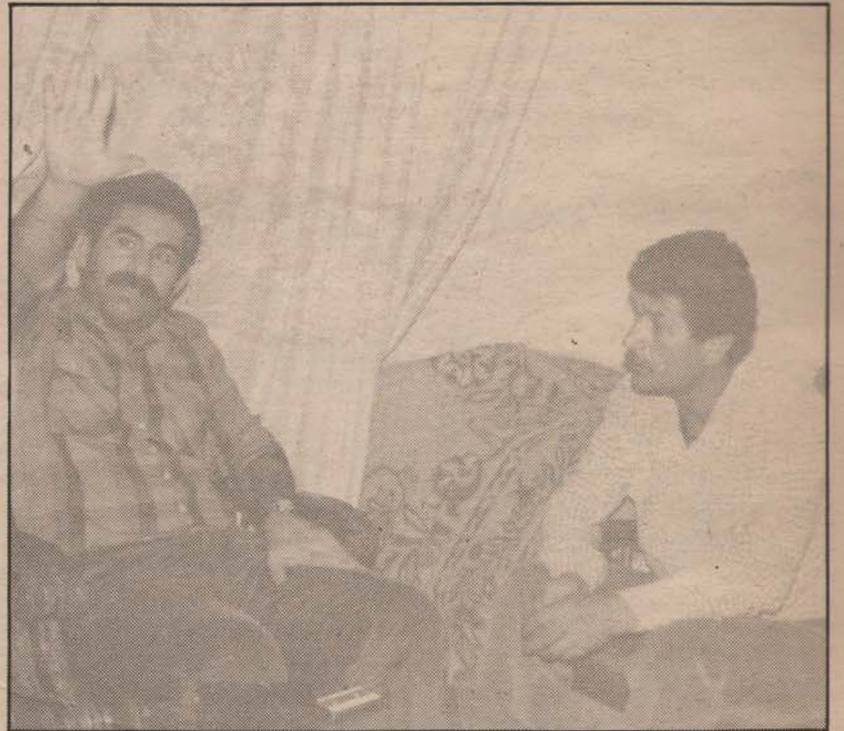
Kahraman savaşçılarımız Süleyman, Salman ve Yasin yoldaşlar Menteşi'de yarattıkları direniş destanıyla ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihinde parlak bir sayfa daha ilave ederlerken, aynı zamanda PKK direnişçiliğinin ne olduğunu da dosta ve düşmana bir kez daha kanıtlamışlardır. 1987 Mart'ında, tam da Newroz döneminde yaşanan Menteşi direnişi, Kürdistan halkının, tarihin binlerce yıllık derinliklerinden süzülüp gelen isyan ve direniş geleneğinin, günümüzde PKK önderliğindeki çağdaş ulusal kurtuluş mücadelemizde nasıl harlandırıldığını göstermektedir. Faşist Türk sömürgecilerinin, direniş şehitlerimizin mezarlarından bile bunca korkması boşuna değildir elbet. Direnerek toprağa düşen her yoldaşımızın vatan topraklarımızı sulayan kızıl kanlarının direniş alevlerini nasıl besleyip yükselttiğini, Kürdistan halkının barbar sömürgecilere duyduğu kin ve öfkeyi nasıl kabarttığını çok iyi bilmektedir düşman. Nitekim Süleyman, Salman ve Yasin yoldaşların direnişleriyle, daha da anlam kazanan '87 Bahar Atılımımız, bağımsızlık mücadelemizde yeni ve daha güçlü bir dönemin başlangıcı oldu. Daha sonra Yaz Atılımı ile birlikte yaşanan gelişmeler, Şikestun'un takipçisi Menteşi direnişçilerinin kanlarıyla sulanan Mardin topraklarının, sömürgecilere ve işbirlikçi-hain uşaklarına nasıl cehennem edildiğini tüm dünyaya gösterdi.

Kahraman Menteşi direnişçilerinin anılarını, **"Bir parça özgür vatan toprağı"** yaratarak yaşatacağız!

M. Uğur KELEKÇİER (Salman)
Diyarbakır-Dicle

Uğur yoldaş, Dicle ilçesinde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Kürdistan halkının yakasına yapışan yoksulluk, sömürü ve baskıdan, O da nasibini aldı. Daha küçük yaşlarda çalışmaya, dayanılmaz baskılara maruz kaldı. Yurtseverlik duygularını daha bu yaşlarda aldı. Buna daha sonra proletaryanın sınıf kini de eklenecektir.

M. Uğur KELEKÇİER yoldaş, Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaşı dinlerken

Yoksulluk, Salman yoldaşı daha sonra ülkesinden koparacaktır. Libya'ya işçi olarak gider. Proleter kin ve derin yurt sevgisine bir de vatandan uzak kalma durumu eklenince, O'nu büsbütün etkiler ve bir arayış içerisine girmesine yol açar.

Bu dönemde, Libya'da da ulusal kurtuluşçu düşünceler gelişmeye başlar. İlk taraftarları arasında da Salman yoldaş da yer alır. Libya alanında çeşitli görevler üstlenir.

Kısa sürede profesyonel faaliyet yürütmeye başlayan Salman yoldaş, büyük bir başarı gösterir. Parti yayınlarını büyük bir coşku ile okur. Partinin yeniden ülkeye dönüş kararı, O'nda da ülkeye dönüş isteğini güçlendirir. Bu dönüş kararını Partiye de iletir.

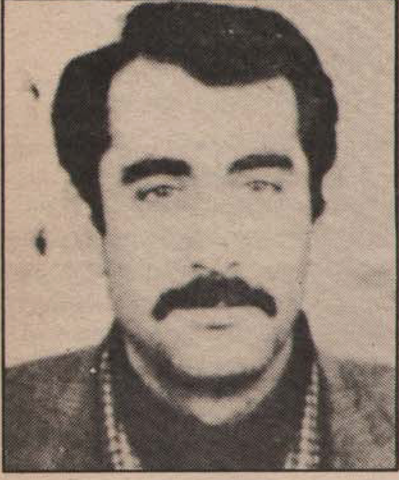
Partinin siyasi ve askeri eğitim kamplarında bir dönem eğitim gördü. Partinin eğitim imkanlarından en güçlü bir şekilde yararlandı. Eğitim sürecinde her arkadaş üzerinde derin bir etki bıraktı. Yoldaşlarına karşı bitmez tükenmez bir sevgi ile bağlıydı. Fedakarlığı her arkadaşın büyük bir saygı duyduğu bir yöndü. Arkadaşlarına yardımcı olmak için, büyük bir çaba harcıyordu. O'nun bu tutumu en ileri örnekler arasında yer almasını birlikte getirdi.

Şehadetini duyan her arkadaş O'nun için **"Salman ölmemeli, daha çok yaşamalıydı, halkımızın O'na ve O'nun gibilerine çok ihtiyacı vardır"** biçiminde duygularını dile getirdi. Kuşkusuz her savaşçının ve militanın mücadeledeki yeri tartışılmazdır. Ama, Salman yoldaş, taşıdığı özelliklerle halk önderliğinin gerçek bir temsilcisi olmaya daha yakındı. Nitekim, kısa süreli ülke pratiği, O'nun bunu çoktan hakkettiğini ve bir halk önderi deyiminin bile az kalacağını kanıtladı.

Süleyman ERDEM ve Yasin yoldaşlar ile birlikte, saatlerce süren bir çatışmada şehit düştü.

Salman yoldaş, anın her zaman belleklerimizde taptaze duracak ve soylu kinin rehberimiz olacaktır.

★

Süleyman ERDEM (Kemal)
Mardin-Derik, 1953

Süleyman ERDEM yoldaş, yoksulluğun ve acının yoğurduğu bir ailenin soylu yurtsever kini ile dolu olarak çocukluğunu yaşadı. Ailesinin yoksulluğu ve yaşadığı acılar, O'nun daha çok küçük yaşlarda yaşamın gerçeği ile tanıştırdı. Birçok şeye daha küçük yaşlarda tanık olmuş, ailesinin kendisine aşıladığı yurtsever duygular, O'nu büyük bir güçle ülkesine bağlamıştır. Toprak, O'nun büyük bir sevdasıydı. Adeta toprakla içiçe geçmiş bir yaşamı vardı.

İlkokulu kendi köyünde bitirdikten sonra, Derik'te ortaokula gitmeye başlamıştır. Çeşitli nedenlerden dolayı ancak 2 yıl okula devam etmiştir. Öğrenimini yarıda bıraktıktan sonra tekrar kendi köyüne dönmüştür. Köyde, bütün yaşamı çiftçilik yapmakla geçmiştir. Toprağa giderek artan bağlılığı, O'nda yurt sevgisini kökleştirmiştir.

Süleyman ERDEM yoldaş, ulusal kurtuluş saflarına 1979 yılında katıldı. PKK'nin düşünceleri ile karşılaştığında, O'nda köklü olan yurt sevgisi tereddütsüz bir biçimde ulusal kurtuluş saflarında yer almasına yol açmıştır.

Bu dönemde Mardin alanında ulusal kurtuluş mücadelemiz dev adımlarla ilerlemekteydi. Yoksul köylülük büyük kitleler halinde ulusal kurtuluş saflarına adeta akın etmekteydi. Bu gelişmeler Süleyman ERDEM yoldaşı da yakından etkileyecek ve O'nu erkenden ulusal kurtuluş saflarına çekecektir. Yurt sevgisinin yanısıra, feodalizme karşı da soylu bir kini taşıyordu. Feodallere karşı yoğun bir şekilde yürütülen mücadele O'nu daha fazla etkilemiştir.

Mardin alanında, feodallerle bütünleşen "KUK" gibi işbirlikçi örgütlerin saldırılarına karşı, büyük bir cesaretle savaştı. Bu işbirlikçi güruha karşı mücadelenin kaçınılmazlığına inanan Süleyman ERDEM yoldaş, bir an bile olsa bunlara karşı savaşta taviz verilmemesi gerektiğini sık sık belirtiyordu. "KUK"un yurtsever kitleye karşı yürüttüğü saldırılara karşı, bu dönemde en önde savaştı.

12 Eylül faşist darbesinin gerçekleştiği dönemde, köy komitesinde faaliyet yürüten Süleyman ERDEM yoldaş, bu dönemde birçok görev de üstlendi. En ağır görevleri üstlenmekten çekinmeyen Süleyman ERDEM yoldaş, 1983 yılı başlarında yurtdışına çıkar. Bu döneme kadar, Mardin alanında birçok görevi tek başına yürütür. Grupların yurtdışına çıkarılması ve yeniden ülkeye giriş çalışmalarını büyük bir başarı ile gerçekleştirir. Cuntanın geldiği ilk günlerde tutuklanmasına rağmen, düşmana en ufak bir bilgi dahi vermez. Günlerce işkence altında ihanete çekilmek istense de, O, büyük bir kararlılıkla buna karşı kor.

1983 başlarında yurtdışına çağrıldığında, başlangıçta ülkeyi terk etmek istemez. Ülkede kalıp çalışmalarını sürdürmek ister. Ancak, Partinin çıkmasını istemesi üzerine, bu karara uyarak dışarı çıkar. Bu tavır bile, O'nun yurduna ve toprağına bağlılığının açık bir göstergesidir. Ancak geçici bir süre için yurtdışına çıkıp Parti eğitiminden geçmek; O'nun çok bağlı olduğu ülkesine daha fazla hizmet etmeye götüreceğinin bilincinde olan Süleyman ERDEM yoldaş, büyük bir coşku ile Partinin çağrısına cevap verir.

Yurtdışında Partinin siyasi ve askeri eğitiminden geçer. Ulusal kurtuluş mücadelesinin görevlerini daha güçlü bir şekilde yerine getirmek için teorik bilincini artırmaya büyük bir önem verir. 2 yıldır geri kaldığı hazırlık çalışmalarına yetişmek için, diğer çalışmalarının yanısıra, bir yoldaşından çeşitli konularda birlikte ders görmesini talep eder. Marksist-leninist klasiklerin okunduğu bu derste, Kemal yoldaş, büyük bir başarı gösterir. Konuları kavrayışı, mutlaka öğrenme isteği, O'nu kısa sürede birçok teorik konuyu öğrenmeye götürür. Askeri ve siyasi eğitimini tamamladıktan sonra ülkeye döner. Daha da güçlenmiş olarak ülkeye dönmenin yarattığı büyük bir güçle mücadeleye atılır.

Kemal yoldaşın kişiliği, örnek bir militanda bulunması gereken bütün özelliklere sahipti. Cana yakınlığı, cesurluğu, ataklığı O'nu eşsiz bir kahraman olarak ortaya çıkardı. Yoldaşları ile uyuma büyük bir önem verirdi. Fakat Partiye karşı olan her türlü yanlış anlayışın karşısında tereddütsüz bir şekilde yer alırdı. O, aynı zamanda davasının büyük bir adamıydı da.

Derik'te Mart 1987'de çıkan bir çatışmada 2 yoldaşı ile birlikte şehit düştü. Çarpışmada şehit düştüğü ana kadar Süleyman ERDEM yoldaş, büyük bir militanlık örneği sergiledi. Birçok eyleme katıldı. Üstlendiği görevleri başarı ile gerçekleştirdi. O, pratiğin bir militanıydı. Kürdistan halkı, bu vefakar, candan evladını unutmayacaktır.

Kemal yoldaş, anına bağlı yoldaşların, seni en büyük direniş destanlarında ve uğruna yaşamını verdiğin, çok sevdiğin topraklardan sömürgecileri kovarak yaşatacaklardır.

alnını
dağ ateşiyle ısıtan
yüzünü
kan yıkayan dostum
senin
uyurken dudağında
gülümseyen bordo gül
benim kalbimi harmanlayan
isyan olsun

şimdi dingin gövdende
uğultuyla büyüyen sessizlik
bir gün elimde
patlamaya sabırsız
mavzer olsun
başını omzuma yasla
göğsümde taşıyayım seni
gövdem gövdene can olsun

ey benim
yedi başlı kartalım
her başını
bir dağ başlangıcında koyanım
senin
böyle diri bir akarsu gibi
kıvrılan gövdendir
bizim aşkımızı
solduranların korkusu

çünkü elbette bir su
kendi akacağı toprağın
sertliğini bilir
ve suyun gövdesiyle
yırtılınca toprak
artık ırmak mı ne denir
işte devrim
ona benzer bir akışın hızına denir

yarın ne olur bilirim ben
bahar gelir, otlar büyür
ölüm de yapraklanır
bir dağ bulur uzun uzun bakarım
bir çam ağacı gölgesi
güzel kokular veren
bir damla güneş görünce
sana da gülümseyeceğim yarın

şimdi senin uzanıp
yattığın otlarda
yarın yeni bir yeşillik büyüyecek

İdil Direniş Kahramanlarının Anısına

Ulusal direniş mücadelemizin güçlü atılımlarla geliştiği 1987 yılında, görkemli direnişlerden bir tanesi de 17-18 Nisan tarihinde İdil'de yaşandı. Bilinmektedir ki, PKK tarihi, her biri ayrı bir destan niteliğindeki soylu kahramanlıklar ve direnişler tarihidir. İşte içerisinde bulunduğumuz yılda yaşanan İdil direnişi de, Hakkari-Beytüşşebap, Diyarbakır-Dicle, Mardin-Derik gibi bu direnişçi geleneğin en son halkalarından birini teşkil etmiştir. İdil'de iki gün süren çarpışmalarda, helikopterler desteğindeki binlerce kişilik sömürgeci güçe karşı kahramanca savaşan dört yoldaşımız Hacı, Mustafa, Beşir ve Ali şehit düşerken, kahramanlıkları ve fedakarlıklarıyla düşmana bile parmak ısırtarak, zaferin mutlaka PKK önderliğindeki Kürdistan halkının olacağını bir kez daha kanıtlamışlar ve bunu kanlarıyla yazmışlardır. Bu kahramanca direniş şu şekilde gelişmiştir:

Yoldaşlarımızın akşam uğradıkları İdil'e bağlı 8-10 hanelik Merik köyü muhtarı ve birkaç tayfası, onların gündüz barındıkları aynı köyün arazisi içindeki noktayı tespit eder ve durumu sömürgecilere ihbar ederler. Bunun üzerine, ihbarı değerlendiren sömürgeciler, 17 Nisan 1987 günü, sabah erkenden binleri aşan bir askeri güçle ve havadan da 20 kadar helikopterle arkadaşları kuşatmaya alırlar. Sabah saat 10.00 sıralarında başlayan çatışma saatlerce sürer ve bu arada düşmana verdirilen büyük bir zayiatla birlikte Mustafa ve Hacı yoldaşlarımız da şehit düşerler. Beşir ve saflara yeni katılmış Ali arkadaşlar düşman çemberini yararak çıkmayı başarırlar. Bu sırada Ali yaralanmıştır. Fakat Beşir yoldaş, büyük bir cesaret ve dirençle yaralı arkadaşını alarak alandan uzaklaşır. Yakın vadilerden geçen yola inerek geçmekte olan ve bir düğün alayını taşıyan traktörü durdurur. Yolcuları indirerek şoförden kendilerini bir an önce uzaklaştırmasını ister. Böylelikle bindikleri traktörle epey uzaklaştıktan sonra inip Hespıst köyünün arazisine doğru yol alarak bir mağarada saklanırlar.

Sol başta; şehit Hacı yoldaş

Ancak helikopterlerin havadan izlemesi ve yerden de sömürgeci birliklerin it sürüleri gibi kan kokusu alarak iz sürmesi sonucunda yoldaşlarımızın yeri çok geçmeden tespit edilir. Faşist ordu sürüsü, önlerine kattıkları çetelerle birlikte arkadaşların bulunduğu mağaraya doğru akın ederler. Kararlılıkla düşmanın ateş menziline girmesini bekleyen Beşir ve Ali yoldaşlar, en etkili darbeyi vuracaklarına kanaat getirdikleri an tetiğe basarlar. Büyük bir soğukkanlılık ve ateş gibi bir devrimci kinle gerçekleştirilen bu tarama sonucunda, "özel tim" elemanları ve çetelerden oluşan öndeki düşman grubu peşpeşe yuvarlanarak ağır kayba uğrar. Yoğun bir ateş ve ARGK savaşçılarının gür naraları ile karşılaşan ve bir an neye uğradığını şaşıran ve dehşete kapılan o çokça pohpohlanarak övülen "özel tim" elemanı sadist robotlar çil yavrusu gibi dağılırlar.

Bu ilk darbenin ve şaşkınlığın ardından toparlanan düşman; vurucu tim elemanları, beş meteliğe namuslarını sömürgecilere peşkeş çeken hain çeteler ve yeni aldıkları takviye birliklerle iki yoldaşımızı yeniden çembere alır. Fakat savaşçılarımızın üzerine gitmeye kalkışırsa yeni darbeler alacağını çok iyi bilen düşman tüm sayı ve teknik üstünlüğüne rağmen buna yine de cesaret edemez. Bu amaçla üst üste "teslim ol" anonsları yaptırmaya başlar. Ancak yoldaşlarımızın kararları bellidir ve kesindir: Direnmek... Bundan başka ne olabilirdi ki? Eğer böyle olmasaydı gün boyu tanık olunan bunca kahramanlık sergilenebilir miydi? Bu kararlılık değil miydi, Axşun'u, Gap'ı, Bloka'yı, Hezil'i, Şirvan'ı, Sason'u, Mutki'yi ve en son da Beytüşşebap ve Derik-Menteşi destanlarını yaratan? Bunların bir takipçisi olmaktan daha değerli, daha büyük ne olabilirdi ki?

Evet, traktörden inip de henüz mağaraya varmadıklarında, yaralı yoldaşı Ali'nin, **"Yoldaş, ben artık gelemeyeceğim. Benimle uğraşırsan düşman ikimizi de vurabilir... Onun için yanıma bir el bombası bırakarak senin hızla ayrılıp kurtulman gerekir. Partiye lazımsın ve daha çok hizmet verebilirsin"** demesine ve tüm yalvarmalarına

rağmen buna yanaşmayan ve **"Seninle kanlarımız karışmalıdır Ali yoldaş..."** diye yanıtlayan Beşir arkadaş; kudurmuş faşist komutanın "teslim ol" seslerini duyudukça kanı beynine hücum eder. Beşir komutan; bir yandan daha birkaç saat öncesine kadar sağ olan ve nice acılı ve sevinçli günleri birlikte geçirdikleri, birlikte birçok unutulmaz anıları olan fakat az önce kalleş düşman kurşunlarıyla geride şehit bıraktığı yardımcısı Hacı yoldaşı ve grubun moral kaynağı, enternasyonalist devrimci Mustafa yoldaşı (bu yoldaşımız Arap asıllıdır) gözönüne getirirken; diğer yandan, yanıbaşında acılar içinde kıvranan Ali yoldaşa bakar. Ve devrimci kini daha önceden hiç tanık olmadığı bir biçimde kabarır, büyür, büyür kor gibi yüreğine ve nemli mağara duvarları arasına sığmaz, taşar... Dağlaşan kiniyle barbar ordu sürülerine haykıran sesi dağdan dağa yankılanır.

"Boşuna uğraşıyorsunuz kan emici vampirler sürüsü!.. PKK'nin kitabında teslim olmak yoktur, yazmaz! Bizler ne için savaştığımızı ve ne için öldürdüğümüzü çok iyi biliriz. Biz PKK partizanlarıyız. bağımsız, özgür ve demokratik bir Kürdistan yaratmak için savaşıyoruz... Ve kanımızın son damlasına kadar savaşacağız. Yaşasın PKK! Yaşasın ERNK! Yaşasın ARGK! Bijî Serok APO!."

Bu konuşmanın ardından Beşir yoldaş, yaralı yoldaşı Ali'nin silahını, bomba ve şarjörlerini de alarak, taşan öfkesi ve kiniyle mağaradan doğrulup düşman mevzilerini ateşiyle yoğunca döver. Yoldaşımızın her haykırışı ve hücumunda, düşman birlikleri korkudan adeta mevzilerinin zeminindeki topraklara yapışır kalırlar. Hangi sömürgeci güç —ne denli barbar ve vahşi olursa olsun— bu devrimci cesaret, inanç ve direniş ruhu karşısında bulunduğu mevziyi savunabilirdi?

İşte bu düşman, gerçekte arkasında binlerce kişilik orduları hisseden komutan edasıyla çatışan bu kahramanların gösterdikleri direniş, cesaret, inanç ve kendine güven duygusu karşısında adeta bozguna uğrar. Yenilgisini ilan edercesine, biri yaralı iki devrimciye karşılık 4-5 bini aşkın asker, özel tim elemanı ve çete ile 20 helikoptere ilaveten durmadan Mardin, Siirt ve Diyarbakır'dan takviye birlikler isterken, bir yandan da habire mevzilerini tahkim eder. Tüm bunları yaparken de, havadan helikopterlerle ve yerden de havan ateşiyle yoldaşlarımızın bulunduğu alanı sürekli ateş altında tutmaya çalışır.

Zaman geceye doğru kaydıkça sömürgeci ordu sürülerinin korku ve telaşı büyür. Öyle ki, görenleri gerçekten şaşırtacak bir manzaradır. Bunca ordu gücü ve ağır silah, sanki iki ARGK savaşçısı karşısında değil bir kızıl ordu karşısında savaşmaktadır. Partizanlar sayıca iki kişi de olsa, Partiye, halka ve ulusal kurtuluşa olan sonsuz bağlılık, güven ve inançla arkalarında yüzbinlerce kişilik halk ordularını sezerek onun verdiği cesaretle en ufak bir tereddüte kapılmadan sonuna kadar direnir ve çatışırlar. Gece boyunca da en çetin bir şekilde karşılıklı süren çatışmada düşman yoldaşlarımızın bulunduğu mağaranın yakınına bile yanaşamaz. Düşman güçlerinden toplam 20 dolayında kişi vurulur. Ancak düşman da yoldaşlarımızın mağaradan çıkarak çemberi yarmaya kalkışmalarına olanak tanımamak için her yola başvurur. Bunun için gece boyunca mağarayı havadan ve yerden kesintisiz olarak bomba, roket ve havan ateşi altında tutar. Öte yandan bununla da yetinmeyerek ortalığı sürekli aydınlık tutabilmek amacıyla dört bir tarafa projektörler yerleştirir ve gece boyunca binlerce ışıklandırıcı kullanır.

Doğrusu bravo demeli Türk ordusuna(!) Ne de kahraman ve savaşçı bir orduymuş(!) Bir ARGK savaşçısı karşısında beşbin kişilik bir sayıyla savaşmak azim ve cesaretini kendisinde bulabiliyor. Hem de iki gün boyunca ve hiç ara vermeksizin...

Şafak yavaş yavaş sökmeye başladığında mağaradan çok seyrek atılan kurşunlar ve devam eden direniş sloganları, bir yandan düşmanın korku nöbetlerini tazelerken öte yandan, arkadaşları elden kaçırmamayı başardığı(!) için sevinç verir düşmana. İşte zavallı düşman onca gücüne ve dünden beri verdiği onca kaybına rağmen yoldaşlarımızı elden kaçırmamayı kendisine büyük başarı sayabilmekte ve buna sevinebilmektedir.

Böylelikle artık sabah olmakta ve gece muharebesi yerini tekrar gündüz muharebesine bırakmaktadır. Bir süre sonra cephaneleri biten yoldaşlarımızın silahları susar. Ancak direnişçi sloganların sesi yükselmeye devam eder. Öyle ki, silah sesleri duymamasına rağmen düşman, büyük bir güven ve cesaretle atılan yüce direniş sloganları karşısında bile mağaraya yanaşma cesaretini kendisinde bulamaz. Yoldaşlarımızın mermilerinin bittiğini tahmin etse de düşman, temkinli davranır ve bir süre daha onlara yanaşamaz. Çünkü böylesi son anlarda az darbe yememiştir düşman. Çok geçmeden mağaradan kurşun, bomba ve slogan seslerine benzemeyen sesler işitilir. Bütün gözler merakla mağaranın kapısına dikilir. Düşmanda korku yine had safhadadır. Birazdan mağaranın kapısından kırılmış G-3 ve kalaşnikof parçalarının fırlatıldığı görülür. Kendileri düşmanın eline sağ geçmemeye kararlı oldukları gibi, hiçbir malzemelerinin de işe yarar şekilde düşmana kalmasını istemiyorlardı yoldaşlarımız. Bu nedenle kollarındaki saatlerine varana dek taşa koyup ezerler.

Ardından Beşir yoldaş, daha ilk başta kendileri için güvenceye aldığı el bombasını yerinden çıkarır. Ve yine büyük bir soğukkanlılıkla, hiç tereddüt etmeden ve gözleri geride kalmadan güvenle bombanın pimini doğrultur, emniyet mandalından tutarak pimi çeker. Ali yoldaşından yana baktığında gururlu bir gülümsemeyle karşılaşır, O buna çoktan hazırdır. Ancak her iki yoldaş birbirlerini son bir kez kucaklamayı da ihmal etmezler. Ve ikisi bir ağızdan **"Bijî PKK!", "Bijî Serok APO!", "Şehîdên Kurdistanê bê mirinin!"** sloganlarını haykırarak, pimi çekilmiş bombayı aralarına alıp mandalını bırakırlar. İşte bu esnada mağaradan son olarak büyük bir patlama sesi yükselir, bütün dağa yayılır Kürdistan'ın dağlarına, göklerine... Ve bu ses, Kürdistan Direniş tarihinde yazılan yeni bir kahramanlık destanının ilanıydı...

Yemin ettik ey Kürdistan!
Direnişi dağlarına
ilmek ilmek öreceğiz...
Ve her kentine birer birer
15 Ağustos günü Eruh'a
girer gibi gireceğiz...

Patlamanın anlamını çok iyi bilse de düşman, yine de uzun bir süre bekler. Askerler, çeteler ve "vurucu tim" elemanları uzun süren sessizlikten sonra bile mağaraya giremezler. Çevre köylerden getirtilen köylüler zorla mağaraya gönderilir. Korku, heyecan ve şevkat duygularıyla mağaraya giren köylüler gördükleri manzara karşısında gözleri dolar, yürekleri burkulur, boğazları düğümlenir... Sömürgecilere duyulan kin içten içe depreşir, hareketlenir... Yoldaşlarımız son nefeslerini vermeden önce, tetiklerdeki kararlı parmaklarını bu kez divit olarak kullanmış; ve birbirine karışan kızıl kanlarıyla ayakkabılarının üzerine ve mağara duvarına **"Bijî PKK!", "Bijî Serok APO!"** sloganlarını nakşetmişlerdir. Mağaraya ilk giren köylüler tarafından anlatılan bu olay kısa sürede dilden dile tüm yöreye ve Kürdistan'a yayılır.

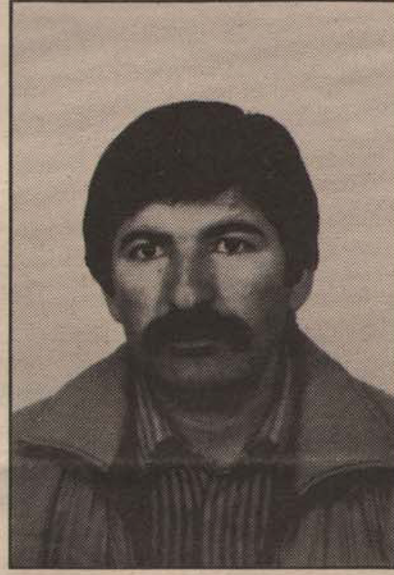
Böylece iki gün süren çarpışmalar sonucunda verdikleri büyük kayıplar karşılığında Mustafa, Hacı, Beşir ve Ali yoldaşlarımızın cenazelerini alan sömürgeciler; Xerabê Serefa köyünde E-5 karayolunun (ipek yolu) kenarına dizerek büyük bir zafer edasıyla —ama gerçekte ise yenilgiyi iliklerine dek hissederek— gelip geçen halka ve yolculara teşhir ediyorlar.

Fakat yoldaşlarımızın kahramanca direnişleri çevrede kısa sürede duyulmuş, teşhir olayı sömürgeci vahşet erbabının beklediklerinin aksine devrimcilere sempatiyi geliştirirken, sömürgecilere karşı halkın kinini daha da bilemiştir. Bunun üzerine sömürgeciler durumun kendi aleyhlerine olacağını anlayıp teşhir işlemine son vermek zorunda kalmışlardır.

Yoldaşlarımızın, havadan helikopterler ve karadan motorize birlikler ve ağır silahlar desteğindeki binlerce kişilik sömürgeci ordu sürülerine karşı, iki gün ve bir gece boyunca süren kararlı direnişleri, düşmanın birçok hesaplarını boşa çıkarmada ve en başta da ordulaştırılma düzeyinde örgütlenmek istenen çeteciliğin iflas ettirilmesinde önemli bir rol oynamıştır. Gercüş, Midyat ve Nusaybin'de çeteciliğe vurulan darbelerde İdil direnişçileri bizzat yer alarak, Kürdistan'ın diğer alanlarında ARGK gerilla birliklerinin faşist Türk sömürgecilerine ve işbirlikçileri hainlere yönelik saldırılarla da birleşip bütünleşerek düşmanın çaresizliğini had safhaya yükseltti-ği gibi, halkımızın tüm özlemlerine cevap veren ulusal kurtuluş mücadelemizin de önemli oranda yol almasını sağlamıştır.

Gerçekte kış eylemliliği süresi boyunca çeteciliğe karşı geliştirilen eylem sonucu bilinen genel gelişmelerde son olarak geçirdikleri talihsiz ama bir o kadar da soylu ve düştükleri yerde adeta abideleşen bu yoldaşların da katkıları büyük oldu. Yüksek bir eylemlilik, cesaret, fedakarlık ve azim ruhuna sahip olan bu yoldaşlarımızın, her hal ve hareketlerinde Partiye ve halka bağlılık ve sadakatin belirtilerini görmemek mümkün değildi. Onlar; kişisel hiçbir çıkar gözetmeksizin tamamıyla kendilerini davaya veren ülkenin ve halkın kurtuluşu uğruna en ufak bir tereddüte kapılmadan ve gerektiği yerde ölümün üzerine seve seve giden yoldaşlardı. Ve nitekim abideleştikleri son direnişlerde bunu bir kez daha en soylu biçimde kanıtladılar.

— Yaşasın ölümde yaşamı yaratan PKK partizanlarının eşsiz direnişi!
— PKK partizanları ölümsüzdür!
— Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!

Abdulhalim ZEREN (Kazım, Hacı) Mardin-İdil

Yoksul bir ailenin ortanca çocuğu olarak, dünyaya geldi. Ancak ilkokula kadar okuyabildi. Yaşamı tam bir yoksulluk içinde geçti. Küçük yaşta başladığı çalışma yaşamı, profesyonel devrimciliğe karar verdiği ana kadar devam etti. Evli ve çocukları olan Abdulhalim yoldaş, Kürdistan proletaryasının yetiştirdiği ender düzeyde bir militan kişiliğe sahipti.

Şehit Abdulhalim yoldaş, 1986'da PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşla görülüyor.

Kürdistan'da yaşamı çobanlık, pamuk toplama, metropolde inşaat işçiliği vb. ile geçti. En tortu işlerde çalışıyor ve ailesinin yoksul yaşamını biraz da olsa düzeltmeye çalışıyordu. Yaşı ilerledikçe durumları daha iyi anlıyor ve bu yoksulluğun öyle çalışmayla giymeyeceğini çok iyi görüyordu. Ne kadar çok çalışsa da kendisi gibi milyonlarca insan aynı sefalet yaşamı içinde adeta yüzüyordu. Ağa baskısına, jandarma sopasına bir de patron sömürüsü eklendi. O, böylece gerçek düşmanlarını daha yakından tanımaya başlıyordu. Kendisi daha henüz gerçek kurtuluşun nasıl gerçekleştirileceğine dair bir bilgi sahibi olmamasına rağmen, mevcut sömürgeci-feodal komprador düzene karşı büyük bir kin doluydu.

Ekonomik nedenlerden dolayı 1980 yılında Almanya'ya gider. Bu dönemde hareketimizin adını duymuş olmasına ve kendisi de sempati duymasına rağmen, ilişki kurma olanağına kavuşamamıştır. Almanya'nın Saarbrücken şehrinde tarım ve inşaat işlerinde çalışmaya başlar. Tek başına kurtuluşun olanaksızlığını burada daha da kavrar. 12 Eylül faşist cuntası işbaşına geldiği dönemde mücadeleye katılma isteği kendisinde daha da artar.

Saarbrücken alanında faaliyet yürüten M. Rauf AKBAY yoldaşla tanışır. Rauf yoldaşın kişiliğinden büyük oranda etkilenir. Artık kendisi arkadaşları aramaya başlar. Frankurt'a gider, Rauf yoldaşı bulur ve çalışmalara aktif olarak katılma isteğini belirtir. Partinin yurtdışı hazırlıkları, I. Konferans ve Serxwebûn gazetesinin yayın hayatına başlaması, onu daha fazla mücadele içerisine çeker. 1982 yılının sonlarına doğru ülke mücadelesine katılma isteğini Partiye bildirir ve bunun hazırlıklarına başlar. Kısa bir süre sonra işi de bırakır ve kendisini tümden devrimci faaliyetlere verir. 1983-84 yılında Saarbrücken alanında yayın dağıtım sorumluluğunu yürütür. Aynı yılın sonlarında eğitim çalışmasına katılır. Bir dönem yayın dağıtım genel çalışmalarına katılır. 1985 yılının baharında Kürdistan'a döner. Lübnan-Filistin sahasında bir dönem eğitim görür. 1986 Mayıs'ında ise Kürdistan'da görevlendirilir. Uğur KELEKÇİER yoldaş ile birlikte Mardin bölgesindeki faaliyetlere katılır. İdil'de meydana gelen çatışmada Mustafa, Beşir ve Ali yoldaşlar ile birlikte şehit düşer.

Abulhalim yoldaş büyük bir emek insanıydı. Yorulmak nedir bilmezdi. Onun için görev, her şeyden kutsaldı. Günlerce çalıştığı, az bir uykuyla yetindiği zamanlar çok oldu. Hatta birçok gün Harekete maddi açıdan yük olmamak için tarım ve inşaat işlerinde çalışıyor, iş dönüşü yayın çantasını omuzladığı gibi kitlelere koşuyordu. Bütün bu çalışmalardan büyük bir zevk alıyordu. Görevlerini yerine tam olarak getirmediği zaman adeta yerinde duramaz, mutlaka bir şeyler yapar, eksikliklerini giderirdi. Bazen kilometrelerce yol yürüdüğü çok olmuştur. Geceleri o evden bir diğer eve koşuyor, gazete veriyor, yürüyüşe veya geceye katılmalarını istiyor, mücadelenin propagandasını yapıyordu. Her haliyle yoldaşlarına büyük bir güven aşılıyordu. Kitleler, onu büyük bir dikkatle dinliyor, coşkusuna ve inancına hayran kalıyorlardı. O, proleter yüreği, saf ve temiz inancı ile kitlelere ulusal kurtuluş saflarına katılmanın önemini ve gereğini anlatıyor, anlatıyor, adeta bundan hiçbir şekilde yılmıyordu. Ondaki bu değişiklikleri görenler büyük oranda şaşırıyorlardı. Daha dün konuşamayan Abdulhalim yoldaş bugün coşkun akan bir sel gibi, önünde durulamıyordu. Ona bu gücü veren kuşkusuz yıllardır özlemini çektiği gerçek kurtuluş yoluna PKK şahsında sahip olmasıydı. Halk militanlığının ve önderliğinin seçkin bir militanı sıfatını O her zaman kendisine en yakın tuttu. Her adımda, çabasında, O bu gerçeği yaşadı.

Kürdistan proletaryasının seçkin bir neferi olan Abdulhalim yoldaşın yurt ve insanlık sevgisi ile dolu olan yüreği, bugün yüreklerimizle bütünleşmiş ve zafere doğru daha hızlı bir şekilde çarpmaktadır. Kürdistan halkı bağrından yetiştirdiği bu değerli evladını hiçbir zaman unutmayacak ve onu sürekli olarak halk önderliğinin gerçek bir temsilcisi olarak anacak ve anısına bağlılığı kutsal bir görev olarak bilecektir.

Bingöl-Diyarbakır Direniş Cephesi Şehitlerimizin Kızıl Kanları Küllenen İsyanı Yeniden Alevlendirdi

Mehmet İLKAN (Şevki)
Maraş-Pazarcık

Mehmet yoldaş, Hareketimizle daha grup aşamasındayken tanıştı. Pazarcık lisesinde okuduğu dönemde Battal EVSAN yoldaş ile birlikte ulusal kurtuluş düşüncesinin ilk taraftarı oldu. Eskiden beri devrimciliğe büyük bir sempatisi olan Mehmet yoldaş, Kürdistan gerçeği ile karşılaştığında tereddüt etmeden bu saflarda yer aldı.

Öğrenci-gençlik arasında ulusal kurtuluş düşüncelerinin yaygınlaşması için yoğun bir mücadele yürüttü. "Aydınlık", DHB, HK gibi inkarcı, sosyal-şoven akımlara karşı amansız bir savaş verdi. Bu sosyal-şoven akımların gençliği ulusal inkarcı çember içerisine alma çabalarını bozguna uğrattı. Gençliğin militan bir önderi olarak, ulusal kurtuluş düşüncelerinin bu alanda yaygınlaşması için büyük bir çaba sarfetti.

Yürüttüğü yoğun çalışmalardan dolayı kısa bir süre içinde düşmanın yoğun saldırısı ile karşı karşıya geldi. Bu dönem, düşman tarafından tutuklandı. Adana cezaevinde bir dönem kaldı. Kendisine yapılan yoğun işkencelere direnişle karşı koydu. Aynı yıllarda Kemal PİR, Mehmet ERTÜRK yoldaşlarla birlikte cezaevi direnişine aktif olarak katıldı. Daha sonra düşmana hiçbir bilgi vermediğinden ve delil yetersizliğinden dolayı serbest bırakıldı. Cezaevinden çıkar çıkmaz yeniden Hareketle ilişki kurdu. Pazarcık kırsalında sorumlu düzeyde faaliyetlere katıldı.

12 Eylül faşist darbesinin ardından yurtdışına çıktı. Lübnan-Filistin sahasında eğitim gördü. Bazı grupların eğitimlerini yürüttü. II. Kongreye delege olarak katıldı. 1983 yılında Hakkari alanında görevlendirildi. 1984 baharında Dersim-Bingöl hattında devrimci çalışmalara katıldı.

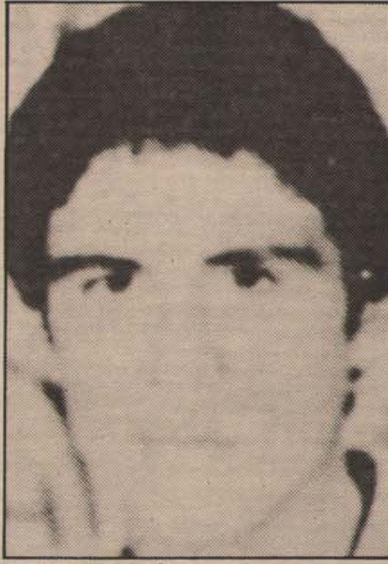
Dersim-Bingöl hattında esas olarak Ovacık, Kığı alanlarında çalışma yürüttü. 1985 yılında Bingöl-Diyarbakır hattında görevler üstlendi. Bu dönemde çeşitli düzeyde görev yürüttü. Genç, Hani, Lice, Dicle alanında gerçekleştirilen birçok eylemde görev üstlendi.

18 Mart 1987'de Dicle'nin Kayıklar köyünde ihbar sonucu, sömürgecilerle çıkan çatışmada Mehmet AKGÜL, Aydın HOŞAF, Mahmut BEKİROĞLU yoldaşlar ile birlikte şehit düştü.

Mehmet İLKAN yoldaş, araştırıcı-incelemeci kişiliğiyle örnek bir militandı. Bilemediğini veya yeterli bir çözüm getiremediği her sorunu mutlaka araştırıyor, inceliyor ve cevap buluyordu. Bu özelliği, O'na birçok konuda başarılı olmanın yolunu açıyordu. Öğrendiklerini yoldaşları ile birlikte tartışıyor, doğruyu onlara da kavratmak için büyük bir çaba harcıyordu. Gösterişe kaçan yapmacık hiçbir tavrı hoş görmezdi. Daima açık olunmasını ve doğru tavrın takınmasını istiyordu. Bu konuda son derece kararlı ve doğru bir tavrın sahibiydi.

Hakkari, Dersim, Bingöl ve Diyarbakır alanlarında yürüttüğü devrimci çalışmalarda birçok başarıda önemli bir pay sahibi olan Şevki yoldaş, birçok çalışmayı omuzlarında taşıdı. Partinin değerli bir savaşçısı olduğunu bu pratiğinde fazlası ile kanıtladı.

Şevki yoldaş, Partimizin faşist sömürgeciliğe karşı yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşında Piran direnişinin kahramanı olarak sürekli bir şekilde yaşayacaktır.

Mustafa AYÇİÇEK (Kazım)
Bingöl

Bingöl'de daha öğrenci gençlik yıllarında, devrimci hareketle ilişkiye geçti 1978 yılından itibaren öğrenci gençlik içinde ve şehir merkezinde yürütülen devrimci faaliyetler içinde yer aldı. Çeşitli görevler üslendi ve bilinçli, enerjik yapısıyla bunları başarmak için çalıştı. 12 Eylül darbesine karşı kırsal kesimde bir süre direniş yürüttü ve daha sonra Parti kararıyla yurtdışına çıktı.

12 Eylül'den sonra Partimizin Lübnan-Filistin alanındaki yoğun eğitim ve hazırlık faaliyetlerine katıldı. Siyonizme karşı direniş içinde yürütülen bu çalışmalarda bütün gücünü ortaya koyarak kendisini hızla eğitti ve geliştirdi. Bu dönemde yürütülen faaliyetlere örnek katılım gösteren ve gelişme sağlayan devrimciler arasında yer aldı. Zeki, uyumlu, kararlı, kendisini bütünüyle devrime veren ve enerjik özellikleriyle bir yandan kendisini geliştirirken, diğer yandan da yoldaşlarının eğitimine yardımcı oldu.

Ülkeye yeniden dönüş hareketinde öncü gruplar içinde yer aldı.

Duyabilsen!..
duyabilsen bir
senin için feryat eden
anaların zılgıt sesini...
Bebeler emmez oldu
tan vakti sana hasret!..
Tabiat selama durmuş
ve seni kaybetmenin acısıyla
Kürdistan baştan başa isyan!..
Görebilsen
nasıl da büyümüş kavga.
Anlıyorum...
anlıyorum dudaklarındaki
kıpırdayışı
yüzündeki tebessümü.
Ve gözlerindeki
bakışı da anlıyorum...

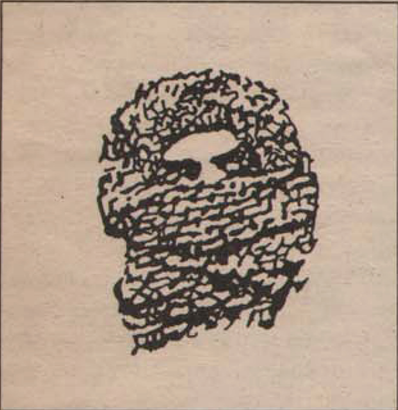
1983 yılında Ahmet İBİN ve Baki KAN yoldaşlarla birlikte Sason bölgesinde devrimci çalışmaları ilk başlatan grubu oluşturdu. Önemli pratik hazırlıkları yaptıktan sonra o bölgedeki çalışmaları başka yoldaşlarına bırakarak, yıl sonunda İ. Hüseyin BİLGİN yoldaşla birlikte geçmişte tanıdığı Bingöl bölgesine geçti. Bu bölgede de yeni dönem çalışmalarını başlatan ilk devrimci grup arasında yer aldı.

Kâzım yoldaş, üçbuçuk yıl boyunca yürüttüğü devrimci çalışmalarla eski isyan bölgesi olan Palu-Genç-Hani bölgesini yeni bir direniş ve devrimci savaş bölgesi haline getirdi. Alanda yürütülen propaganda, örgütleme ve silahlı eylem çalışmalarının tümüne sorumlu yönetim birimi üyesi olarak katıldı, değişik gruplarda sorumluluk yaptı, alanda gerçekleştirilen devrimci eylemlerden büyük çoğunluğunda yer aldı ve bir çoğunu komutan olarak yönetti. O, yaşamı, olgunluğu, direnişi böyle savaş içinde yaşayarak öğrendi. En zor koşullarda ve çok küçük bir grupken bile bütün zorlukları göğüsleyerek devrimci gelişmenin yolunu açtı. Alanda, hem de bu yoldaşımızın çok yakınında hainler de ortaya çıktı, Hidayet Bozyiğit denen hainin bütün engelleyici, sabote edici, dağıtıcı çabalarına karşı O, sonsuz bir inanç ve bilinçle, büyük olgunluk, kararlılık, yol göstericilik özellikleriyle toparlayıcı ve örgütleyici faaliyetleri yürüttü. Bu biçimde hainin çabalarının etkisiz kılarak açığa çıkarttı ve devrimci intikam ve hesap sorma savaşını yarattı.

Burada O'nun yaşamını ve kişiliğini anlatmak zordur. O, üçbuçuk yıl aralıksız olarak faşist-sömürgeci Türk barbarlarına karşı yiğitçe yürüttüğü direniş savaşıyla nasıl yüce bir insan, halkımızın nasıl değerli bir evladı ve Partimizin nasıl seçkin bir militan kadrosu olduğunu bizzat ortaya koydu. Halkımızın bu büyük önderi, 5 Nisan 1987'de, Dicle Rutan Köyü direnişinde, sorumlusu olduğu gruptan Hêsinger ve Diyar yoldaşlarla birlikte faşist-sömürgeci düşmana karşı saatler süren savaş içinde kahramanca şehit düştü.

Ahmet İBİN, Baki KAN ve Mustafa AYÇİÇEK yoldaşlar

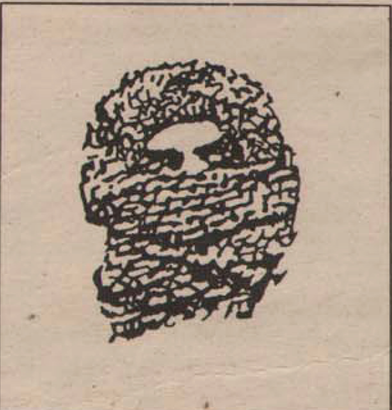

Mehmet AKGÜL (Sadun)
Diyarbakır-Dicle

Diyarbakır'ın Dicle ilçesinden yoksul bir aileye mensuptur. Diyarbakır'da işçi olarak çalışırken 1979 yılında devrimci hareketle ilişki kurdu ve sempatizan olarak katıldı. 12 Eylül faşist-askeri darbesi ortamında iki yıl devrimci direnişi örgütledi. 1982 yılına kadar Diyarbakır merkezinde hem çalıştı, hem de faşit cuntaya karşı mücadele etti, bildiri dağıtmaktan eyleme, zindan direnişçileriyle ilişkiye kadar birçok devrimci faaliyeti birlikte yürüttü. 1982 yazında faşist-sömürgeci düşman tarafından yakalandı ve 1984 Eylül'üne kadar iki yıl süreyle Diyarbakır zindanındaki devrimci direnişe katıldı.

15 Ağustos eylemlerinin hemen ardından zindandan serbest bırakılınca başka şeyle uğraşmadan Parti ile ilişki kurmaya çalıştı. Bu ilişkiyi ancak 1985 baharında kurabildi ve o yıl Mardin alanında silahlı direniş yürüttü. 1985 kışında Parti temel eğitimine katıldı. 1986 yılı baharında yakından tanıdığı Dicle-Palu-Hani direniş bölgesinde görevlendirildi ve bir yıl süreyle bu alanda direnişi örgütledi. Alanda yıl boyunca sürdürülen bütün eylemlere katıldı ve düşmana karşı başarıyla savaştı. 18 Mart 1987'de Dicle-Kayıklar köyü direnişinde, üç yoldaşıyla birlikte düşmana karşı kahramanca direnerek şehit düştü.

Sadun yoldaş, proleter özelliklerini eksiksiz temsil eden, olgunluğu, uyumu, becerisi ve kararlılığıyla çevresini sürekli örgütleyen gerçek bir sınıf devrimcisiydi ve Partinin sınıf temellerinin gerçek sahiplerindendi. Bunlarla birlikte çok iyi bir savaşçı, silahın en güçlü kullanıcısıydı. Bu konuda, Balkan uluslararası atıcılık şampiyonasında birincilik sahibiydi. Bütün bu özelliklerini, şehir çalışmasında, zindan direnişinde ve gerilla savaşında Partiye katıp yoldaşlarına bırakarak ölümsüzleşti.

Zülfü YILDIZ (Hêsinger)
Diyarbakır

Diyarbakırlı yoksul bir aile çocuğu olan Hêsinger yoldaş, daha genç yaşta iken 1979 yılında mücadele içine girdi. Kensisini hızla geliştirerek çeşitli devrimci görevler yürüttü. 12 Eylül rejimine karşı iki yıl Diyarbakır merkezinde devrimci mücadeleye katıldı. 1982 yazında düşman tarafından tutuklandı ve iki yıl kaldığı Diyarbakır zindanında, defalarca ölüm sınırına geldiği işkencelere karşı yiğitçe direndi. Düşmanın teslim alabilmek için tüm ailesini defalarca işkenceden geçirmesine rağmen, O zindan direnişi erlerinden oldu. Ailesine ve kendisine yapılan bu işkencelerde annesini şehit verdi.

15 Ağustos eylemleri sonrasında serbest bırakılınca O, tüm gücüyle Parti ve mücadeleyle ilişki kurmaya çalıştı. Daha sonra zindandaki yaşamını anlatırken bu konuda şunları yazdı:

"Hemen içerdeki bazı arkadaşların evlerine gittim. Onlara durumu ve içerdeki uygulamaları anlattım. Akşam eve geldiğimde yine anamı sordum. Biraz kafam yerine gelince epey onları zorladım. Bana, 'sen yakalandıktan sonra eve geldiğinizde o zaman polisin dipçik vuruşuyla öldü' dediler. Ben de 'Vatan ve canınız sağ olsun' dedim. Çünkü cezaevinde ölüme alışmıştım. Soğukkanlı karşılamam onların acayibine gitti. İçerdeki durumu anlattım. Böyle şeylerin mücadele içinde olacağını anlattım. Bazı ailelerden iki ya da üç kişinin şehit olduğunu söyledim ve böylece onlar da yani ablam bana 'anan hastanedeyken ne zaman çıkarsa çıksın, ona söyleyin benim intikamımı alsın' dediğini söyledi. Ben de evdekilerine bunu yapacağıma söz verdim ve en kısa zamanda ilişki kurup çıkacağımı söyledim. Çok sevindiler. Çünkü yakalanmadan önce ailemin durumu iyiydi. Ben yakalandıktan sonra daha da iyi olmuşlardı ve cezaevine gide-gele devlete karşı kin ile dolmuşlardı.

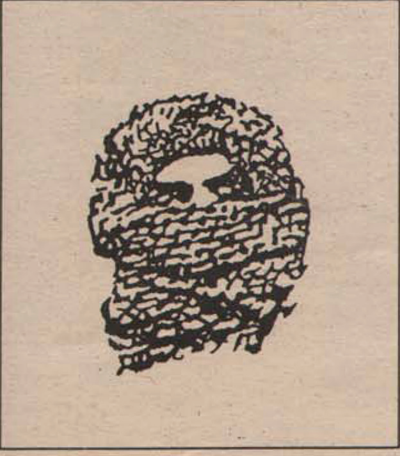
Gecikmeden Parti ve mücadeleyle ilişki kurmanın yollarını aradım. 15 Ağustos direnişçilerine ulaşmak, zindandan dağa taşmak istiyordum. Bundan başka hiçbir arzum ve çabam yoktu. Diyarbakır zindan direnişini yaşamış ve 15 Ağustosla dışarı çıkmış birinin başka neyi olabilirdi ki!

Ve çok geçmeden yoldaşlarıma ve mücadeleye ulaştım, zaptedilmez dağlarımıza ve isyan içindeki halkımıza kavuştum. Artık benim için de yeni bir dönem açılmıştı..."

1985 yılında Mardin bölgesindeki silahlı direniş içinde yer aldı. 1985 kışında Parti temel eğitimine katıldı. 1986 baharından itibaren Palu-Genç-Hani direniş bölgesinde görevlendirildi. Bir yıl süreyle çalıştığı bu bölgede bütün eylemlere katıldı ve düşmana karşı yiğitçe savaştı. Hêsinger yoldaş, atak, yorulmaz, kararlı ve dinamik genç yapısıyla gerçek bir militan savaşçı ve faşist Türk sömürgeciliğine karşı büyük bir kin ve öfkeyle dolu büyük bir yurtseverdi. 5 Nisan 1987'de, Dicle-Rutan Köyü direnişinde iki yoldaşıyla birlikte faşist ordu birliğine karşı saatler süren kahramanca savaş içinde şehit düştü.

Diyarbakır Direnişinin Kahramanı Alaattin ZOĞURLU:

"O alanın dağını yenilmez bir isyan merkezi haline getireceğim gibi, şehrini de düşman için bir ölüm alanı haline getireceğim."

Alaattin ZOĞURLU (Semir)
Diyarbakır-Lice-Fis Köyü

Lice'nin Fisovası köyünden yoksul ve yurtsever bir aileye mensuptur. Ailesinin bu özelliğinden dolayı küçük yaştan itibaren yurtsever duygu ve düşüncelerle, düşmana karşı büyük bir kin ve öfke ile büyüdü. Gençlik yıllarına adım attığında Kürdistan adına söylenen ve yapılan her şeye ilgi duymaya başladı.

1978 yılında, çaresizlik sonucu gittmiş olduğu askerliğe daha fazla dayanamayarak kaçtı ve köyüne geldi. O dönemde, halkımızın kurtuluş ışığı PKK her alanda gelişiyordu ve küçük kardeşi Seyfettin ZOĞURLU yoldaş hareket içinde yer alıyordu. 12 Ağustos 1986'da gerçekleşen büyük Uludere eyleminin kahramanı olan kardeşi Seyfettin yoldaş aracılığıyla hemen hareketle ilişkiye geçti ve devrimci faaliyetlere katılmaya başladı. Bu dönemde, belki de yüzlerce kez düşman tarafından düzenlenen operasyona maruz kaldı ve bunların hepsini yarıp boşa çıkarmayı başardı. Köy çevresinde ve Diyarbakır merkezinde devrimci çalışmalar yürüttü. Faşist-sömürgeci ordu saflarından kaçtı, fakat onun en büyük tutkusu ve özelliği askerlik ve savaştı, bu O'nun doğal yapısında vardı, bu yıllarda birçok silahlı eyleme katıldı. Kardeşiyle birlikte zaten yurtsever olan ailesini harekete açtı, babası, anası, kardeşleri, karısı ve çocuklarıyla birlikte Kürdistan'ın kurtuluşu için yaşayan ve çalışan bir topluluk ortaya çıkardı.

Alaattin yoldaş 1979-80 döneminde PKK önderliğinde yükselen Siverek direnişine katıldı ve aşiretçi-feodal Bucak çetesine karşı en önde savaştı. Burada gerçekleşen birçok eylemde yer alarak Partimizin ve ulusal kurtuluş hareketimizin örgütlenmesine en faal bir biçimde katıldı; burada savaşçı özelliklerini geliştirdi ve bu yapısını açıkça ortaya koydu. 12 Eylül faşist-askeri darbesinden sonra eğitim için Parti tarafından yurtdışına çıkarıldı.

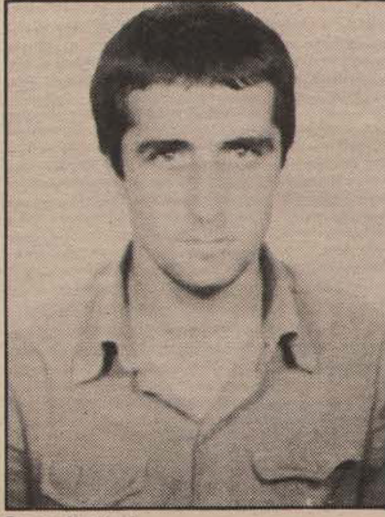
1981-82 döneminde Partimizin Lübnan-Filistin alanında yürüttüğü eğitim faaliyetleri içinde yer aldı. Siyonizme karşı direniş içinde siyasi ve askeri olarak kendisini eğitip geliştirdi ve mücadeleye hazır hale getirdi. En büyük bir özelliği olarak zaten pratik çalışma ve savaştan kopuk olamıyordu. Böylece, ülkeye yeniden dönüş hareketinde öncü gruplar içinde yer aldı.

Alaattin yoldaş, bazı durumlar nedeniyle de 1983 yılında Kürdistan'ın diğer parçalarındaki devrimci çalışmalara katıldı. Kitlelerle ustaca ilişki kuran bir halk adamı olarak bu parçalardaki halkımız içinde devrimci ulusal kurtuluşçu çalışmaların ilk başlatıcılarından oldu, Parti anlayışını kitlelere götürerek ve onları bilinçlendirerek Partimize, ulusal kurtuluş mücadelemize geniş kitle sempatisi yarattı. Böyle bir çalışma içinde kendisini daha da güçlendirerek, 1984 baharından itibaren doğum yerinin de içinde bulunduğu eski isyan bölgesi Genç-Lice-Hani-Palu alanında Parti tarafından görevlendirildi. Böyle bir görev karşısındaki coşku ve istekliliğini her şeyiyle ortaya koyuyordu. Bunu, yoldaşları arasında söylediği, ***"O alanın dağını yenilmez bir isyan merkezi haline getireceğim gibi, şehrini de düşman için bir ölüm alanı haline getireceğim"*** sözleriyle açıkça ifade ediyordu. Ve sözünün eri olduğunu her şeyini feda ederek sonuna kadar yürüttüğü devrimci mücadelesiyle tüm dünyaya gösterdi.

Alaattin yoldaş 1984 yılından itibaren üç yıl boyunca Bingöl-Diyarbakır alanında faşist Türk sömürgecilerine ve uşaklarına karşı yiğitçe savaştı. Daha önce bölgede bulunan Kâzım ve Süleyman yoldaşların grubuyla birleşerek alanda devrimci savaş cephesinin yaratıcılarından oldu. Her türlü devrimci çalışmaya büyük bir azim ve coşkuyla katıldı, bölgede üç yıl boyunca gerçekleşen bütün devrimci eylemlerde yer aldı, birçok eylemi bizzat hazırladı, planladı ve komutanlık yaparak gerçekleştirdi. Çok sayıda insanı devrimci saflara çekerek örgütledi, Partinin öncü yapısını ve geniş kitle bağlarını geliştirdi. Her türlü usta ve hainliğe karşı sonsuz kesinlikle ve en sert darbelerle savaştı, Hidayet hainini doğduğuna pişman edenler arasında yer aldı. Bu süreçte çok çetin zorluklarla karşılaştı, fakat hepsini büyük bir kararlılıkla aştı. 1984 yılında babası olan değerli insan ve büyük yurtsever Abdurrahman ZOĞURLU'yu, 1986 yılında kendisini mücadeleye kazandıran kardeşi Seyfettin yoldaşı şehit verdi; düşman tarafından evi belki de bin kez basıldı, ailesine zulüm yapıldı, her şey kırılıp parçalandı ve sununda evi düşman tarafından bombalanarak yıkıldı. O, bütün bunların hepsine karşı sarsılmaz bir kararlılıkla direndi, çocuk-kadın demeden bütün yakınları devrimci savaş içine soktu, her gün artan bir kinle düşmana sürekli darbeler vurarak intikam savaşını yürüttü.

Bu süreçte, çok iyi tanıdığı Diyarbakır merkeziyle de ilişki kurmayı ihmal etmedi, buradan da birçok insanı savaşa çekti, kitleleri örgütledi ve düşmana ecel terleri döktüren eylemler ortaya çıkardı. Ve düşmana bu merkezde çok büyük bir darbe daha vurmanın çalışmaları içindeyken, Mehmet DAĞ yoldaşla birlikte 11 Haziran 1987 günü Diyarbakır'ın içinde etrafını kuşatan binlerce düşman gücüne ve onların "teslim ol" biçimindeki uluyuşlarına karşı ateşlediği silahıyla cevap verip saatler boyu kahramanca savaşarak ve düşmana büyük kayıplar verdirerek şehit düştü. Böyle bir sonuç bile düşmanın gücüyle olmadı, yine ihanet bunda rol oynadı; çünkü 1978'den beri, özel de ise son üç yıldır düşman bütün gücüyle üzerine gelmesine rağmen O'na hiçbir şey yapamamıştı, ama şehirde kendini tanıyan bir hain tarafından ihbar edildi ve farkedemediği bu ihbarı etkisiz kılamadı. Halkımızın ve Partimizin bu değerli militanı, büyük asker ve komutan Alaattin yoldaş, bu ihanet tuzağı sonucu şehit düşerek ölümsüzler arasına katıldı.

Kozluk-Dodan Dağı Direnişçilerimizi Saygıyla Anıyoruz

Şemdin (...)
Muş

Muş'ta yurtsever bir aileye mensup olan Şemdin yoldaş, 12 Eylül öncesinde Muş, Varto, Bulanık alanında devrimci faaliyet yürüttü. 12 Eylül darbesine karşı, aynı alanda bir yıldan fazla süreyle direnişe katıldı. Daha sonra eğitim için Parti rarafından yurtdışına çıkarıldı. Lübnan-Filistin alanında Partimizin yürüttüğü eğitim faaliyeti içinde yer aldı ve kendisini eğiterek sağlam bir devrimci haline getirdi.

1982 Haziran savaşında İsrail siyonizmine karşı aktif olarak savaştı ve esir düştü. İki yıl boyunca kaldığı esaret döneminde, başta Sabri GÖZÜBÜYÜK yoldaş olmak üzere yoldaşlarıyla birlikte siyonizme karşı yiğitçe direndi. Ensar esaret kampında siyonizme karşı direnişin öncüleri ve siyonizmi çıldırtanlar arasında yer aldı. Kendisi, daha sonra bu mücadeleyi şöyle dile getirdi:

"3 Haziran 1982 akşamı idi. Sayda'nın Sıke Hadit mahallesindeki ... kampında bulunan biz bir grup PKK'li, radyodan akşam haberlerini dinliyorduk. BBC, haberlerinde, Israil'in Londra Büyükelçisi'nin kafasından vurularak, ağır yaralandığını söyledi. Kendi aramızdaki konuşmalarımızda İsrail'in buna mutlaka misillemede bulunacağını söylüyorduk. Kısa bir süre sonra yanımıza gelen Filistinli komutan da bize aynı haberi iletti ve hemen intişara (araziye) çıkacağımızı söyledi. Bizler silahlarımızla birlikte battaniye vb. ihtiyaçlarımızı da alarak araziye dağıldık ve o geceyi portakal bahçeleri içinde geçirdik. Ertesi gün sabah kahvaltısından sonra tekrar mevzilerimize çekildik. Öğle saatlerinde aniden uçak sesleri gelmeye başladı. Ve sesle birlikte bombalama da başladı. Yani 6. ayın üçünden itibaren siyonist uçaklar havadan bombalar yağdırmaya başladılar. Üç gün geceli-gündüzlü, asker-sivil demeksizin hedefler bombalandı. Bütün bu olaylar gelişirken, bizim de aralarında bulunduğumuz Filistinli grubun yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bombalamalar öylesine vahşice yapılıyordu ki, özellikle bizim bulunduğumuz alanda adeta toprak yanıyordu. Portakal ağaçları altındaki mevzilerimizden uçakların dalışlarını duyar duymaz, hemen yer değiştiriyorduk. Hemen ardından dalış yapan uçaklar yakarcasına orayı bombalıyorlardı. Üç gün boyunca uçaklarla adeta kaptı-kaçtı misali mücadele ederek kendimizi koruyabildik.

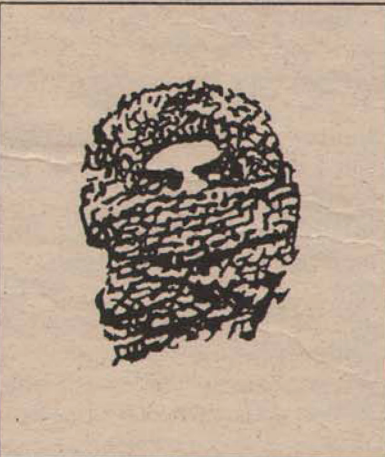
*7 Haziran gecesi gelen bir talimat üzerine kampı terkederek, başka bir alana taşındık. İsrail siyonistleri, Haziran'ın altısında denizden askeri çıkarma yapmış ve ayrıca irtibatı kesmek amacıyla önemli noktalara da helikopterlerle indirme yapmıştı. Düşman saldırısı tüm canavarlığıyla sürüyordu. Ayın yedisinde, gündüz saat 13.00 haberlerini dinlemek üzere, tüm yoldaşlar bir araya gelip oturduk. Kaldığımız yer bahçelik bir yerdi. Yalnızca bir arkadaşımız Filistinlilerle beraber devriyeye çıkmıştı. Haberler biter-bitmez anında hepimiz yerlerimize geçtik. Aradan 5 dakika bile geçmeden, oturup radyo dinlediğimiz noktaya bir havan topu düştü. Mevzilendiğimiz yerler bu noktaya yakın olduğundan, havanın düşmesiyle birlikte toz, toprak ve duman içerisinde kaldık. Biraz sonra, benden biraz ileride bulunan Zeki arkadaş seslenerek, yaralandığını bildirdi. Hemen yanına gittim, yerde yatıyordu. Düşen havan topunun bir parçası ayağına isabet ederek kocaman bir yara açmıştı, yaradan tek bir damla kan akmıyordu. Zeki yoldaş, Partiye, devrime ve komünizme olan görkemli inancıyla; **'Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!', 'Yaşasın halkımızın şanlı önderi PKK!', 'Yaşasın Filistin halkının devrimci direnişi!', 'Kahrolsun siyonizm, emperyalizm ve sömürgeci-faşist Türk devleti!'** sloganlarını haykırıyordu. Bu arada diğer arkadaşlar da yanımıza geldiler. Tercüman arkadaş hemen komutanın yanına giderek sargı bezi getirilmesini ve*

Güneşle doğdum
toprakta yaşıtlarımla.
Aydınlık kızıl suda
hayat başladı.
Acılar, zulüm altında
ve nemli gözlerde.
Yeni bir yaşamda
mutluluktan merhaba alem,
merhaba sana toprağımda...

ambulans çağırılmasını istedi. Biz iki arkadaş, Zeki yoldaşı merdivenlerden aşağıya taşıyarak kapının önünde ambulansı beklemeye başladık. Bu arada siyonist düşman tüm şiddetiyle karadan, havadan ve denizden şehire bomba yağdırıyordu. Şehir toz, duman ve alevler içinde kalmıştı, vahşice saldırılar durmak bilmiyordu. Ambulansı beklediğimiz sırada da siyonist uçaklar üstümüzde sinekler gibi dolaşıyor; sağımızdaki, solumuzdaki binaları bombalıyor, evleri havaya uçuruyorlardı. Yarım saat kadar sonra ambulans geldi. Yanına Arapça bilen bir arkadaşı verek Zeki yoldaşı hastaneye gönderdik. Ambulansın ayrılmasından hemen sonra komutanın emri üzerine Filistinli savaşçılarla birlikte hepimiz o alanı terkettik. Tek sıra halinde ve 5-6 metre aralıklarla bahçeden ayrılarak şehir merkezindeki Cephe bürosuna gittik. burada yarım saat kaldıktan sonra, düşmanın hastaneye saldırdığı bildirilerek oraya gitmemiz talimatı verildi. Yine tek sıra halinde Cephe'nin hastanesine gitmeye başladık. Ancak bu arada bazı Filistinli askerlerin silahlarını bırakarak gizlice kaçtıklarını üzüntüyle farkettik. Bunlar şüphesiz ki davalarına inançları kalmamış, kendi halkının içinde bulunduğu o duruma rağmen, kendi sefil yaşantılarını kurtarmaktan başka şey düşünemeyecek kadar ruhsuzlaşmış yaratıklardı.

Haziran'ın 7'sinden itibaren düşman, şehrin bazı kenar mahallelerini işgal etmeye başlamıştı ve bu tarihten itibaren düşman askerleriyle doğrudan karşı karşıya gelerek savaşıyorduk. Şehirdeki bu direnmeler ayın 11'ine kadar devam etti. Ayın 11'i sabahı Filistin mülteci kampı olan Ayn-el Helvê siyonist düşman tarafından saatlerce bombalandıktan sonra bu son direnme merkezi de ortadan kaldırıldı. Öğleden sonra şehir bütünüyle düşmanın eline geçti. Ayın 9'unda şehir savunması sırasında, uçağın bir binayı bombalamasıyla bizden bir yoldaş daha yaralanmıştı. Böylece şehrin tamamıyla düşmesine kadar 5 kişilik PKK grubundan iki yaralı verildi. Savaşın son gününe kadar en ön saflarda savaşarak proletarya enternasyonalizmine, halkımıza ve Partimize layık olmaya çalıştık."

1984 baharında esareti yırtıp çıkarak Parti çalışmalarına yeniden katıldı. 1985 baharında kendisinin ısrarlı istemiyle Kürdistan'a döndü. O, Kürdistan'da savaşma özlemiyle dopdolu, kararlı, canlı ve azimli bir insan olduğunu yaşamının her anında ortaya koyuyordu. Bir yıl süreyle Eruh, Şirvan, Kozluk, Kurtalan alanlarında devrimci faaliyet yürüttü ve faşist-sömürgeci düşmana karşı savaştı. Çok sayıda eylem içinde yer aldı, düşmana ağır darbeler vurdu. Halkımızın bu büyük önderi ve Partimizin değerli militanı, böyle bir faaliyeti yürütürken, 3 Mart 1986'da Rızgar ve Abdulkadir yoldaşlarla birlikte Dodan Dağında düşmanla girişilen bir çarpışmada kahramanca savaşarak şehit düştü.

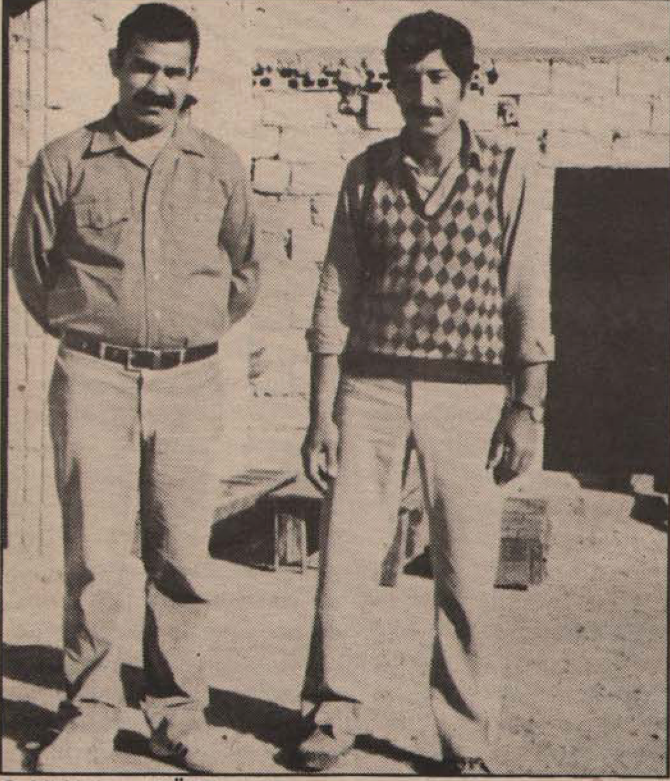

Abdulkadir (...)
Diyarbakır-Silvan

Silvanlı yurtsever bir aileye mensup olan Abdulkadir yoldaş, 12 Eylül öncesi, taşıdığı yurtsever düşüncelerle diğer birçok grubun ne mal olduğunu tanıyarak PKK'ye sempati duymaya başladı ve bu düzeyde bir çalışma içinde bulundu. 12 Eylül darbesinden sonra uzun süre Parti ile ilişkileri koptu, bu süreçte kendi çapında faaliyetini sürdürerek 1983 yazında alanda Parti çalışmalarını başlatan Ahmet İBİN yoldaşın grubuyla ilişki kurdu. Bir yıl süreyle Silvan içinde illegal faaliyet yürüttü ve düşmana karşı eylemler gerçekleştirdi. Cesaretli, atak ve enerjik yapısıyla O, bu çalışmaları yeterli bulmadı ve savaşa daha yoğun katılmak istedi. Böylece Parti tarafından 1984 yazında eğitime alınarak Güney Kürdistan'da siyasi-askeri eğitim gördü. 1985 baharında Sason, Silvan, Mutki, Şirvan alanında savaş yürüten birlik içinde görevlendirildi ve Rızgar yoldaşın grubunda yer aldı. Bir yıl süreyle bu alandaki bütün devrimci eylemlere aktif görevler üslenerek katıldı ve başarıyla savaştı, Ahmet İBİN ve Celal Hoca yoldaşları ihbar eden hainlerden intikam alan ve hesap soranlardan oldu. 3 Mart 1986'da, Dodan Dağı direnişinde düşmana karşı kahramanca savaşıp şehit düşerek ölümsüzleşti.

Dersim Direniş Cephesi Şehitlerimizin Anıları

'İhanete Ölüm'ün ve 'Devrimci İntikam'ın Adıdır

Şehit Mehmet YÜCE yoldaş, PKK Genel Sekteri A. ÖCALAN yoldaşla birlikte görülüyor

Mehmet YÜCE (Xalıt)
Dersim-Pülümür

Genelde Kürdistan'ın, özgülde ise Dersim'in direnişçi halk özelliklerinin adeta birikerek, somutlaştığı bir kişilikten söz edildiğinde, onunla beraber kalan ve tanıyanların hemen Mehmet YÜCE (Xalıt) arkadaşı gözönüne getirmemeleri mümkün değil. İstilacıya ve her türlü insanlık düşmanına karşı direnişin olduğu gibi, bu direniş içinde pişmiş emekçi Kürt insanının olgunluğunun da aynı kişide bütünleşmesi onun sade kişiliğinin en belirgin özellikleriydi.

İçinde yetiştiği aile ve çevresine bakacak olursak; babası, dedesi uzun yıllar Pülümür kırsal alanında Balaban beyleri denilen bir ağa takımına yarıcılık (serflik) yapmış, 1938 Dersim isyanında babası direnişe katılmış, içinde bulunduğu silahlı grubun devamlı gönüllü komutanlığını (yöre diliyle Çolbaşı) yapmış ve isyanın bastırılmasından sonra da uzun yıllar teslim olmamıştır.

Oldukça yoksul ve direnişçi bir aileden gelen Mehmet YÜCE yoldaşın kişilik şekillenmesinde bu yapıdaki ailesinin belirgin yeri vardır. Kendisi her ne kadar 1979-80'lerde Hareketimizle ilişkiye geçmişse de yaşam koşulları O'nu' Afrika çöllerine (Libya'ya) atar. Orada yeniden Parti ile ilişki kurar ve en ön saflarda faaliyetlerde yer almaktan çekinmez. İlk sınavını başarılı bir tarzda veren Mehmet YÜCE yoldaş, Ortadoğu'daki kamplarda Partinin askeri ve siyasi eğitiminden geçer ve ülkeye döner. HRK'nin kuruluşu ile birlikte ilk gruplarda yer alır ve tarihi 15 Ağustos 1984 Şemdinli eylemine katılır. Başarılılığı, direnişçiliği ve saldırı ruhuyla tüm yoldaşlarının dikkatini çeker. Hakkari, Bingöl, Diyabarkır ve Dersim'de faaliyetlerde yer alır. 1985 ortalarından itibaren Kiğı-Pülümür ve Dersim'de birliklerde komutan olarak sorumluluklarda bulundu ve adına layık bir pratik sergiledi. Onlarca eylemin planlamasında yer aldı. En ön saflarda eylemlerde örnek bir komutanlık yaptı. Üstün direnişçiliği, soğukkanlılığı ve saldırı ruhuyla çok az güçle büyük işler başarma gibi halk savaşının pratik uygulayıcılığının birçok örneğini sundu.

Mehmet YÜCE yoldaş ile beraber kalan arkadaşlar, O'nun, mücadeleye ihanet ederek düşmanın yanına kaçanlara karşı oldukça soylu bir kin ve öfke duyduğunu ve o kutsal duygu ve düşüncelerle düşmanın üzerine acımasızca yürüdüğünü hep anlatırlar. O, bunu bir ilke haline getirmişti. **"İhanet en zor bir seçenek olmalıdır"** sözünü bu nedenle Partimizin direnişçi savaş taktiklerinin militanlarda aldığı biçim veya yansımadır.

Bu ilkede dile gelen gerçeklik Mehmet YÜCE yoldaşın devrimci mücadele pratiğine damgasını vurmuştur. Bu nedenle o bir halk kahramanıdır. PKK'nin direnişçi çizgisinin Dersim'de ortaya çıkardığı ve bundan sonra da çıkaracağı halk kahramanları Kazım AYDIN, Seyfi DOĞANAY, Kazım YETİM ve daha onlarca yoldaş gibi, Mehmet YÜCE yoldaş da bir ölçüdür. O'nun izleyicileri, O'nun komutasında savaşı ilerletecek, zafer yaratıcı o kişiliği güç kaynağı olarak görecek ve O'nun gibi tereddütsüz yürüyeceklerdir.

Zeki YILMAZ (Zınar)
Kars-Kağızman

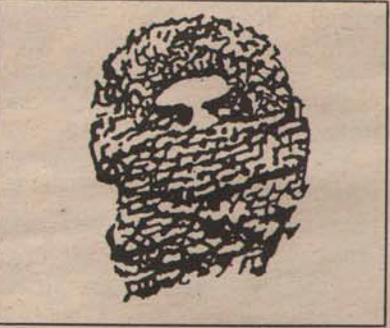
Zeki YILMAZ yoldaş, Kars-Kağızmanlı olup azınlık milliyetlere mensuptu. Dersim kırsalında öğretmenlik yaparken saflarımıza katıldı. 1986 sonlarında faaliyetlere aktif olarak katılmadan önce bir kadronun yapamayacağı kadar görevler üstleniyor ve muazzam bir cesaretle ve başarıyla yerine getiriyordu. İçinde bulunduğu mesleğe rağmen mücadelenin görevleri karşısında hiçbir kaygıya yer vermeden işlerin üstüne atılırdı. Daha önce Dev-Yol saflarında yer almasına rağmen Kürdistan sorunu karşısında koyduğu bilinçli ve ihtilalci tavrıyla mücadelemiz saflarına katılmada tereddüt etmedi.

O'nu devrimci direnişçiliğin ve onurun temsilcilisi olarak mücadelemizde yaşatacağız.

Fincan YALÇIN (Gülüzar)
Dersim-Hozat-Kızılmezre Köyü

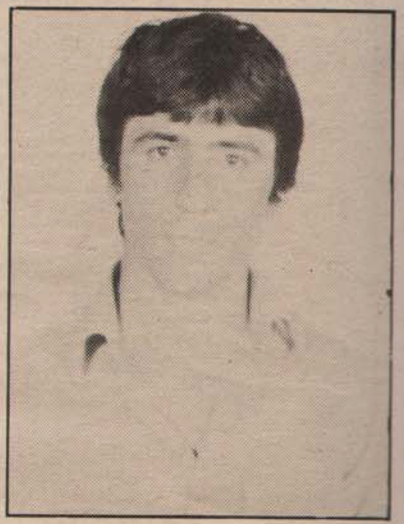
Hozat'ın Kızılmezre köyünden yoksul bir ailenin mensubu olan Fincan YALÇIN (Gülüzar) yoldaş, 1985'te saflarımıza katıldı. Mücadele saflarında kısa bir süre kalmasına rağmen hızla gelişen ve bu yönde yoğun çaba içinde bulunan bir arkadaştı. Fincan YALÇIN yoldaşın şahsında yoksul köylülükten gelen Kürt kadınının direnişçi özellikleri açığa çıkmıştır. Kemalizmin yozlaştıran ocaklarından ve ilmiğinden geçenlerin aksine bu yoldaşımız Kürt kadınının mücadelede neye muktedir olabileceğini bir kez daha gözler önüne sermiştir. Girdiği eylemlerdeki başarısıyla, halk ve yoldaşlarıyla ilişkide örnek tavırlarıyla direnişçi ve olgun kişiliği unutulmaz şahıslarından biri olarak direniş mücadelemizde yer edinmiştir. Bu özelliklerinden Dersim isyanında katliama uğrayan bir çevrenin (Baxtiyar alanı) mensubu olmasının payı büyüktür. O, onbinlerin intikamını almak için saflara katılmış ve düşmana kinle saldırmıştır. O'nun yoldaşları, şimdi O'nun için de, aynı kin ve kararlılıkla düşmana vurmayı anısına bağlılığın gereği ve kutsal bir görev olarak bilecekler.

Mehmet KEŞT (Ali)
Dersim-Mazgirt-Fereç Köyü

Mehmet KEŞT (Ali) yoldaş, Dersim'in Mazgirt kazasının Fereç köyünde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Hareketimizle Tunceli Lisesi'nde tanışmış emekçi kadrolardan biridir. Fedakar, alçakgönüllü, coşkulu ve enerjik bir kişiliğe sahip olan Mehmet yoldaş, bulunduğu her grupta kollektivizmin teşvikçisi, uyumun örneği olmuştur. Lübnan kamplarında eğitim görürken, 1982 Haziran'ında İsrail saldırısı sırasında esir düştü. Şehit yoldaşlardan Sabri GÖZÜBÜYÜK, Seyfettin ZOĞURLU vd.'leri ile birlikte örnek bir direniş sergileyerek tekrar ülke toprağına döndü. Özlemini çok çektiği ülke zeminine geldikten sonra Botan'da, daha sonra 1986 yılında Kiğı ve Dersim'de çeşitli sorumluluklar alarak faaliyet yürüttü. Girdiği birçok eylem ve çatışmada örnek tavrıyla düşmana darbe vurmakla da kalmayarak bilgi, beceri ve deneyimliliğiyle birçok arkadaşın tehlikelerden korunması ve kurtarılmasında da başaran bir yoldaşımızdı. Bu değerli saygı ve sevgi örneği yoldaşımızı kaybetmekle mücadelemiz bir halk önderini yitirdi. O'nu her zaman saygı ve sevginin, uyumun enerji ve fedakarlığın seçkin bir örneği olarak anacağız.

Kürdistan'ın çilekeş halkının yoksullukla yoğurduğu değerli evlatlarından biri olan Ayhan yoldaş, mazlum ve acılı bir yaşamın yarattığı fedakar, alçakgönüllü, sebatlı ve cesur bir devrimciydi. Onun tek düşüncesi vardı: Bağrından kopup geldiği yoksul Kürdistan halkının uğruna mücadelede başarılı, adına layık bir devrimci olmaktı. Partiye layık olamama, onun en büyük korkusuydu. Bu nedenle, her adımda kendisini gözden geçirdi, hatalarını giderdi ve Partinin aranılır bir militanı haline getirdi.

Ayhan ÇELİK (Cevdet)
Elazığ-Karakoçan-Kızılcaköyü, 1964

Ayhan yoldaş, ilk ve orta öğrenimini Karakoçan'da tamamladıktan sonra, Almanya'da işçi olarak çalışan babasının yanına gelir. Burada sanat okuluna yazılır ve öğrenimini tamamlar. O'nu ülkesinden, çok sevdiği topraklarından koparıp Almanya'ya götüren sömürgeciliğe karşı büyük bir kin taşır. Bu dönemde Kürdistan'da yükselen mücadele ise, hergün biraz daha fazla onu etkisi altına alır. Bir yandan ülke hasreti, diğer yandan yükselen mücadele, O'nda ülkeye dönüş fikrini daha da kuvvetlendirir.

Okula gittiği dönemlerde Hareketimize tanışır ve kısa sürede birçok çalışmaya katılır. Okulu bitirmiş, işe başlamıştır. 1983 yılının başlarıdır. Ama O, mücadeleye katılım için içinde dayanılmaz bir istek duyar. Çalışmak ve Almanya'da kalmak istemez. O'nu hergün kendisine doğru çeken bir güç vardır. Parti bu dönemde hazırlıklarını tamamlamış, geriye dönüşü gerçekleştirmiştir. Bütün bunları yoldaşlarından ve eline ulaşan **Serxwebûn** gazetesinden öğrenir. Kendisi için de gitme zamanı geldiğine karar verir. 1983 Mart'ında işini bırakır ve Partiye, ülkeye gitmek istediğini bildirir. Bu isteği Parti tarafından da kabul edilir. İki aya yakın bir süre radyo eğitimi gördükten sonra, Lübnan-Filistin sahasına gider. Yurt sevgisinin büyük bir taşıyıcısı olan Ayhan yoldaş, Almanya'da geçen yılları için daha sonra şunları söyleyecektir:

"Harekete söyleyeceğim şu: Şehitlerimizin bize emanet ettiği ulusal kurtuluş bayrağını taşımak için görev istiyorum... Ben Harekete karşı kendimi suçlu hissediyorum. Çünkü; daha erkenden mücadelenin içine girmem gerekirdi. Boşu boşuna bunca zamanımı Alman burjuvazisine hizmette harcadım. ... Bana düşen her türlü görevi yerine getireceğim." İşte Ayhan yoldaş bu inançla dolu olarak ülkeye yöneldi.

Lübnan-Filistin sahasında, askeri ve siyasi eğitimlerden en ileri düzeyde sonuçlar çıkardı. Kısa bir süre içerisinde eksikliklerini ve yetersizliklerini tespit ederek, bu konularda eğitimini derinleştirdi. Bu konuda sağladığı gelişmeleri kendisi şöyle belirtiyor:

"Ben de birçok yönde kendimi geliştirdim. Askeri alanda sağladığım gelişme, eskiye nazaran bir hayli ileridir. Siyasi alanda da birçok deneyim ile başarılar elde ettim. Kendimi mücadeleye teorik, pratik ve askeri alanlarda, kısaca her alanda yorulmak bilmez bir şekilde hazırlamaya çalışıyorum."

Bu şekilde hazırlıklarını tamamlayan Ayhan yoldaş, 1984 yılının sonlarında ülke mücadelesinde görevlendirilir. Hiçbir konuda ve alanda görev ayrımı yapmayan Cevdet yoldaş, Partiye, *"Parti benden nasıl yararlanmayı uygun görüyorsa, öyle bir görev verilmesini çok isterim"* diye, isteğini de belirtir. Ülke mücadelesinde görev almak, O'nun en büyük isteğiydi. Bu isteği gerçekleştiğinde O'nun yaşadığı duygu bir başka olur. Adeta kabına sığmaz bir büyüklükle görevlerine sımsıkı sarılır. Çalışkanlığı, fedakarlığı, alçakgönüllülüğü ve yoldaşlarına sonuna kadar yardımcı olma isteği, O'nu kısa sürede içinde yer aldığı her grubun güçlü bir üyesi durumuna getirdi. O'nunla çalışmak, bir arada kalmak, O'nu tanıyan her arkadaşın özlemiydi. Bütün bunlar, O'nda en ufak bir olumsuzluğa yol açmıyor; halka ve Partiye karşı görevlerini yaptığı bilinci ile hareket ediyor, bunun için de hergün daha fazla çaba harcıyordu.

Bir süre Güney Kürdistan ve sınır boylarında faaliyet yürüttükten sonra, Dersim ve Kiğı alanlarında görevlendirildi. Buralarda üstlendiği her görevi başarı ile yerine getiren Ayhan ÇELİK yoldaş, Dersim ve Kiğı alanlarında direnişin en aktif militanı haline geldi. 1987 Nisan ayı ortalarında, devrimci faaliyet yürüttüğü Kiğı-Pülümür sınırında, Gelinpertek köyü civarında sömürgeci-faşist güçlerle girdiği bir çatışmada Mehmet YÜCE, Mehmet KEŞT, Fincan YALÇIN ve Zeki YILMAZ yoldaşlarla birlikte şehit düştü. Düşmanın karadan ve havadan yürüttüğü saldırıya, büyük bir direniş örneği göstererek direnen yoldaşlar, birkaç kez çemberi yarmalarına rağmen, alanın karlık olması ve düşmanın havadan bombalaması karşısında, PKK militanlığının seçin örnekleri olarak şehit düştüler.

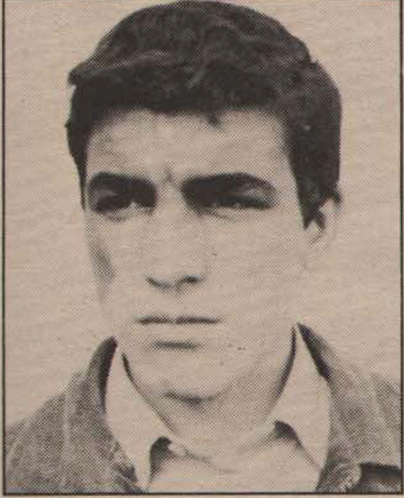
Ayhan yoldaş, yüreği yurt sevgisi ve bağımsızlık özlemi ile dolu olan bir yoldaşımızdı. Büyük bir özlemi olan ülke mücadelesine katılmış, ancak erken gelen şehadetten dolayı, daha fazla düşmana karşı savaşma olanağı elde edememiştir.

Yoldaşlarının olduğu kadar, kitlelerin de büyük güvenini kazanan Cevdet yoldaş, PKK militanlığının sınır tanımaz fedakarlığının ve cesaretinin seçkin bir örneğidir. Kürdistan'ın yüzyıllık acısını yüreğinde bir bombaya dönüştüren Ayhan yoldaş, her saniye sömürgecilerin beyninde patlamaya hazırdı. Şehit düştüğü çatışmada gösterdiği ustalık ve düşman gücünden çok sayıda askeri safdışı bırakması, O'nun yüceliğini daha da arttırdı.

Ekonomik nedenlerle uzak kaldığı toprağına, halkına kavuştuğunda, büyük bir kin duyduğu ve daha milyonlarca Kürdistanlının toprağından kopmasına yol açan sömürgeciliğe karşı, abideleşen bir mücadele verdi.

Ayhan yoldaş; uğruna can verdiğin ve her bir parçasını yaşadığın yoksul ve çilekeş Kürdistan halkı seni unutmayacak; bağımsızlığın ve özgürlüğün değerli bir neferi olarak, ebediyen yaşayacaksın... Sana söz veriyoruz.

İNANÇ VE KARARLILIĞIN ÖZDEŞLEŞTİĞİ BİR MİLİTANI SAYGIYLA ANIYORUZ

Haydar KURU (Yıldırım)
Dersim-Sütlüce-Tülük, 1965

İşçi bir ailenin çocuğu olarak, Sütlüce'de doğan Haydar yoldaş, ilk ve orta öğrenimini Tunceli'de yaptı. Yine aynı şehirde liseye başladı. Fakat devrimci mücadelenin yoğun bir şekilde gelişmesi sonucu, okula devam etmeyerek, profesyonel çalışmaya başladı. Babası Almanya'da işçi olarak çalışan Haydar yoldaş, daha küçük yaşlarda sömürgeciliği ve zulmünü tanımıştı.

Bir yandan yaşadığı yoksulluk, babasının çok uzak diyarlarda geçimlerini sağlamak için çalışmak zorunda kalması, diğer yandan ise, daha taptaze anılardan dinlediği 1938 katliamı, O'nu daha küçük yaşlarda mücadele saflarına katılmaya götürdü. Ulusal kurtuluş düşüncelerinin yaygın bir şekilde geliştiği bir dönemde, sosyal-şovenizmin saldırıları da artmıştı. Diğer yoldaşları ile birlikte, Kemalizmin rendesinden geçen bu ulusal inkarcı, sosyal-şoven güçlere karşı tavır aldı.

Devrimci çalışmalara kurye olarak katıldı. Bu sürede 4 kez yakalanmasına rağmen, düşmana hiçbir bilgi vermedi. En son yakalanmasında 2 aydan fazla bir süre tutuklu kaldı. 1981 Şubat'ında bırakıldığında, yeniden Parti ile ilişki kurmada tereddüt etmedi. Faşist-sömürgecilerin saldırılarının arttığı ve bazı kaçkınların safları terkettiği bir dönemde O, kararlılığın seçkin bir örneği olarak, profesyonel çalışmaya atıldı. Bir müddet dağda silahlı gruplarla birlikte faaliyet yürüttü. Daha sonra bir grup yoldaşıyla birlikte yurtdışına çıktı.

Partinin açtığı eğitim imkanlarından ve Parti I. Konferansının yarattığı gelişmelerden en iyi bir şekilde yararlandı. Siyasi ve askeri olarak eksikliklerini gidermenin yanısıra, aynı zamanda güçlü bir militan kişiliğe de kavuştu. Pratik yaratıcılığı ve çalışkanlığı ile takdir toplayan Haydar yoldaş, proletaryanın yaşamının Parti saflarında temsili için büyük bir çaba harcadı.

Ülkeye dönüş hareketinin başlaması ile birlikte, Haydar yoldaş da büyük bir istekle öne atıldı. Ülke mücadelesinde görev almak için Partiden sürekli istekte bulundu. Bir grup yoldaşı ile birlikte ülkede görevlendirilmesi, O'nda büyük bir coşku yarattı. Sömürgeciliğe karşı duyduğu öfke ve halka bağlılığı, O'nu ulusal kurtuluş savaşının güçlü savaşçıları arasında öne çıkardı. Üstlendiği her görevi layıkıyla yerine getirdi.

Sömürgeci güçlerle girdiği bir çatışmada, büyük bir savaşçılık örneği göstererek şehit düştü. Haydar yoldaş, halkımızın ve Partimizin değerli bir üyesi olarak anılacaktır.

Haydar yoldaşın anısına duyduğumuz bağlılığın bir gereği olarak, 1981 yılının sonlarında yurtdışında Partiye sunduğu rapordan bazı bölümleri, taşıdığı inanç ve kararlılığın bir örneği olması açısından, olduğu gibi yayınlıyoruz:

"Bölgemizde baskılar çok çeşitlidir. Bazı köylüleri döverek sindirmeye çalışıyorlar. Halktan zorla silah topluyorlar; silahları olmayanları para cezasına çarptırıyorlar. Bazı köylüleri dayaktan geçiriyorlar. Başka bir birlik ise gidip öğüt veriyor. 'Devrimcileri beslemekten vazgeçerseniz, bu baskıları yapmaktan vazgeçeriz' diyorlar. Yine, 'Onları ihbar ederseniz, sizi koruruz; eğer onları desteklerseniz, sizi kurşuna dizeriz, yeni bir 38 yaşatırız' tehditini savuruyorlar. Amaçları halkı sindirmek, silahsızlandırmak ve devrimcileri halktan tecrit etmektir.

"Buna karşı, halkın direnme ruhu giderek artmaktadır. Devrimcilere daha fazla bağlanmaktalar. Halkta şimdi yeni bir düşünce gelişiyor. Bize eskiden tersini söylüyorlardı. Oysa şimdi, 'Çatışın, teslim olmayın ve direnin' diyorlar. Ayrıca, 'Tek umutlarımız sizlersiniz, bunun için uzun süre kendinizi koruyun' biçiminde de düşüncelerini belirtiyorlar...

"... Ülkede çalışma koşulları vardır. Yalnız, insan bu çalışma koşullarına ayak uyduramazsa, büyük tehlikeler yaşar. Burada ilk hata, son hata olur. Yalnız, gizli bir çalışma ve işlerin iyi organize edilmesi ile hiçbir tehlike doğmaz. Koşullara ayak uydurmasını başarırsak, çalışma koşulları çoktan olgunlaşmıştır. Önemli olan bizim bu koşulları kullanmamızdır...

"... Partizan, diğer bölgelerdeki tim gücünü Dersim'e toplamış durumda. Son dönemlerde saflarında yaşanan teslim olmalar, halkın büyük tepkisine yol açtı. Merkezi de Dersim'e yerleşmiş durumda... Burada gerilla savaşını başlatacaklarını söylüyorlar. Bu yönlü propagandaları var. Tabii, bu onların hayalinden başka birşey değil... Diğer örgütlerde ise, herhangi bir ses bile yok."

Senin...
senin de uğruna
elde silah kavga verdiğin
bu topraklar....
topraklarımız çoraktı
yoldaşım...
Kan istedi hep
susuzdu zira...
yağmur damlasına hasret
ıssız çöller gibi.
Can istedi hep
yeniden doğuş
ve yaşam için....
Onun içindi
benim de kavgam yoldaşım.
Feda olsun canım
ülkemin toprağına
ve... melhem olsun kanım da
vatan yarasına,
buysa eğer onun
biricik arzusu...
İşte budur
özcesi yoldaşım
yaşam ve ölüm hikayemiz.
Bu, karanlığa küskünlüğün
ve... aydınlığa derin
hasretin isyanıdır.
Öksüz bırakma, sen al
beride düşen silahımı...

Kığı-Amarıç direnişçilerinin anısına dağıtılan bildiriyi olduğu gibi yayınlıyoruz.

Hiçbir Güç Hainin Ölümle Sonuçlanacak Kaderini Değiştiremez

Kürdistan'daki Hain Odaklar Birer Birer Dağıtılıyor!

Partimiz PKK önderliğinde gelişen ulusal direniş savaşımız, en görkemli ve en anlamlı konuma ulaştığı günümüzde, halkımızın kutsal davasına karşı suç işleyen hain odaklar Kurtuluş Kuvvetlerimiz tarafından en ağır şekilde cezalandırılarak dağıtılmaktadır.

Zaman zaman silahlarını sadece halkımızın değil, insanlığın da yüzkarası olan hain odaklara çeviren Kurtuluş Kuvvetlerimiz, son birkaç ayda alanımız da dahil olmak üzere Mardin'den Kars'a, Hakkari'den Adıyaman'a kadar yüzlerce haini acımasızca kurşuna dizdi, evlerini başlarına yıkarak yaşamı onlara zehir etti. Hain odakların halkımızın kanı karşılığında besledikleri çirkin, kirli ve iğrenç emelleri böylece kursaklarında bırakılarak kocaman dünya kendilerine zindan edildi. Kendi ölüm fermanlarını imzalamakla yetinmeyip bazen bir bütün olarak aile fertlerinin de imhasına sebep olan haini biraz daha yakından tanıyalım.

Hain Kimdir?

Hain; kendisini halkın koynuna gizlemiş bir yılandır. Fırsatını bulduğunda halkı zehirlemeye çalışan bir canavardır. Daha da açıkçası, kendi bireysel çıkarları için ruhunu beş meteliğe satarak, halkın tüm soylu değerlerine sırt çeviren, elini halkın kanına bulamaktan çekinmeyen, vatanı düşmana peşkeş çeken adi bir yaratıktır. Haini, dün Palu-Genç-Hani'de, Dersim'de, isyanı içten hançerlerken tanıdık; bugün de düşman baş edemediği Ulusal Direniş Savaşımızı yine bu soysuz kesimin eliyle hançerlemeye çalışırken karşılaşıyoruz.

Sıfır olanaklarla başlayan ulusal kurtuluş mücadelemizin birçok engeli aşarak zafere doğru tırmandığı günümüzde, faşist Türk devletinin ömrünü biraz daha uzatmak amacıyla dağıttığı para, mal-mülk, silahla hainlerden kimi soylu mücadeleye dil uzatmakta, kimi en adi ihbarlarda bulunmakta, kimi de daha ileri giderek Kurtuluş Kuvvetlerimize silah sıkacak kadar alçalmaktadır. Açık ki hangi kılıfa bürünürse bürünsün, nerede ve ne zaman olursa olsun hain haindir. İpini bir kez düşmanın eline kaptırdıktan sonra halkın en kutsal değerlerine zarar vermek için yapmayacağı adilik yoktur. Çünkü halka ve onun en kutsal değerlerine sinsice ama alçakçasına zarar vermek hainin kendisine edindiği meslektir.

İşte Amarıç Olayı

Düşmanın yıllardan beri arayıp bir türlü ele geçiremediği mücadelemizin iki yılmaz neferi 1 Haziran 1987 günü hainlerin eliyle tertiplenen bir komplo sonucu katledilmişlerdir. 1 Haziran akşamı Haydar KURU (Yıldırım) ve Nafiye ÖZ (Fatma) yoldaşlar görevleri gereği gittikleri Kiğı'nın Amarıç köyünde daha önceden tezgahlanmış bir komployla tuzağa düşürülmüştür. Yıldırım yoldaş, baltayla kalleşçe katledilirken Fatma yoldaş sabaha kadar süren akıl almaz işkenceler sonucu hayatını yitirmiştir.

Oysa, Amarıçlıların eliyle faşist Türk devletinin katlettiği Yıldırım ve Fatma yoldaşlar, kendisini tümüyle halkın kutsal davasına adamış bağımsızlık ve özgürlük istemleri dışında hiçbir amaçları olmayan, kendi tüm özel menfaatlerini bu dava uğruna harcayan Kürdistan halkının seçkin ve değerli iki yiğit evladıydı. Her türlü zorluğa katlanarak, görülmemiş bir cesaret ve fedakarlıkla ama karşılığında şahsi hiçbir çıkar beklemeden kurtuluş davasına yıllarca emek vermiş, azim, inanç ve kararlılıklarıyla halkımızın gönlünde yer edinmiş, bu yiğit insanları katletmekle insanlık düşmanı düşkünler ülkemizdeki kölelik zincirinin kırılmasını engellemeye çalıştılar. Ama halkımızın bağrına gömdüğü Yıldırım ve Fatma yoldaşların şehadeti o soysuz hainlerin ve efendilerinin ölümünü çok daha yakınlaştırmıştır. Çünkü Yıldırım ve Fatma yoldaşların eşine ender rastlanan bir vahşilikle katledilmesi faşist Türk devleti ve onun işbirlikçilerine karşı haklı olarak duyduğumuz soylu kin ve öfkemizi bin kat daha arttırmakla kalmamış, ölümsüz yoldaşlarımızın sergiledikleri görkemli direnişle mensup oldukları halkımızın kutsal davasına hayatlarını katık etmeleri, devrimci intikam hırsımızı arttırarak düşmanla yürüttüğümüz kıyasıya savaşta bizi bin kez daha azimli ve kararlı kılmıştır.

Hainin Değişmeyen Sonu Ölümdür

Amarıç olayı sadece bir örnektir. Fakat en çirkini. Yoksa son birkaç yılda onlarca yoldaşımız, insani duygularını yitirmiş bu vatan hainlerinin eliyle en sinsi, en kalleş ve en kahpe bir biçimde katledildi. Bundan daha büyük bir düşmanlık olabilir mi? Böylece bir düşmana müsamahalı davranmak en büyük yanılgı değil midir? Bu soysuzlara ölüm bile azdır. Bunun için de hainler işledikleri suçun bedelini hep hayatlarıyla ödediler. Ve çoğunlukla istemimiz dışında da olsa çoluk çocuğuyla Kurtuluş Kuvvetlerimizin namlularından çıkan devrimci intikam kurşunlarına hedef oldular. Öyle ki kanımız karşılığında aldıkları mükafatı yeme fırsatını bile bulamadılar. Bu fırsatı onlara vermeme konusunda son derece kararlıyız. Çünkü bu soysuz yaratıklar bizi içten hançerledikçe faşist Türk devletinin ömrü de uzayacaktır.

Beş metelik uğruna halkımızın ve öncüsünün kanına giren yüzlerce adi yaratık Kurtuluş Kuvvetlerimiz tarafından bunun için kurşuna dizilerek evleri başına yıkıldı. Kutsal davamıza bulaşmak isteyen bu mikropların temizlenmesi halkımızın nihai kurtuluşu için zorunlu olduğu gibi insanlığın da bir gereğiydi. Bundan böyle de bireysel çıkarları için vatanımızı ve halkımızın kanını düşmana satmaya kalkışarak çiğnediği değerler üzerinde keyif çatacağını sanan içimizdeki yerli hainlerin her ne biçimde olursa olsun bir gün bile yaşaması kabul edilemez, yaşamaları sadece bizim yüz karamız olacaktır.

Hainin mücadelemiz için yarattığı büyük tehlike dikkate alınıp daha kararlıca davranılarak görüldüğü her yerde fırsat verilmeden kafası parçalanmalıdır. İşledikleri suçların bedeli olarak bunu çoktan hak etmişlerdir. Varsın kendini bilmezler, adına katliam, soykırım diyerek kınaya dursun, ölüm onların değişmez kaderidir. Ve hiçbir güç bu kaderi değiştirmeye muktedir değildir. Mademki bu cehennem oyununu onlar başlattı, acının büyüğünü de onlar çekecektir. Kurtuluş Kuvvetlerimiz sadece tarihin kendisine atfettiği görevi ifa etmektedir.

Bağımsızlığa ve Özgürlüğe Hasret Yurtsever Halkımız!

Sizlerin oluk oluk akan kanı temelinde yükselen Ulusal Direniş Savaşımız faşist Türk devletini birçok alanda yenilgiye uğratarak köşeye sıkıştırmıştır. Bunun için de, faşist Türk devleti bir milyonluk ordusuyla yapamadıklarını içimizdeki yerli hainlerin eliyle yapmaya çalışmaktadır. Kürdü Kürde karşı savaştırarak davamızı içten hançerlemeyi temel almıştır. Nitekim düşmanın bize vuramadığı darbeyi içimizdeki yerli hainler fırsatını bulduğunda rahatlıkla vurabilmektedir. Bu yerli hain yapıya meydan vermek savaşın daha da uzamasına, dolayısıyla daha fazla kanın akmasına sebep olacaktır. Bu nedenle, içimizden çıkan ama geleceğimizle oynamak isteyen, halkımızın tarihine kara bir leke gibi yapışan ihanetin hiçbir türüne meydan vermeyelim! Her ne biçimde olursa olsun tüm duygusallığı bir kenara bırakarak, hainin cezasını onaylamakta tereddüt etmeyelim! İhanetin yüzüne tükürerek soylu davamıza dikilen gözleri oymaktan, uzanan dilleri kesmekten, kanımıza bulaşan elleri kırmaktan çekinmeyelim!

— Hainlere yaşam hakkı tanımayalım!
— Zafer ihaneti kahretmesini bilen halkımızın olacaktır!

Ağustos 1987
ARGK
Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistan
Bölge Komutanlığı

Adıyaman Direniş Cephesi, Şehitlerimizin Anılarıyla Ulusal Direniş Mücadelemizin Yıkılmaz Kalesi Oldu

Mustafa ÖMÜRCAN (Ömer)
Maraş-Pazarcık-Bayramgazi

Partimizin değerli bir önderi olan Ömer yoldaşın mücadele yaşamı, büyük fedakarlıklar, başarı, cesaret ve atılganlıkla doludur. O, herşeyden önce PKK'nin militan kişiliğine örnek oluşturan bir özelliğe sahipti. O'nu tanıyan, O'nunla yaşayan her arkadaşı, mutlaka birlikte olmak istiyordu. Parti saflarında sürekli bir şekilde, bir çekim merkezi olarak bulundu.

Yoksul bir ailenin çocuğu olarak Bayramgazi köyünde dünyaya gelir. Geçim sıkıntısı nedeniyle ailesi Antep'e göçtü. Ömer yoldaş bir yandan okula gidiyor, bir yandan da çeşitli işlerde çalışarak ailesine yardımcı oluyordu. İlkokulu bitirdikten sonra terzilik mesleğinde çalışmaya başladı. Yaşamı yoksulluk ve acılar içerisinde geçti. Bu durum O'nda, sömürgeci düzene karşı büyük bir kin ortaya çıkardı. Sürekli olarak birşeyler yapmak, yoksulluğa son vermek istiyordu. Gördüğü haksızlıklar, O'nda büyük bir öfkeye yol açıyordu. Bu durumu kabul etmiyor, insanlar için daha iyi bir yaşam özlemini duyuyordu. İşte Ömer yoldaş bu düşüncelerle büyüdü. Adeta acının yoğurduğu bükülmez bir militan kişiliği, yine bu koşullardan edindi.

1976 yılında Antep'te ulusal kurtuluşçu düşüncelerle tanışır. Bir yandan marksist-leninist klasikleri okumaya başlar, diğer yandan grubun Kürdistan bağımsızlık mücadelesine ilişkin görüşlerini kavramaya çalışır. Kısa bir süre içerisinde önemli oranda bilinçlenir. Bu yılın sonlarında grup faaliyetlerine aktif olarak katılmaya başlar.

Antep'te sosyal-şovenizme, ajan-provokatör "Sterka Sor" ve "Tekoşin" adlı örgütlere, faşistlere ve ihbarcılara karşı yürütülen mücadelenin aktif bir militanı olur. Ulusal kurtuluş düşüncelerinin ilk geliştiği alanlardan biri olan Antep'te, sosyal-şovenizmin inkarcılığına karşı amansız bir mücadele verilir. Bağımsızlık düşüncesinin geliştirilebilmesi için sosyal-şovenizmin yarattığı inkarcılık çeperinin kırılması şarttır.

Haki KARER yoldaş önderliğinde grup faaliyetleri kısa bir süre içerisinde Antep'te geniş bir taban bulur. Öğrenci-gençlik içerisinden olduğu kadar, geniş işçi ve esnaf kesiminden de, Kürdistan Devrimcileri olarak bu dönemde adlandırılan bağımsızlık hareketinin saflarına çok sayıda devrimci katılır. Ömer yoldaş, Haki KARER önderliğinde çalışmaları yürüten grubun içinde yer alır. Aktif bir militan olarak çalışır. Birçok alanda propaganda, kitle çalışması yürütür. Ömer yoldaş çalışkanlığı, ataklığı ve fedakarlığı ile grup çalışmalarına çeşitli düzeylerde katkıda bulunur. Hareketin önemli bir maddi zorluk yaşadığı, daha doğrusu elde hiçbir fonun bulunmadığı bu dönemde, bir yandan çeşitli işlerde çalışıyor, harekete maddi destekte bulunuyordu; diğer yandan ise, devrimci faaliyetlere katılıyordu. Terzi olarak çalıştığı dükkandan ayrıldıktan sonra da inşaatlarda vd. birçok işte çalışarak maddi olanaklar yaratıyordu.

İlk dönemlerde mahallelerde ve öğrenci-gençlik çevresinde eğitim ve propaganda çalışmalarını yürüttü. Birçok öğrenci grubunun eğitimini bizzat yürüttü. Bu çalışmaları ile kısa bir sürede epey başarılı sonuçlar ortaya çıkardı. Her gittiği alanda, kısa sürede kendisini kabul ettiriyor ve aranılan bir kişi haline geliyordu.

1977 yılının Mayıs'ında Haki KARER'in "Sterka Sor" adlı ajan-provokatör örgüt tarafından katledilmesi ardından, Haki yoldaşın anısına duyduğu bağlılığın da bir gereği olarak, mücadeleleye daha aktif olarak katılmaya başladı. Bu gelişmelerden bazıları ürküp geri çekilirken, O davaya daha büyük bir tutku ile sarıldı. Haki yoldaşın anısına layık olabilmenin yolu da buydu. Bu dönemden sonra Ömer yoldaş daha da aktifleşti.

"Sterka Sor"a karşı yürütülen mücadelede etkin olarak yer aldı. Bu alanda verilen her görevi gerçekleştirmek için büyük bir çaba harcadı. "Sterka Sor"un etkisiz kılınması ardından Antep'te hareketimize yeni bir komplo dayatılır. Haki KARER yoldaşın katledilmesinde bizzat rol oynamış olan birkaç ajan-provokatör unsurun başını çektiği ve "Tekoşin" adlı ajan-provokatör örgütle birleşen bir hizip faaliyeti açığa çıkarılır. Ömer yoldaş, daha bu hizip faaliyeti başını yeni uzatmaya başladığı bir dönemde tehlikenin ciddiyetini kavrar ve aktif bir tavır takınır. Oyuna getirilmeye çalışılan birçok arkadaşın uyarılmasında ve "Tekoşin" komplosunun boşa çıkarılmasında önemli bir rol oynar. Hareketimizin birliğini sonuna kadar savunur ve komplocuların üzerine amansız bir şekilde yürür. "Tekoşin" adlı ajan-provokatör örgütün tasfiye edilmesinde aktif görev üstlenir.

Ömer yoldaş (solda) mücadele arkadaşlarıyla

Antep merkezinde faşist örgütlenmenin geliştirilmesine karşı yürütülen mücadelenin aktif bir militanı olan Ömer yoldaş, birçok eylemin planlanmasında ve gerçekleştirilmesinde rol oynar. 1978-79 yılları içinde faşist örgütlenme, vurulan darbeler sonucu önemli oranda etkisiz kılınır. Antep'i, örgütlenmelerini geliştirmek için pilot bir bölge olarak seçen faşistlere, Ömer yoldaşın da içinde olduğu bir grup öncülüğünde yürütülen mücadele büyük bir başarı sağlar. 1979 sonlarına gelindiğinde faşist örgütlenme önemli oranda geriletilir.

Aynı yıllarda HK, DHB gibi sosyal-şoven güçlerin saldırıları da başlar. Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi karşısında gerçek yüzleri açığa çıkan sosyal-şoven çevreler, hareketimize karşı saldırıya geçerler. Antep'te hareketimiz saflarında bulunan 4 devrimciyi çeşitli tarihlerde katlederler. Bu saldırılara karşı konulması ve ulusal kurtuluş mücadelesinin savunulması önemli bir sorun olarak ortaya çıkar. İşte bu dönemde Ömer arkadaş mücadelenin en önünde yer alır. Cesareti, atılganlığı ve güçlü eylemci niteliği ile saldırılara karşı koyar. O, bir an bile olsa mücadelede tereddüt etmedi. Bu dönemde Ömer arkadaş, "Hareketimize karşı yönelen saldırıları karşılıksız bırakamayız" ifadesinde, her zaman kararlılığını dile getiriyordu.

12 Eylül faşist askeri darbesine kadar faaliyetlere Antep'te katıldı. Askeri komitede ve çeşitli mahallelerde sorumlu olarak çalıştı. Partinin geri çekilme taktiğine bağlı olarak, Ekim 1980'de bir grup arkadaşıyla birlikte yurtdışına çıktı. Lübnan-Filistin sahasında siyasi ve askeri eğitim gördü. Eğitimini başarı ile tamamladı. II. Kongre sonrası, ülkede faaliyetlere katıldı.

1983 yılında sorumluluğunu yürüttüğü bir grup ile birlikte Şemdinli faaliyetlerini başlattı. Şemdinli'de önceden, hemen hemen hiçbir ilişki mevcut değildi. Kısa bir süre içerisinde çalışmaları yoğunlaştıran Ömer yoldaş, birçok yeni ilişki yaratır. Silahlı propaganda faaliyetlerinin hazırlık çalışmalarını tamamlar. 1984 yılının başlarında 21 Mart Silahlı Propaganda Takımının grup komutanlığı görevini üstlendi. 15 Ağustos 1984 Şemdinli eyleminin planlanmasında ve gerçekleştirilmesinde aktif rol oynadı. Beraberinde bir grup arkadaşı ile birlikte Şemdinli eyleminin hazırlanması çalışmalarını yürüttü. Eylemde üstlendiği görevi başarı ile gerçekleştirdi. Bu eyleme ilişkin olarak, Ömer arkadaşın Serxwebûn Ağustos 1986 Özel Sayısında yayınlanan Çar-Çêlê imzalı ve "Bir Direniş Döneminin Anıları" başlıklı yazısından, yani kendi kaleminden, yaptıklarını okuyalım:

"Düşmanın yarattığı bu yapıyı etkisiz hale getirmek için çabalarımızın sonuna gelmiştik; mutlaka birşeyler yapmak gerekiyordu. Halkın ve savaşçıların istemi; bu suskunluğa bir son vermekti. Ve neticede beklenen an geldi çattı. 14 Ağustos 1984 günüydü. Aniden Şemdinli'deki ufak birimimizin safları kalabalıklaştı. Birşeylerin olacağının farkında olunduğu için, tüm savaşçıların moralleri yerindeydi. Sevinç ile heyecanı iç içe yaşıyorlardı. Herkes sabırsızlıkla nereye saldırılacak sorusunu birbirine sormadan edemiyordu. Sorumlu arkadaşın denetiminde genel bir toplantı yapıldı. Önceden ayrıntılı olarak hazırlanan eylem planı, tüm gruba sunuldu. Şemdinli kazası basılarak, devrimci bir operasyon düzenlenecekti. Bir bildiriyle de, Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)'nin kuruluşu tüm dünyaya ilan edilecekti. Bu duyurudan sonra, tüm savaşçıların kafaları dimdik yukarı kalktı; içlerindek sevinç ve heyecan taşarak, hep bir ağızdan atılan "Yaşasın HRK" sloganında dile geldi. Bu coşkulu sloganlar durduruldu; çünkü eylemin güvenliği için böyle gerekiyordu. Savaşçıların o anki sevinç, cesaret ve yüksek moralini anlamak için bu anı yaşayıp tanık olmak gerekiyordu. Eylem hedefinin uzun süredir çalışma yaptığımız alanda seçilmesi ise, doğrusunu söylemek gerekirse, ayrıca içten içe bizi gururlandırıyordu.

"Eylem planı üzerinde genişçe tartıştık ve sonuçta ortak bir karara vardık. Hedeflere göre gruplar oluşturuldu. Silahlar ayarlandı; saldırı ve savunmada, toplanma ve geri çekilmede yol alınacak güzergahlar tespit edildi. Tüm şehitlerimizin anısına bir dakikalık saygı duruşundan sonra yönetmeliğimizdeki devrim andını okuduk. Ayrıca HRK bildirisi okundu ve sonunda hep birlikte resim çektirdik. Savaşçıların geçici olarak kitle ile bağı durduruldu. Böylece doğa ve düşmanla baş başa kaldık. İkinci gün; 15 Ağustos günü, akşam saat 21.00'de hedefimize doğru hareket ettik. Bir anda Şemdinli'nin dışarı ile bağlantıları kesildi. İlk etapta bu duruma bir anlam veremeyen gürültülü ve heyecanlı kalabalığın arasına karışan savaşçılar, süzülüp hedeflerine varmayı başardılar. Kasaba üzerinde aniden bir gök gürültüsü duyuldu ve arkasından havayı aydınlatan bir şimşek çaktı. Ardından, yağmur sağanaktan boşanırcasına yağan kurşunlarla savaşçılar hedeflerini ateş hattı içinde tuttular. İnsiyatif tamamen ele geçirilmişti. Saldırının neden, nasıl ve nereden geldiğini hiç anlamayan düşman, paniğe kapılarak hareketsiz ve edilgen bir duruma düşmüştü. Bundan kurtulmak istedi, ama beceremedi. Bir an geçmiş vahşet tarihini hatırladı; bundan büsbütün ürküntü duydu. Bu nereden aklına gelmişti? Hem zaten bu davayı büsbütün tarihe gömmemişler miydi? Unutulmuş ve unutturmamışlar mıydı? Paşaları da böyle düşünmüyor muydu? Bir anda HRK Kuruluş Bildirisinin dosta güven, düşmana korku veren sözleri sardı ortalığı. Arkasından, "Kahrolsun Sömürgecilik", "Bijî Kurdistan", "Bijî PKK", "Bijî Serok APO" sloganları yankılanarak, düşmanın tüm duygu ve hayallerini felce uğratıp kasaba sakinlerini saran bir miting ve gösteriye dönüştü. Düşman bir an bunu hayalmiş gibi kabul etmek istedi, fakat bu dayatıcı bir gerçekti; geçmişin tüm intikamı alınıyordu. Çabuk karar vermeliyim diye düşündü komutan, bir an gözleri ay yıldızlı kanlı apoletlere ilişti; korku, kabaran duygularını bastırdı. Yapamıyordu, yapamayacaktı. Daha alt rütbeliler ve erler bunu ta baştan kabul etmişlerdi. Hem sonra erlerin bundan ne çıkarları vardı ki; üstelik bir sürü hakarete uğruyorlardı her gün. Ulus ve sınıf kinleri kabardı ve fırsat kollamaya başladılar...

"Düşmanın tamamen şoke ol-

ması, onu teslim olmak zorunda bıraktı. Fakat planımızda 400'ü aşkın düşman gücünü teslim almak yer almıyordu. Bu nedenle planımıza göre, subay lojmanı ve jandarma karakolu vuruldu; tüm askeri güç etkisiz hale getirildi; HRK bildirisi okundu; halka hitaben konuşma yapıldı; afişler asılıp, bildiriler dağıtıldı; halkın da katıldığı bir yürüyüşte sloganlar haykırıldı. Kasaba, 21 Mart Silahlı Propaganda Takımımız tarafından devrimci bir operasyonla, 30 dakika denetim altında tutulduktan sonra ilk toplanma noktamıza doğru çekildik. Bu arada subay evlerinin önünden geçerken balkondan bir kadın sesi duyuldu. Bizi mehmetçik sanan bir subay annesi, "Evladım, yakaladınız mı?" diye soruyordu. Arkadaşın biri, "Hanımefendi, siz gidin rahat uyuyun; izlerindeyiz ve enselerindeyiz. Mehmetçik'in elinden kurtulamayacaklar; yakalanmaları an meselesidir" şeklinde, onların tabiriyle cevap verdikten sonra kadın, "İyi, iyi" diyerek içeriye geçti.

"İlk toplanma noktamıza vardık, bizden hiçbir kayıp yoktu; düşmandan ise epeyce kayıp vardı. Arkamızda, en üst düzeyde yaşanan bir korku ve sevinç; Kürdistan tarihinde anılacak bir kasaba ile, ona damgasını vuracak bir günü bırakıp o yüksek dağları aşıp uzaklaşarak, yeni intikam eylemlerinin hazırlıklarına giriştik."

1984-85 başlarına kadar Hakkari alanında faaliyetlere katıldı. Bu dönemde Şemdinli ve diğer alanlarda gelişen eylemlere aktif olarak katıldı. Şemdinli ve çevresinde çeteciliğin ezilmesinde etkin bir rol oynadı. Çeteciliğe karşı geliştirilen eylemlerde aktif görev üstlendi.

1985 yılının başlarında Kürdistan'ı bir boydan diğer bir boya yürüyerek Adıyaman'a geçti. Hakkari'den yola çıkan Ömer arkadaş, sorumlusu olduğu grup ile birlikte Bingöl-Diyarbakır üzerinden Adıyaman'a gelir. 1985-86 yılında Adıyaman faaliyetlerinin sorumluluğunu yürüttü. 1986 Bahar Atılımının yaratıcısı oldu. Toybelen Petrol Dolum Tesislerinin tahribi ve sömürgeci 4 askerin cezalandırılması eylemlerini gerçekleştirdi. Mart 1986 ayında gerçekleştirilen bu eylemler, Adıyaman alanı için yeni bir 15 Ağustos oldu. Ömer yoldaşın uzun yürüyüşünü ve Adıyaman mücadelesine ilişkin anılarını, yine kendi kaleminden okuyalım:

"1985 yılı, taraflar açısından mücadelenin en zorlu ve çetin geçtiği bir yıl olmuştur. Bizim açımızdan düşünülürse; görevlerimiz büyümüştü, çözümlenmesi gereken sorunlar da o oranda artmıştı. En başta gelen görev; 15 Ağustos direniş ruhunu canlı kılmak; geliştirip süreklilik kazandırmaktı. Başlatılan savaşın anlam bulması bununla mümkündü. Eskisi ile yetinmeyip, mücadeleyi ülkenin her tarafına yaymak, daha da boyutlandırmak gibi görevler ve sorunlar ile karşı karşıya idik. Düşman açısından ise sorun; ne pahasına olursa olsun atılacak bu adımın engellenmesi ve mücadelenin ülkenin doğu kesiminde sınırlı tutularak imha edilmesiydi. 15 Ağustos ile o güne kadar yemiş olduğu darbelerin acısını çıkarmayı da amaçlıyordu. Süreçten önemli dersler çıkaran düşman, çok yönlü saldırılar geliştirdi. Güney'de reformist, oportünist ve ilkel milliyetçi güçler, harekete geçirildi; teslim olan bazı hainlerden medet umularak, ihaneti körükledi; içeride ise, ordunun büyük bir kesimi kuzey sınırlarına yığılarak, bir kuşatma hareketi başlatıldı. Amaç, güçleri kuşatarak tecrit etmek ve böylece imhayı gerçekleştirmekti. 1985 kışının sert geçmesinden yararlanan düşman, içeride birkaç grubumuzu imha etmişti. Ancak bu yılın bedeli bizim açımızdan acı da olsa, Partimiz yeni dönemde önüne koymuş olduğu görevlerinden başarıyla çıktı. Bırakalım düşmanın bu adımı engellemesini, mücadelemiz daha da boyutlandı. Ülkenin her tarafından direniş eylemlerinin yankıları hala gelmektedir. Ve düşmana büyük kayıplar verdirilmektedir.

"Yeni dönemdeki görevim, ülkenin Güneyindeki mücadeleye katılmaktı. Benim için çok ağır ve şerefli bir dönem başlıyordu. Fakat gerçekten bu göreve layık olabilecek miydim? Bu kafamı karıştıran bir soruydu; ama yetersizliklerime rağmen bu görevlerin üzerine yürümek kararlılığındaydım. Çetin bir kışın ardından, kalabalık grubumuz ülkenin iç kesimlerine doğru hareket etti. Tüm canlılarda bir hareketlilik başlamıştı. Fakat Kürdistan'ın çetin doğa koşulları, hareketlenmeyi oldukça sınırlıyor ve yaşamı zorlaştırıyordu. Bu yaşamın çoğu, doğa koşullarına karşı mücadele ile geçer. Dört mevsim karın hiç kalkmadığı yüksek dağların güney eteklerinde bitkiler yeni yeni canlanmaya başlamıştı. Şiddetli nisan yağmurları, derelerde büyük seller oluşturarak Hêzil Suyuna karışmış, coşan nehrin sarp, derin ve dar yatağı, bir türlü geçit vermiyordu. İki saatlik bir uğraştan sonra, ağır yüklerimizin altında ipte yürüyen cambazlar gibi, tek bir ince ağaca tutuna tutuna suyu geçtik. Düşman doğudan güneybatıya doğru kıvrılan sınır paralelinde güçlerini konumlandırmış; gerisini pusularla tahkim etmiş; ihtiyat gücünü de hazır tutuyordu. Cephenin güneybatı kesiminde belli bir boşluk bırakmıştı: Bundan amaç, güçlerimizi çemberin içine sıkıştırmaktı. Biz bu boşluktan hareketle, rêzanlarımızın tecrübesine dayanarak pusuları atlatıp çemberden çıktık.

...

"Fırat'a doğru gitmesi gereken ufak grubumuzdan ayrılarak yola çıktık. Dicle'yi geçtik. Sömürgecilerde yoğun bir hareketlenme vardı, "Semih Sancar '85 Tatbikatı" adı altında, merkezi Çermik-Siverek olmak üzere, alana büyük güç yığarak bir saldırı harekatı başlatmışlardı. Dağlar, ovalar ve yerleşim alanlarına yakın alanlar havadan ve karadan bombalanıyordu. Bu sahtekarca başlatılan bir savaştı. Bir hainin daha kaçıp sömürgecilere teslim olması işlerimizi büsbütün zorlaştırdı. Sömürgeciler durumumuzu artık ayrıntılı olarak biliyor; bir avuç grubumuzun üzerine rahatça geliyorlardı. Tatbikatın esas hedefi ortaya çıkmıştı; bunun için büyük bir güçle üzerimize geldiler. Anlaşılan bizi, Fırat'tan geçirmeye niyetli değillerdi. Fakat biz de geçmeye kararlıydık. Bir sonraki gün geniş bir operasyona giriştiler; karşılaştık; çatışmada bir yüzbaşı vuruldu. Tam on gün birbirimizi kovaladık. Peşimizi bir türlü bırakmadılar; keklik arar gibi her taşın altına bakarak, bizi arıyorlardı. Koca Hesaran Dağı çembere alındı. Olanaklarımız giderek daralıyordu. Mutlaka karşı saldırıya geçmek gerekiyordu; bu onları birazcık gevşetebilirdi, en azından dağlık kesimde rahat manevra yapamazlardı. Zamanlama açısından da epey önemli bir gündü; 11 Eylül akşamı. Ortak karar alıp iki operasyon aracına pusu kurduk. 1 astsubay, 2 er öldü, 25'i yaralandı. Bunun üzerine sömürgeciler tamamen kudurdular. Çermik, Ergani ve Çüngüş operasyon bölgesi ilan edildi. Tüm köyler ile önemli geçitler tutuldu. Gerger'den Samsat'a kadar Fırat'ın her iki kenarı 6. ve 7. Kolordu güçleri tarafından boydan boya tutuldu; tüm muhtemel geçiş noktalarına pusular kuruldu; kelekler -nehir botu- sahiplerinin elinden gaspedildi. Operasyonların onbeşinci günüydü; kayalık bir noktada konumlanmıştık. Birden yanı başımızda bir sivil göründü; yüzünden hain olduğu anlaşılıyordu. Bize acıyormuş gibi yapıp, kafasını salladıktan sonra elindeki ekmeği fırlatarak kaçtı. Peşine düştük, ancak kaybettik. Biraz sonra alt taraftaki köye doğru indiğini gördük. Çok geçmeden 12 askeri cemse köye girdi. Hain bizi çoktan ihbar etmişti. Fakat sömürgeciler ihbarı duymamazlıktan gelmiş olacaklar ki, üzerimize gelmediler; tüm hınçlarını köylülerden aldılar. Megafondan sömürgeci komutanın sesini dinliyorduk: "Teröristleri barındırıyorsunuz, dağlarınızda barındıkları halde söylemiyorsunuz. Devletimiz güçlüdür, ona yardımcı olun" vb. gibi çelişkili konuşmalardan sonra, komutan araziye çıkma yasağı ilan etti. Tavırlarından, köyün çevresinde gece pusu kuracakları anlaşılıyordu. Muhtemelen, dağın eteklerini de tutabilirlerdi. Bir süre sonra dağın eteğine indik; askerler ayak seslerimizi duydular, buna karşılık, "Geri dönün" dercesine yüksek sesle birbirlerini çağırıyorlardı. Geri döndük ve Fırat'a doğru Hesaran Dağı silsilesini takip ederek, iki gün sonra köprüye yaklaştık. Bize darbe vuramayan sömürgeciler, öfkelerini köprüden almışlardı. Gerger-Çermik arasında, Fırat üzerinde yer alan koca köprüyü yıkmış, iskelet haline getirmişlerdi. Geriye yalnızca ince ve yassı birazcık demir kalmıştı; o da beşik gibi sallanıyordu. Oldukça tehlikeliydi. Tek tek, demirlere tutuna tutuna Fırat'ı geçtik. Böylelikle sömürgecilerin çaba ve iddiaları da başa çıkmış oldu.

"İkinci gün, Gerger'deki düşman durumunu öğrenmek ve biraz da erzak ayarlamak için uğradığımız köyde asker vardı. Biraz ekmek aldıktan sonra hızla uzaklaştık. Ve uzun süre izimizi kaybettirdik. Artık hedefimize varmıştık. Uzun ve yorucu bir yaz mevsimi geçirmiştik ve önümüz artık kıştı. Esas gücümüzü engelleyemeyen ve imha edemeyen düşman, sistemli bir biçimde halka ve taraftarlarımıza yöneliyordu. Biz çalışma alanımızda, Güney'den gelen ufak bir grupla birleşerek kış boyu uzun ve sabırlı bir hazırlık çalışmasına giriştik.

Mustafa ÖMÜRCAN yoldaş, (sol başta) 1 Mayıs 1987'de oynanan bir tiyatroda

Kış epey iyi geçti. Bu fırsattan yararlanarak halkı, coğrafyayı ve düşmanı iyiyce tanıdık. Kitleden önemli bir destek aldık. Ajanlara yönelik bazı etkisizleştirme girişimlerimiz oldu. Bu eylemler, kış boyu bizim kitle içinde daha rahat hareket etmemizi sağladı. Fakat, düşman da bu sürede boş durmadı. Zaman zaman operasyonlara girişti. Hazırlıklarını daha çok bahara göre sürdürüyordu. Bizse, kış boyu saflarımızı güçlendirdik ve baharla birlikte bir direniş atılımı gerçekleştirdik; düşmana darbe vuruldu ve düşman gafil avlandı. Bunca çabasına rağmen hiçbir sonuç alamayan düşman, bu sefer iddialı davranıyordu. Maraş, Antep ve Malatya'dan getirdiği takviyeli askeri gücü, yöredeki birlikle birlikte harekete geçirdi. 1,5 ay yoğun arama, tarama ve operasyonlar yaptı. İçişleri Bakanlığı bir yandan direniş eylemlerini gizlemeye çalışırken, diğer yandan etkin olarak, operasyonlara eşlik ediyordu. Koca dağlar üçlü çemberlere alındı; nehirler, köyler tutuldu; halkın araziye çıkması günlerce yasaklandı. Düşman güçleri mangalara bölünerek, geniş çember içinde taktik aramalara girişildi; köylerde konumlanıp pusular kuruldu. Arazinin en elverişli yerlerine girilerek, kontr-gerilla taktikleri geliştirildi. Operasyonlerın 20. günüydü; düşman hala bir sonuç alamamıştı. Biz elverişli arazide ve nüfus içinde usta taktiklerle onların geniş çemberinde manevra yapıyorduk. Sömürgeciler sonuç alamayınca, korkutma ve pasifikasyon hareketine giriştiler; baskı ve tutuklamaları geliştirdiler. Birlikler tam savaş haline göre büyük silahlarla donatıldılar; uçaksavarlar, tanklar ve toplarla donatılmış güçler konvoylar halinde savaş uçaklarının gösterisi ve helikopterlerin eşliğinde köylere girildi. Tüm bunlar sonuç vermedi. Operasyonlarda gevşeme, güçlerde hantallık ve panik başlamıştı. Asker, kayalık araziye girmekten çekiniyor; girdiği zaman da paniğe kapılıp her taşın arkasındaki savaşçıdır diye, hayvanları ve avcıları vuruyordu. Yine, birbirlerine ateş ediyorlardı. Gelen bir habere göre; asker operasyona gitmekte isteksiz; şoförler topluca protesto ediyor, "İlk vurulan biz oluyoruz" deyip, operasyona çıkmak istemeyen şoförlerden iki kişi, faşist komutanları tarafından yaralanıyor; diğerlerinin ise akibeti bilinmiyor.

"Gücümüzün morali son derece yüksekti. Toplanma, dağılma, karar alma ve uygulama gibi faaliyetlerini normal olarak sürdürüyordu. Halkta moral, cesaret ve güven gelişmişti. Düşmanın altı yıldır vahşi bir biçimde kitle üzerinde uyguladığı baskılar, onu duyarlı kılmış ve politikleştirmişti. Düşmanın bu alanda önceden beri geliştirdiği baskıların bir biçimi de şöyle: İnsanlar köy meydanlarına toplatılarak, askeri talim yaptırılmış, birbirine bindirilmiş, dikenler üzerinde gezdirilmişti. Yine, toplanan tüm erkeklerin kendi yakınları karşısında, bıyıkları zorla kesilerek yedirilmeye çalışılmış; insanlar teslim alınmak için namusuyla tehdit edilmişti. Bu onur kırıcı baskı ve hakaretlere dayanamayan bazı insanlar ya aklını kaçırmış, ya da kendilerini öldürmüşlerdir. Biz bu durumlarla karşılaştık; gördük. Fakat düşmanın, bu tür baskıları, halkın çoğunda, düşmana karşı nefret ve kini arttırmış, onu politikleştirmiştir."

...

"Çok olumsuz bir zemindi. Fakat her zaman olduğu gibi, kaldığımız yer savunmaya elverişliydi. Bazı ihtiyaçlarımızı bakkaldan temin etmek için, tabancamı alıp köye indim. Bazı eşyalar alarak üslendiğim yere geri dönüyordum. Dikkati çekecek hiçbir durumla ilk etapta karşılaşmadım. Daha sonra öğrendiğim gibi, sadece yabancı bir sivil olmak da yeterliymiş şüphelenilmek için. Çünkü, sömürgeciler ilk çatışmadan sonra, tüm muhtarları zorlamış ve ajanları tembihlemişler; gelen yabancılar, tüccar, çoban vb. kim ve ne olursa olsun, ya tutuklanacak ya da ihbar edilecekti. Gittiğim köyde, efendilerine yaranmak için yarışan iki kişi varmış, bunlar durumu hemen bildirmişler. Çok sıcak bir yaz günüydü. Sömürgeciler, geçmem gereken ve zaten tek çıkış noktası olan boğazda çember oluşturup, birçok pusu kurmuşlardı. Hiçbir savaşçının kabul edemeyeceği bir hata içine girmiştim; serbest hareket ediyordum ve en hatalısı da, köyden çıkarken belli olmasın diye tabancamı elimdeki çıkının içine koymuştum. Belli bir süre sonra birinci pusuları geçmiş ve çemberin tam ortasına düşmüştüm. "Dur" ihtarıyla geri dönüşüm bir oldu. Dört taraftan ateş çemberi içinde kalmıştım. Yapılacak tek şey, geldiğim yerden çemberi yarmaktı. Fakat orası da kapanmıştı. Artık göğüs göğüse gelmiştik. İki asker pusudan ateş ediyor; beni ihbar eden sivil hain elinde taş, üzerime üzerime geliyordu. Silahsız olmamdan cesaret alıyorlardı. Tabancamı çıkarmak istiyorum; ancak çıkını kördüğüm bağladığım için açılmıyor, yırtılmıyordu da. Yapılacak tek şey taşa sarılmaktı. Bir taş kaptım ve ilk darbede sivile vurdum, tabii ki onunki de bana isabet etti. İlk çemberi aşmıştım. Dağlık kesimin tümü tutulmuş; ova boş bırakılmıştı. Niyetleri beni ovaya çekmekti. Fakat bu zaten imha anlamına gelirdi. Onun için hep çemberi yarıp dağa dayanıyordum. Tekrar çembere düştüm. Bu seferki yer çıplaktı. Her şey burada sonuca bağlanacaktı. Üzerimdeki en ufak eşyam, sömürgecilerin eline geçmemeliydi. Üzerimde epeyce para vardı. Onları yırttım, yazıları imha ettim, saatimi kırmak üzere cebime koydum. Mermilerim azalmıştı. Nasıl olsa vuracaklar. Vururlarsa bile çemberi yarmaya çalışırken olmalıydı bu. Slogan atarak önümdeki pusuya ateş açıp aynı paralelde hızla çemberi zorladım, ilk an yoğun ateş altında kalmıştım. Öndeki pusuya yaklaştıkça geridekiler etkisiz hale geldi, çünkü ateş ederlerse birbirlerini vuracaklardı. Öndekine fırsat vermeden çemberden çıktım. Ancak 100 metre gidebildim. Durarak sivili çağırdım. Niyetim o haini vurmaktı, fakat onlarda da bir adım atacak hal kalmamıştı. 3 dakika sonra uzaklaştım. İleride tarlada çalışan köylülerle karşılaştım. Boğazım kurumuştu, sesim çıkmıyordu. Sadece elimi sallayabildim. Bir genç durumu anlayarak, su bidonunu kaptığı gibi, bir solukta yanıma yetişti. Suyun birazını içtim, birazını da kafama döktüm ve teşekkür ederek, gencin emin olarak tarif ettiği yöne kaydım. Asfalta yaklaşıyordum ki, bir sefer daha askerle karşılaştım. Fakat bu sefer çembere düşmemiştim. Yeniden, "Dur" ihtarı; silahla karşılık... Ve hızla ters yöne hareket ettim. Bir süre peşimden geldiler ancak kayalıklara doğru hareket ettiğim için, serbestçe gelemediler. İlerlediğim yönde, yine tarlada çalışan, fakat o an bir taşın arkasında oturan iki köylüyle karşılaştım.

Onları uyararak uzaklaşmalarını söyledim, çünkü hep paniğe kapılan mehmetçik, Apocudur diye onları da vururdu. Yarım saat sonra geriden silah sesleri geldi; iki köylüye ateş edilmiş, ancak tesadüf eseri kurtulmuşlardı. Artık akşam olduğu için peşimden gelmediler.

"Evet, Ağustos güneşi altında sekiz saatlik bir çatışma ve kovalamacadan sonra, durum böyle sonuçlandı. Üçüncü günüdü; erzağım bitmişti. Bu yorucu günün ardından, salt iradi güce dayanarak ayaktaydım. Kulaklarım artık duymuyor, kafama sanki balyozla vuruluyordu. Beni tek düşündüren şey, tek kalan arkadaşıma yetişmekti; onun durumu hakkında epeyce tedirginlik duyuyordum. Ve nihayet gittim, arkadaşımla buluştum.

"Daha sonra bazı köylülerle karşılaştık. Bu durumu şöyle anlatıyorlardı: "Devlet bir aydan beri iki kişinin peşinde. Komutanlar çok iddialı. Diyorlar ki, mutlaka bunları imha edeceğiz. Tüm muhtarlar uyarılmış, baskı yapıyorlar; buna rağmen onları yakalayamadılar. Bunlar şeyh soyundandırlar, yoksa şimdiye kadar çoktan ölürlerdi."

"Sonuç olarak, bir kez daha sömürgeciler kaybetti.

Ömer yoldaş, 1986 yılının Haziran'ında III. Kongre çalışmalarına katılmak için alandan ayrılır. Kongre hazırlıklarına aktif olarak katılan Ömer yoldaş, Kongre kararlarına büyük bir coşku ile katıldı. III. Kongre çizgisi temelinde geçmişini köklü bir şekilde yeniden değerlendirdi. III. Kongre çizgisi temelinde yeni döneme kendisini hazırladı. Yeni dönem hazırlık çalışmalarının önder militanı olarak çalışmalara katıldı. Bir yandan komuta yeteneklerini daha da geliştirirken, diğer yandan ise, kadroların eğitimiyle ilgileniyordu. Bu süreçte, silahlı mücadelenin çeşitli sorunları üzerine dersler verdi, eğitim yaptı. Parti askeri çizgisinin yanısıra, örgütlenme konusunda da başarılı bir çalışma yürüttü.

Ömer yoldaş, Kürdistan işçi sınıfının ulusal kurtuluş mücadelemize kazandırdığı değerli bir önderdi. Yaşamının her saniyesini Parti ve halka adamıştı. O'nun için yaşamın tek bir anlamı vardı: Partiye ve Kürdistan halkına layık olmak. Bunun için büyük bir çaba harcıyor, mücadeleye daha fazla hizmet etmek için çabalarını yoğunlaştırıyordu.

III. Kongre sonrası yeni dönem hazırlıkları içerisinde gösterdiği çaba, O'nun bütün bu özelliklerini en açık bir şekilde ortaya çıkardı. Parti karşıtı eğilimlerin ve tasfiyeciliğin amansız bir düşmanıydı. Eksik ve hatalara karşı sürekli bir mücadele içindeydi. Bu tavrını bütün arkadaşlarına da hakim kılmak için büyük bir çaba harcıyordu.

1987 Mayıs'ında beraberinde bir grup arkadaşı ile birlikte Adıyaman faaliyetlerine yeniden katıldı. Sorumluluğunda bulunan grup ile birlikte, devrimci çalışmalarını büyük bir coşku ile yürütmeye başladı. "Özgürlüğe Yürüyüş" hamlesini bu alanda da büyük bir atılıma dönüştürmek için yoğun çaba sarfetti. Daha bu alana yöneldiğinde, Ömer yoldaş büyük bir coşku ile ileri atıldı. O, mücadeleden ve Kürdistan halkından bir an bile olsa uzak durmak istemiyordu. Bunun için de her an faaliyetlere katılmak aşkı ile doluydu.

III. Kongre çözümlemeleri temelinde daha da güçlenen Ömer yoldaş, *"Biz eskiden birçok eksikle bu kadar gelişme yarattık. Hele bu dönemde, daha da güçlenmiş olarak pratiğe giriyoruz. Düşmana bu kez aman vermeyeceğiz. Halkımızın bizden beklediği umut ışıklarını daha da güçlendireceğiz."* diyordu. İşte O, bu duygularla halkın arasına girdi. Halk bu değerli önderini bağrına bastı.

Ömer yoldaş, yoğun bir atılım hazırlığı içersindeyken faşist-sömürgeci güçlerle karşılaşır. Beraberindeki grup ile birlikte büyük bir kahramanlık destanı yaratır. Düşman çemberini birkaç kez yarar, saldırılarını püskürtürler. Ancak düşman büyük bir güç yığmıştır. Her tarafta yeni çemberlerle karşılaşırlar. Ömer yoldaş ve beraberindeki 4 arkadaşı, bu çatışmada şehit düşerler.

Adıyaman halkı, yeni bir direniş destanına tanık olur. Ömer yoldaş, onların kalbinde derin bir yer edinir. O'nu öldürdüğünü sanan düşman, büyük bir yanılgı içindeydi. Ömer yoldaş, Adıyaman halkının yüreğinde, şimdi sömürgecilere karşı mücadelesini daha büyük bir kin ve devrimci inançla yürütüyor.

Ömer yoldaş; "ADIYAMAN DİRENİŞ KALEMİZ OLACAKTIR" şiarın, bugün her zamankinden daha fazla bize emredicidir. Sadece Adıyaman'ı değil, tüm Kürdistan'ı direniş kalesi haline getirecek, bağımsız ve özgür bir Kürdistan'da anını yaşatacağız.

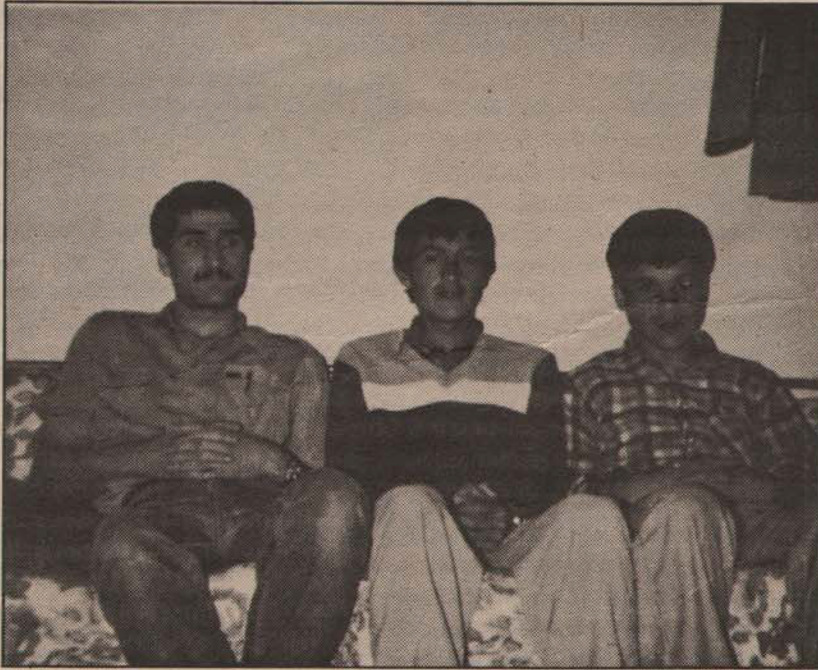
Rahman KORKMAZ (Selim)
Urfa-Halfeti-Karamezra

Yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Yaşamı yoksulluk içinde geçti. Küçük yaşlarda bağ ve fıstık bahçelerinde çalışmaya başladı. Böylece bir yandan ailesine yardım ediyor, diğer yandan ise öğrenimini sürdürüyordu. İlkokuldan sonra Nizip'e geldi. Nizip'te akrabalarının yanında kalarak öğrenimini devam ettirdi.

Daha genç yaşlarda ulusal kurtuluşçu düşüncelerle tanıştı. Nizip Lisesi'nde okuduğu yıllarda Hareketimizin saflarına aktif olarak katıldı. Faşistlere karşı Nizip'te yürütülen mücadelede Mehmet ERTÜRK, Yaşar KAHRAMAN, Bozan TEKİN yoldaşlarla birlikte yer aldı. Okul yıllarında eğitim çalışmalarına katıldı. Teorik olarak bilincini arttıran Rahman yoldaş, yaşının genç olmasına rağmen ilerisi için büyük bir umut vaadediyordu.

Akraba çevresi ve köyü tümden ulusal kurtuluş hareketimizin saflarında yer alıyordu. O, bu topyekün katılımın içinde kısa bir sürede yerini almakta gecikmedi. Nizip'te okuduğu yıllar, O'nun Hareketle olan bağını daha da güçlendiriyordu. Artık mücadeleden ayrı bir yaşamı düşünmüyor ve her şeyiyle ulusal kurtuluş saflarına katılmanın büyük bir coşkusunu duyuyordu. Nizip alanında sabun işçilerinin direnişinde aktif olarak yer aldı. SİD-DER'e (Sabun İşçileri ile Dayanışma Derneği) gidiyor ve bu çalışmalarda işçi sınıfının militan önderi Sait ŞİMŞEK yoldaşa yardımcı oluyordu. Bütün bu çalışmaları, O'nu daha da geliştirdi. Nizip faaliyetlerine birçok yönüyle değerli katkılar sundu.

1979 yılında Antep'te görevlendirildi. İşçiler arasında ve mahallelerde propaganda çalışmaları yürüttü. Bir müddet bu alanda çalıştıktan sonra, yeniden Nizip ve kendi köyü ile çevre köylerde faaliyet yürütür. 1980 yılında, bu kez Araban'da görevlendirilir. Araban ilçe komitesi üyesi olarak şehir ve kırsal alanda propaganda ve örgütlenme çalışması yürütür. Ataklığı, enerji dolu yapısı ile gittiği her alanda başarılı çalışmalar gerçekleştirdi.

Celal ERCAN, Faik ALAGÖZ ve Rahman KORKMAZ yoldaşlar

12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelmesi ardından Araban'da grupların yurtdışına çıkarılma çalışmalarında yer aldı. Grupların sağlıklı bir şekilde geri çekilmelerini sağlamak için maddi imkanların yanısıra, barınma olanakları yarattı. Birçok grubun kılavuzluğunu üstlendi ve bir başka bölgeye geçişlerini başarılı bir şekilde gerçekleştirdi. Daha sonra kendisi de 1980 yılının sonlarında Parti tarafından yurtdışına çağrıldı.

Lübnan sahasında siyasi ve askeri eğitim çalışmalarına katıldı. Kendi eğitimini tamamlamanın yanısıra, eğitim çalışmalarına yeni katılan birçok arkadaşa da yardımcı oldu. Deney ve tecrübelerinden diğer arkadaşların da yararlanmasını sağladı. Parti hazırlık çalışmalarının tamamlanması ile birlikte yeniden ülkeye döndü. 1983-84 yıllarında Urfa, Antep ve Pazarcık alanında devrimci çalışmaları yürüttü. Birçok ilişkinin yeniden kurulmasında başarılı bir çalışma yaptı. Selim yoldaşın bu başarılı çalışmasının yanısıra, Ali Ozansoy haini, faaliyetlerini sürekli bir biçimde sabote etti. O, bu hainin engellerine karşı koydu. Bu hainin durumu henüz tüm netliği ile ortaya çıkmamış olmasına rağmen, Rahman yoldaş, onun Parti karşıtı bazı tutum ve davranışları ile mücadele etti. Ali Ozansoy adlı alçağın sabotör tutumuna karşı, yeterli bir bilinç seviyesinde olmadığı için daha güçlü bir savaşım yürütemedi, ama bu hainin yıkıcı tavırlarını görmüştü.

Yeniden yurtdışına çağrıldığından dolayı, 1984 yılının sonlarına doğru Parti eğitim okullarına geldi. Bir dönem Ortadoğu alanında çalışmalara katıldı. III. Kongre sonrası yürütülen eğitim çalışmalarında aktif olarak görev aldı. Kendi eğitiminin yanısıra, bir grup arkadaşın eğitim çalışmasına da katıldı. Adıyaman, Antep, Urfa, Maraş ve Malatya bölgelerinde devrimci çalışma planı üzerine faaliyetlerde yer aldı. Bir grup arkadaşı ile birlikte, **"Bir Gerilla Birliğinin Örgütlenmesi Üzerine"** adlı bir inceleme yazısını hazırladı.

Mustafa ÖMÜRCAN yoldaşın komutası altındaki birlikle, Adıyaman alanında görevlendirildi. Mayıs 1987'de bu alandaki çalışmalara katıldı. Mustafa ve diğer 3 yoldaşı ile birlikte Adıyaman direnişine şehit düştü.

Rahman yoldaş, daha küçük yaşlarda katıldığı ulusal kurtuluş saflarında büyük bir inanç örneği olarak yaşadı. Partiye ve halka layık bir devrimci olabilmek için yoğun çaba harcadı. Tek dileği Partiye ve halka layık bir militan olmaktı. O bu payeyi çoktan hak etmişti. Şehadeti ile birlikte, bunu artık değişmez bir mühür olarak anılara kazıdı.

Halkımız için en fazla hizmet edebileceği bir dönemde şehadet mertebesine ulaşmış olan Selim yoldaş, daima hafızalarımızda daha da ileri, her zaman ileri komutu ile bize yol göstermeye devam edecektir.

Şanlı 15 Ağustos Atılımının 4. Yılında

Maskesi Düşen Sahte Demokratlar ve Faşist Türk Sömürgeciliğinin Bitmeyen Arayışları

Kürdistan tarihinin şanlı bir sayfası olan 15 Ağustos Atılımı dördüncü yılına girdi. Dört yıldan beri kesintisiz olarak sürdürülen silahlı savaşım, sömürgeci-faşist Türk devletinin yıllardan, hatta yüzyıllardan bu yana oluşturduğu birçok efsaneyi yerle bir etti. PKK öncülüğünde sürdürülen silahlı mücadelenin parlak pratiği; sözde Kürdistan'ın kurtuluşu adına yola çıkan birçok gücün aklına bile getirmekten ürktüğü bu yöntemin, kurtuluşu sağlayacak biricik yöntem olduğunun somut kanıtı oldu. Özellikle Parti III. Kongresi sonrasında, 15 Ağustos'un üçüncü yılında sağlanan gelişmeler ve kazanılan devrimci mevziler bu gerçekliği daha da açık biçimde gözler önüne serdi.

Konu biraz daha somutlaştırılacak olursa, denilebilir ki, 15 Ağustos '84'ten bu yana azgın faşist Türk sömürgeciliğine karşı dişe diş bir mücadele içinde yenilmezliğini kanıtlayan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, adeta kimin ne mal olduğunu, sahte görüntüler altında gerçek yüzünün ne renkte olduğunu ortaya çıkaran bir mihenk taşı rolünü oynadı. Yıllardır kendisini Türkiye halkı ve işçi sınıfının temsilcisi olarak lanse eden sözde "sol"cu, "ilerici", "devrimci" parti ve örgütlerin ne iflah olmaz tasfiyeci ve kuyrukçular olduğu; halk savaşı sloganlarıyla meydanlarda bağıran grupların ne "Misak-ı Milli"ci şovenler ve katıksız kemalistler olduğu en açık biçimiyle, Kürdistan'da gelişen silahlı savaşım karşısındaki tutumlarında ortaya çıktı. Benzeri durum, Kürt küçük-burjuva ve ilkel milliyetçileri açısından da geçerlidir. Sözkonusu güçlerin ne denli teslimiyetçi, düşkün ve uşak ruhlu oldukları yine en açık biçimleriyle mücadelemiz karşısındaki tutumlarında kendisini ele verdi. Öyle ki, gelinen noktada bu güçler işi açıktan açığa Türk faşist rejimi ve emperyalizmin doğrudan ajanlığına kadar vardırdılar. Mücadelemizin sözü edilen rolü sadece bunlarla da sınırlı kalmadı. Hatta bunlardan da önce ve en başta karşısında savaştığı gücün kendisini, yani sömürgeci-faşist Türk devletini gerçek boyutlarıyla ortaya çıkardı. Estirdiği terörle kendisini karşı konulmaz bir güç gibi gösteren kemalist-faşist rejimin nasıl kof ve çürümüş bir yapıda olduğu; yıllar yılı efsaneleştirilen, dokunulması ve tartışılması "tabu" kılınan sömürgeci ordunun dışa karşı cilalanan yüzüne karşın içte nasıl bir laçkalık, yolsuzluk, yozluk, ahlaksızlık yuvası olduğu, sahte "kahramanlığı" bir yana Mardin valisi faşist Alaattin Turan'ın da itiraf ettiği gibi ARGK'ye bağlı küçük bir gerilla birliğinin saldırısı karşısında bile nasıl dili tutularak şok geçirdiği gerçeklikleri yine en açık biçimiyle direniş savaşımız karşısında ortaya çıkmıştır.

Öte yandan, yıllardan beri büyük bir sahtekarlık ve utanmazlık örneği sergileyerek Türkiye halkını aldatmaya çalışan —ve bunu kısmen de başaran— Türk burjuva basını ile bu basın etrafında kümelenen ve kendilerine "ilerici", "demokrat", "aydın" sıfatlarını yakıştıran kişilerin gerçekte bu sıfatlara ne kadar layık oldukları ya da bu sıfatlarla ne kadar ilgilenir bulunduğunun anlaşılması konusunda da en somut ölçüt, Kürt halkının kutsal bağımsızlık mücadelesi karşısındaki tutumları olmuştur. Gerçi tarihi ve güncel olayları birazcık da olsa yorumlayabilenler için sözkonusu çevrelerin sahte ve aldatıcı görüntülerini farketmek hiç de zor olmayacaktır, fakat bu sahte görüntülerin kendisini en çok ele verdiği yer, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısındaki yeri ve tutumu olmuştur.

Emperyalizm destekli Türk sömürgeci-faşizminin her türlü vahşi saldırılarını boşa çıkararak gelişen ve büyüyen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin, tasfiyeci sol ile reformist-teslimiyetçi uşakların maskelerini nasıl alaşağı ettiği çeşitli Parti yazılarımızda çokça dile getirilerek teşhir edildi. Konumuz gereği burada daha çok üzerinde durucağımız kesim; burjuva basını çevresinde kümelenen ve "İlerici, demokrat, toplumcu aydınlar" olarak tanınan, ortamı biraz uygun bulduklarında en keskin devrimci yazılar yazan fakat ortam değişip faşizm dişlerini gösterdiğinde ise, aydın onur ve gururunu ayaklar altına almakta bir an bile tereddüt etmeyen; geçmiş "suç"larını affettirmek ve unutturmak için faşizmin çizmelerini yalamayı marifet sayan yazar-çizer takımıdır. Yunanistan'da albaylar cuntası dönemini anlatan Oriana Fallaci, bu tipleri şöyle tanımlıyor:

"Demokrasi rejimlerinde cesaret ve özgürlük hocaları olarak ortaya çıkıp da bir diktatörlük işbaşına gelince, orospular gibi soluğu yatakta alan, diktatörlük rejimine hizmet etmek için daha önce övdüklerini sonradan yeren, daha önce suçladıklarını övmeye başlayan kalemler..."(Oriana Fallaci, Bir İnsan)

Bu tanımın, 12 Eylül öncesi burjuva basının sayfalarında "özgürlük havarisi" kesilen, bunun üzerine sayfalar boyu gözyaşartıcı yazılar yazarak faşizan baskıları lanetleyen; 12 Eylül sonrasında ise, faşizmin "ince" yöntemlerle savunulmasından tutalım, açıktan savunmaya ve sözcülüğünü yapmaya varan tutumlara kadar sergilemekten kaçınmayanların durumuna ne kadar uyduğu ortadadır. Bugün burjuva gazetelerinin köşelerinde boy gösteren bu tipin yığınla somut örnekleri var. Cumhuriyet, Milliyet vb. gazetelerde dünün özgürlük ve demokrasi savunucularının aynı köşelerinde faşist Evren'e methiyeler dizdiğine hep birlikte tanık olundu. Hele hele sözkonusu olan Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi ise, bu bayların ağızbirliği ederek şoven-ırkçı bir yaklaşımla saldırmakta, K. Evren'i bile gölgede bıraktıkları görüldü.

Elbette sağı ve "sol"u ile Türk burjuva basının tam bir uydu gibi faşist rejimin borazanlığını yapmasının ve bu basın çevresinde kümelenen Türkiye "aydın"larının içine düştüğü onursuzluğun kaynağı derinlere dayanmaktadır. Bugünkü durumun daha iyi anlaşılabilmesi için, kısa da olsa bazı yönleriyle Türk basın tarihine bakmakta yarar var.

Abdülhamit'ten Evren'e kadar egemen sınıflara şakşakçılık, Türk basın tarihinin vazgeçilmez özelliği olmuştur

Türk basını yüz yılı aşkın tarihinin hiçbir döneminde egemen sınıfların uydusu olmaktan kurtulamamıştır. En ilerici ve demokrat geçinenleri bile, gerici siyasal iktidarların baskıları karşısında onurluca direnmek yerine, şakşakçılık yaparak yaşamlarını sürdürmeyi yeğlemişlerdir. Günümüzde ilericilik, demokratlık adına faşizme en utanmazca biçimlerde övgüler dizen Türk burjuva basının bu tutumu, sözkonusu tarihi geleneğinin bir devamı ve uzantısı niteliğindedir.

Türk burjuva politikasının şekillenmesinde olduğu gibi, basının siyasal iktidar karşısındaki olumsuz konumunda da Abdülhamit'in rolü oldukça belirgindir. Abdülhamit'in birçok politikasının yanısıra basın politikası da günümüzde halen geçerliliğini korumaktadır. İkibin yılına merdiven dayadığımız bir dönemde, basının Abdülhamit yöntemlerinden hala kurtulamamış olmasını fazla yadırgamamak gerekir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye emekçi sınıflarının toplumsal muhalefeti karşısında bunalımdan bunalıma sürüklenen ve işi 1980 12 Eylül'ünde faşist diktatörlüğe kadar vardıran Türk burjuvazisi politika üretmekte güçlük çekmektedir. Altmış yıl öncesinin "İzale-i Şekavet" ve "Takrir-i Sükun" kanunlarının yeniden hortlatılması bunun en açık kanıtıdır. 1983 yılında, K. Evren'in birer kuklası olmaktan öte bir anlam ifade etmeyen ve bir kişiliksizler topluluğu olan "Danışma Meclisi"nin çıkardığı ve bugün de yürürlükte olan "Basın Yasası" da, özü itibariyla Osmanlı döneminin "Matbuat Nizamnameleri"ni pek de aşmış değil. Faşist rejimin göstermelik yasaları bir yana pratikte de uygulanan halen Abdülhamit yöntemleridir.

Bilindiği gibi Abdülhamit basın üzerinde tam bir denetim sağlamaya önem vermiş ve bunun için iki yöntem uygulamıştır: Sindirme ve satın alma. İç basında daha çok baskı ve sindirme yoluna baş vurulmakta ve katı bir sansür uygulanmaktaydı. Öyle ki, gülünç sayılabilecek gerekçelerle birçok sözcüğün kullanılması yasaklanmıştı. Örneğin Sultan Abdülhamit'in burnunun büyüklüğünü ima edebileceği gerekçesiyle burun sözcüğü, Padişah'ın oturduğu Yıldız Sarayı'nı çağrıştıracağı gerekçesiyle yıldız sözcüğü, yine Şehzade Murat'ı çağrıştıracağı gerekçesiyle murat sözcüğü, "tahtın kurusun" şeklinde anlaşılabileceği endişesiyle tahtakurusu sözcüğü, kullanılması her ne sebeple olursa olsun kesinlikle yasak olan sözcüklerden sadece birkaçıydı. Bundan başka çeşitli yöntemlerle gazete sahiplerini satın alma, ya da Ebuzziya Tevfik türünden jurnalciler kullanma yoluyla basın üzerindeki denetim pekiştiriliyordu.

Abdülhamit iç basına karşı olduğu gibi dış basına karşı da bir hayli duyarlıydı. Kendisi ve saltanatı aleyhine dış basında da herhangi bir yayın yapılmasını istememekteydi. Ne var ki, dış basın üzerinde tehdit, baskı ve sindirme olanaklı değildi. O nedenle daha çok satın alma kuralı işletilmekteydi. Yani aleyhine yayın yapan gazeteleri susturmak ve bu tür yayınlarını durdurmak için keseler dolusu altın lira gözden çıkarılmaktaydı. Bu durum öylesine yaygınlaşmıştı ki, Avrupa'da —özellikle de Fransa'da— tutunamayan ve iş yapamaz duruma gelen birçok 'uyanık' gazeteci için tam bir geçim kaynağı olmuştu. Parasız mı kaldın? Yaz Abdülhamit aleyhine bir makale, ardından bu işi tekrarlamaman için altın liralar... (Cevdet Kudret, Abdülhamit döneminde sansür)

Bu, tarihte yaşanan bir olay olarak kalsaydı eğer, bugün gülünüp geçilirdi sadece. Fakat durum hiç de öyle değil. Çok az farklılıklar arzetse de aynı durum günümüzde de yaşanmaktadır. Çağımız insanlığı adına utanç verici olan bu uygulamalar Abdülhamit'ten M. Kemal'e, oradan da günümüz faşist rejimine miras kalmıştır.

M. Kemal dönemi, Abdülhamit yöntemlerinin daha da yetkinleştirilerek uygulanmaya konduğu bir dönemdir. Abdülhamit'in satın alma ve sindirme yöntemleri bu dönemde de geçerliliğini korumuştur. Basın, eğer muhalifse zorla susturulmuş, sesini yükseltmesine asla izin verilmemiştir. 1925'te Şeyh Sait hareketi döneminde basın üzerinde en katı bir sansür uygulayan yasalar çıkarılmış, buna uymayanlar "İstiklal Mahkemeleri"ne sevkedilmiştir. Böylelikle alan tamamen Yunus Nadi gibi şakşakçılarla Şevket Süreyya gibi döneklere kalmıştır. Görevlerinin en başında M. Kemal'e sınırsız, ölçüsüz övgüler dizmek gelen bu dalkavuklar takımının yaptıkları karşılıksız bırakılmamıştır. Başta milletvekilliği olmak üzere bürokrasinin üst makamları M. Kemal tarafından bunlara bahşedilmiştir. Böylelikle M. Kemal'in hep yakınında yer almış ve etrafında adeta birer pervane olmuşlardır.

M. Kemal'den sonra bu kez "Ebedi Şef" yerine "Milli Şef"e —İnönü— övgüler dizilmeye başlanmıştır. Ve arada tek-tük onurlu sesler çıksa da basının bu uyduluğu ve kişiliksizliği günümüze dek süregelmiştir. Bugünün Türkiye'sinde yine Abdülhamit yöntemleri yürürlüktedir. Hatta Abdülhamit dönemini aratırcasına uygulamalara tanık olunmaktadır. Çuvallar ve kamyonlar dolusu kitaplar toplatılarak yakılabilmekte, listeler dolusu sözcüğün kullanılması yasak ilan edilebilmekte ve Ebuzziya Tevfik türünden jurnalci ve ajanlar —bügün MİT görevlisi olarak— en üst düzey basın çevreleri arasında cirit atmaktadır. Yine bugün Semra Özal aracılığıyla; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve bunun öncüsü PKK aleyhine emperyalist Batının en büyük gazetelerine milyonlarca lira ödenmek süretiyle verilen sayfalar boyu ilanlar, Abdülhamit'in dış basını satın alma, parayla susturma yönteminin bir devamı niteliğindedir. Ne var ki, tüm bu ve benzeri uygulamalar karşısında "özgürlükçü", "ilerici" kesimlerin tavır almaları, onurluca baş kaldırmaları bir yana, kişiliksizlik ve düşkünlük Abdülhamit dönemini bile geride bırakmıştır. Bu gerçeklik, "Öyle Bir Bayram" başlıklı yazıda Okay Gönensin tarafından şöyle ifade edilmektedir:

"12 Eylül yönetiminin, sıkıyönetim yetkililerinin basınla ilişkilerinde 'sansür' temel biçim olmuştu. Gazetelerin duvarları 'yasak, uyarı, kısıtlama, haber iptali' mesajlarıyla doluydu. Dosyalar bu mesajları almaz olmuştu... Bu dönemde yetkililerin rahatlığını artıran bazı unsurlar da oldu. 1908'de bir araya gelip sansürcüleri matbaalara sokmamak gibi ortak bir direnci gösteren Türk gazetecileri 1980'de hiçbir ortak tepki içine giremediler. Hatta yasaklanmamış kimi haberleri yayınlayıp yayınlamamak konusunda karar vermeden önce yetkililere açıp sormak, savunulabilen bir tutum oldu. Basılmış kitapları denetime göndermek doğal davranış sayıldı." (27 Temmuz 1987, Cumhuriyet)

Görüldüğü gibi, bir dönemin o mangalda kül bırakmayan "özgürlük savunucuları", faşizmin yasaklarına karşı durmak yerine, onursuzluğu ve düşkünlüğü seçerek yasak olmayan konularda bile faşizmin onayını alma yoluna gitmişlerdir. Türkiye'de, gerek M. Kemal döneminde ve daha sonraki baskıcı dönemlerde ve gerekse 12 Eylül faşizmi döneminde burjuva-demokrat anlamında bile olsa, dünyanın birçok ülkesinde görülen faşizme karşı çıkış örnekleri aramak boşunadır. Türkiye aydınlarının tavrı —çok nadir bazı istisnalar dışında— tamamen faşizme teslimiyet olmuştur. Ve bu tavır en bariz şekliyle de Kürdistan sorununa yaklaşımda kendisini ele vermiştir.

Kürdistan sorununa yaklaşımda basın, faşist rejimin elinde bir özel savaş aracı olmuştur

Öteden beri basına en çok sınırlama ve yasaklama, çeşitli biçimlerde Kürdistan'ı konu alan haber ve yazılarda uygulanmıştır. Çok iyi biliniyor ki, daha bu son yıllara kadar Kürt ve Kürdistan sözcüklerinin bile kullanılması yasaktı. En "ilerici"sinden en gericisine kadar Türk basınında Kürt sözcüğünün karşılığı "doğulu vatandaş" ya da "etnik grup", Kürdistan sözcüğünün karşılığı ise "doğu" idi. Burjuva basını bir yana, Kürdistan'ın kurtuluşu adına yola çıktığın iddia eden ÖY vb. reformist sahtekarlar bile Kürdistan yerine "doğu" demekteydi. Kemalizmin bu gerçek ve bilim dışı katı inkarcı politikasına uymakta ve buna alkış çalmakta "aydınlar", "bilim adamları", hatta sözde "devrimciler" hiçbir sakınca görmediler. Kemalist politikaya ayak uydurularak, sorun ya yok sayıldı, görmemezlikten gelindi veya tamamen egemen sınıfların görüş ve istemleri doğrultusunda ele alındı.

PKK öncülüğünde Kürdistan'da gelişen silahlı direniş mücadelesi Kemalizmin katı inkarcı politikasını parçalayarak yerle bir etti. Artık burjuva basınında bile "Kürt sorunu" açıktan tartışılır oldu. Fakat faşist rejim, özellikle de 1984 15 Ağustos Atılımı ardından, MİT aracılığıyla basını tamamen kendi güdümüne sokarak bir özel savaş aracı durumuna getirdi. Kemalist-faşist rejim kurtuluş kuvvetlerimizden darbe üzerine darbe yedikçe renkli-renksiz basının sayfalarında PKK aleyhine masallar, senaryolar, uydurma haberler birbirini izledi. Faşist şefler emretmişti; devrimci güçlere "bölücü eşkıya" denilecekti, PKK'yi "terörist", "cani" ilan etmek için her türlü bilim ve ahlak kuralı bir yana bırakılacak en kaba yalanlara bile başvurmaktan çekinilmeyecekti. En çirkin ve aşağılık iddialarla donatılan zehirli oklar Parti Önderliğine yöneltilecekti. Ve faşist şeflerin bu emirleri, sağı 'sol'uyla basının onursuz temsilcileri tarafından adeta yarışırcasına yerine getirildi. Biliniyor ki, bu tür yöntemler, emperyalizmin öteden beri kullanageldiği özel savaş yöntemlerinin bir parçasıdır.

Bugün ulusal kurtuluş savaşçılarımıza "terörist", "bölücü eşkıya" diyen —çoğu da ilerici, demokrat yaftalı— bu onursuz bayların fazla uzağa gitmelerine gerek yok. Eğer kendi tarihlerinden haberleri varsa, dönüp tarihlerine

bakmaları yeterlidir. Bugünkü efendileri Amerika'nın 1919-20-21'lerde M. Kemal için hangi sıfatları kullandığını o dönemdeki Amerikan basınında bulabilirler. Evet, dönemin ABD gazete ve dergileri M. Kemal için "asi", "serseri", "haydut" vb sıfatlar kullanıyordu. (Osman Ulagay, Amerikan Basınında Türk Kurtuluş Savaşı)

Kemalizm, Türk halkının çıkarlarını temsil etmese de, kısa bir süre ABD emperyalizmine ters düştüğü için, M. Kemal adının önüne bu sıfatlar peşpeşe sıralanıyordu. Sonraki yıllarda, emperyalizmin, yeni-sömürgecilik politikasını iflas ettiren Vietnam ve Küba devrimleri dönemlerinde daha da sistemleştirdiği bu özel savaş yöntemine sürekli başvurduğu görüldü. İşte günümüzde faşist Türk sömürgeciliğinin, ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında basını alet ederek kullandığı yöntem Abdülhamit yöntemleriyle karıştırılmış emperyalizmin bu özel savaş politikasıdır.

Burada şu soru akla gelebilir: Eğer bir savaş yaşanıyorsa, elbetteki taraflar her türlü olanaklarını seferber edeceklerdir. Bundan doğal ne olabilir ki? Bu nedenle Türk faşist rejiminin de elindeki basın olanağını kullanmasının yadırganacak bir yanı olmamalıdır. Bunu yadırgayan yok elbet. Rejimin sözcülüğünü yapan faşist kalemşörler zaten her gün "böyle keselim, şöyle kıralım, imha edelim" diye avazları çıktığı kadar bağırıyorlar. Varsın daha da bağırsınlar buna bir şey diyen yok. Faşisttir, ırkçılıktan, vahşetten, barbarlıktan başka ne bilir, ne anlar ki zaten? Ya peki, faşizmin bu korosuna hiç tereddütsüz iştirak eden sözümona demokratlara, ilericilere, anti-faşistlere ne demeli? Dünyanın başka bir alanında başka emperyalist güçlerce bu tür yöntemler uygulandığında sözde şiddetle kınayan, karşı çıkan; hatta daha da ileri giderek sahte gözyaşları döküp devrimci nutuklar atan, lanetleyen fakat kendi egemen sınıfları, burjuvazisi tarafından bunun çok daha vahşi ve alçakça biçimleri Kürdistan'da uygulanırken hiç tınmayan, sessizce onaylayan, dahası "bölücüler", "eşkıyalar" diye çığlık atıp faşist koroya katılan bu baylara ne ad vermeli? İşte sözümüz bunlaradır.

PKK'nin yükselttiği direniş savaşı, yüzlerdeki maskeleri alaşağı ederek, herkesi yerli yerine oturtuyor

Bunlar kendilerini çeşitli renklerle boyasa, yüzlerine binbir çeşit maske taksa da, artık gerçek kimliklerini saklamalarının olanağı yok. Rüzgarın yönüne göre yön değiştirerek hemen yelkenleri şişiren ve tam yol ileri atılan bu kesimin en tipik örneklerinden Uğur Mumcu, kemalist-faşist rejimin Kürdistan'daki vahşi katliamlarını haklı çıkarmak için en çok uğraşanların başında gelmektedir. O daha başlangıçtan beri, Marksizmi tahrif etmeye çalışarak ulusal kurtuluş mücadelemize saldırılar yöneltti. Aslında U. Mumcu yalnızca Kürdistan devrimini değil bir bütün olarak sosyalizmi karalamaya çalışmaktadır. 1970'li yılların başlarında yazdığı hararetli ve keskin yazılarını unutmuş görünerek, '70'li yılların sonlarına doğru giderek Bulgaristan ve Sovyetler Birliği şahsında inceden inceye sosyalizmi kötülemeye başlayan U. Mumcu, 12 Eylül'ün hemen ardından faşizme en başta iman edenlerdendir. "Dün dündü, bugün bugündür" anlayışında, çokça eleştirdiği Demirel'i bile geride bırakmaktadır.

Fakat faşizme teslim olmak yetmiyordu. Ateşli dönemlerinde savunduğu ne kadar devrimci-ilerici düşünce varsa şimdi bunlara saldırmak, kısacası tükürdüğünü yalamak ve böylelikle de faşizme karşı işlediği "suç"larını bağışlatmalıydı. Bunun için 12 Eylül rejiminin resmi tezi doğrultusunda, Türkiye devrimci hareketini "terörist", Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini "Kökü dışarda" ilan ederek varlığını bunlara karşı mücadeleye hasretti. Yani bir zamanlar övdüğünü, şimdi yermeyi fazilet saydı. Bu tutum insana ister istemez, Oriana Fallaci'nin yukarıda anılan sözlerini anımsatıyor.

Kürdistan sorununa yaklaşımda gerçekleri tamamen tahrif ederek tam anlamıyla şoven bir tutum takındı ve faşist rejimin görüşünü, bazı süslü-püslü sözcüklerle bezeyerek kitlelerin kafasını bulandırmak için elinden geleni yaptı. Kürdistan gerçeğini ve Kürdistan devriminin iç dinamizmini ısrarla gözardı ederek sorunu hep "dış kaynaklı" göstermeye çalıştı. Kürdistan'da silahlı mücadele 15 Ağustos'la birlikte gelişip alevlendikçe, dünya ilerici kamuoyu nezdinde gittikçe teşhir olan 12 Eylül faşist rejimini güç durumdan kurtarmak amacıyla Kürdistan'daki gelişmeleri çarpıtmak, tersyüz etmek için az uğraşmadı U. Mumcu, o daha ilk günden, yeni PKK öncülüğündeki mücadelenin gelişmesiyle birlikte Kürdistan sorununun gündeme yoğunca geldiği günden başlayarak sürekli sorunu "dış kaynaklı" göstermeye çalışmış, böylelikle de kemalist inkar politikasının bir başka biçimini sergilemiştir. Fakat bununla da kalmamıştır bu "ünlü demokrat", Kürdistan'da silahlı mücadele gelişip faşist rejimi köşeye sıkıştırdıkça yüzündeki "demokrat", "ilerici" maske yavaş yavaş sıyrılarak ırkçı-şoven surat kendini belli etmiştir.

'87 Mart'ında faşist TC'nin savaş uçakları —Güney Kürdistan'da dahil olmak üzere— Kürt köylerine tonlarca bomba yağdırırken, bununla tatmin olmayan U. Mumcu, o tarihlerde, *"PKK ve Hedefi"* başlığı altında şunları yazıyordu:

"PKK'nin Irak'taki kampları bombalandı. İş bununla bitiyor mu? Hayır. Hayır, çünkü PKK'nin genel karargahı ve örgütlü kampları Irak'ta değil, Suriye topraklarındadır. Irak'taki PKK kampları Irak hükümetinin verdiği izinle bombalanmıştır. Ya Suriye'dekiler?" (11 Mart '87, Cumhuriyet)

Görüldüğü gibi bay "demokrat", faşist rejimin vahşi bombardımanını az görmekte ve daha çok Kürt köylerinin —Suriye'dekilerinin de— bombalanmasını istemektedir. Sonraki günlerde daha da ileri giderek Evren-Özal faşist rejiminin tam bir akıl hocası kesildi. 18 Mart tarihli Cumhuriyet'te *"PKK ile Savaş..."* başlıklı yazısında, *"Güneydoğu yöremizde yaşanan bir savaştır. Bundan hiç kuşku yok. Kuşku olmaması gereken bir nokta da devletin bu konuda pek başarılı olmadığıdır"* biçimindeki itiraflarının ardından, geçmişte "özel savaş" ve "kontr-gerilla" üzerine yazdıklarını unutmuş görünerek, faşist rejime "başarılı" olması için şu öğüdü veriyordu:

"Güneydoğu'daki ayrımcı örgütlerle savaşmak için silahlı kuvvetlerden güç ve destek alan ayrı bir birim kurulmalıdır. 'Özel Harp' dediğimiz yöntem böyle anlarda gündeme gelir. 12 Mart döneminde, iki cunta arası hesaplaşmada, ülkenin seçkin aydınlarını İstanbul'da Ziverbey Köşkü'nde sorguya çekmek midir 'özel harp'; yoksa, PKK gibi ayrımcı, dış destekli bir örgütle savaşmak mı? Hiç şüphesiz ikincisi... Kontr-gerilla'nın da özünde anlamı budur. Bir dış saldırı karşısında ***sivil halk kesimleri içinde direniş örgütleri kurmak,*** *bunları donatmak, eğitmek ve yönetmek gerekir."*

Evet, yukarıdaki sözler, şaşırtıcı bir benzerlik arzetmekle birlikte, eski-yeni MİT müsteşarları generallerin değil, "demokrat", "ilerici" hatta "devrimci" U. Mumcu'nun sözleri. Bu baya sormak gerekir: 12 Mart sonrasında kontrgerilla, "Özel Harp" ve Ziverbey Köşkü üzerine yazdıklarını ne çabuk unuttun da şimdi kontr-gerillayı "direniş örgütleri" olarak tanımlıyorsun? Bu pişkince tutum ve geçmişe sünger çekme durumunla "dün dündü, bugün bugündür" anlayışında —ve utanmazlığında— Demirel'i bile geride bırakmıyor musun? Ziverbey Köşkü'nde 12 Mart cuntasının hışmına biraz uğramakla kendinizi demokrat sandınız ve ilan ettiniz. Doğrusu kitlelerin geriliğinden yararlanarak biraz da başarılı oldunuz bunda. Fakat PKK'nin mücadelesi faşist rejim gibi sizlerin de pabucunu dama attı. Artık Kürdistan ve Türkiye halkları ve emekçileri çok iyi biliyorlar ki, sizin ölçüleriniz demokratlık için yeterli değildir. Eğer öyle olsa, 12 Eylül döneminde hapsedilen Türkeş vb.'lerine de demokrat demek gerekecekti. Oysa demokratlığın asgari koşulu ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını tanımak ve saygılı olmaktır ki, faşizmin dümen suyuna kapılmış siz şovenlerin bundan ne kadar uzak olduğu ortadadır.

Nitekim bay U. Mumcu'nun da gele gele geldiği yer; çoğu zaman karşıtıymış gibi göstermeye çalıştığı Tercüman'ın Rauf Tamer'i, Ergun Göze'si ile K. Evren'in yanıdır. Faşizmin zavallı bir kuklası durumundaki bu bayın Komkar ve ÖY'nu tanık göstererek ulusal kurtuluş mücadelemize küfürnameler dizen, Parti Önderliğini karalamaya çalışan yazıları, üslubuna varıncaya dek MİT'in açıklamaları ve K. Evren'in demeçlerine tamamen denk ve uygun düşmektedir. Şunları yazıyor '87 yaz atılımımız döneminde kaleme aldığı *"PKK-ARGK-ERNK..."* başlıklı yazısında:

"Mardin'in Ömerli ilçesine bağlı Pınarcık köyündeki son toplu kıyım, PKK örgütünce yapılmıştır... PKK'nin merkezi Suriye'dedir. Suriye Gizli İstihbarat Örgütü, PKK'yı kurmakta ve yönlendirmektedir. Suriye, Sovyetler Birliği'nin Ortadoğu'daki gözdesidir...

"... PKK'nin yurt içindeki bu alçakça saldırıları, yurtdışında da sürüyor. Bu saldırılar, öteki Kürt örgütlerine de yöneliyor. Komkar, yayımladığı son bildirde, PKK'nin bir 'provakasyon örgütü' olduğunu ileri sürüyor. TKSP, 'PKK ne yurtseverdir, ne de bağımsız' hasta ve ajan bir kişinin komutlarına göre işleyen bir komplo ve cinayet örgütüdür, deniliyor."

PKK'ye saldıran faşist kalemşörlerin öteden beri işaret parmaklarını Sovyetler Birliği'ne uzattıkları bilinmektedir. Son günlerde Komkar-MİT-TKSP'nin içiçe faaliyet ve açıklamalarının yoğunlaştığı ve "2000'e Doğru" dergisinden Tercüman'a kadar Türk basınının Komkar vb.'lerine yaygınca sahip çıktığı hatırlanacak olursa U. Mumcu'nun da PKK karşıtı bu "organizasyon"un bir parçası olarak aynı yönlü açıklamalarını doğal karşılamak gerekecektir. Sanıyoruz bay Mumcu da PKK'nin parlak pratiği ve aydınlık gerçekliği karşısında sönük mumlarıyla fazla etkili olamayacağını, dolayısıyla demokratlık iddialarından vazgeçmesi gerektiğini anlamıştır artık. Zira, takke düşmüş kel görünmüştür.

Cumhuriyet gazetesinin diğer yazarları ve bir bütün olarak gazetenin durumu da Uğur Mumcu'nun durumundan fazla farklı değildir. Gazetenin mevcut kadrosundan "ilerici", "devrimci" olduklarını iddia edenler varsa da, hemen belirtelim ki, en önde gelenleri bile —özellikle de Kürdistan sorununa yaklaşımda— kemalist ideolojiye ve onun "Misak-ı Milli" politikasına çakılıp kalmaktan öteye gidememişlerdir. Onlar hala ilericilik adına 1920'lerin sonlarında, '30'larda kurucuları Yunus Nadi'nin yüzdüğü bataklıklarda çırpınmakta ve yeri geldiğinde de bununla övünmektedirler. O dönemlerde Kürdistan'daki halk hareketlerini bir kalemde "gerici" olarak damgalayıp M. Kemal'in vahşi katliamlarına ilericilik adına alkış tutan Yunus Nadi'lerin ne katıksız ırkçılar olduğu bilinmektedir. Onların erdem diye belledikleri tek şey, bazı kırıntılar karşılığında M. Kemal'e onursuzca dalkavukluk yapmaktı. M. Kemal bir halkı soykırıma mı tabi tutmuş, ne gam! Daha çok alkışla, daha çok kırıntı topla! İşte onların mantığı buydu.

Ya peki bugünküler? Örneğin, yılların "solcu"su İlhan Selçuk, dünyanın çeşitli alanlarında verilen ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerine dair keskin ve ajiteli yazılara bolca yer verdiği "Pencere"sinden Kürdistan'a nasıl bakıyor? Sağcı yazarların, hatta sömürgeci Türk burjuvazisinin bile Kürdistan sorununu kabul ve itiraf etmek zorunda kaldığı, kemalist inkar politikasının artık savunulamaz bir biçimde parçalandığı günümüzde, o hala kafasını kumdan çıkarıp Kürt ve Kürdistan gerçeğini görmemekte anlamsızca inat etmektedir. Dünyanın kalbinin Kürdistan'da attığı bir dönemde, o daha "Doğu Sorunu"ndan dem vurmaktadır. Ve hayıflanmaktadır, kemalist burjuvazinin asimile politikasını başarıyla sürdürmediği konusunda *"Yanlışlar"* başlıklı yazısında şöyle dert yanmaktadır:

"Birinci yanlış: Çeyrek yüzyıl önce de doğu sorunu vardı; ama, daha değişik nitelikteydi. O yıllarda çözümler önerilmişti: Köklü bir toprak reformuyla ağa, şeyh, aşiret reisi gibi asalakları tasfiye ederek çağ dışı ilişkilere son vermek; Köy Enstitülerinden esinlenen hızlı bir öğretim seferberliğine başlamak; Anadolu'daki doğu-batı dengesizliğini gidermek amacıyla devletçi ve öncelikli ekonomik planlama uygulamasına girişmek; doğudan batıya göç zaten başladığı için yerleşim birimleri düzenlemesini ele almak... Bu çözüm yollarını 'komünistlik' saymak birinci yanlıştı." (12 Mart 1987, Cumhuriyet)

Sömürgeci Türk burjuvazisinin Kürtleri asimile yoluyla imha ederek sorunu "çözüm"e kavuşturmadığına bu şekilde yanan ve aynı yazının başka bir yerinde ***"Bölgemizde siyasal harita yeniden çizilecekse, en büyük payın Türkiye'ye düşmesi gerekir"*** demek suretiyle şoven yüzünü açıkça ortaya koyan; "ağa, şeyh, aşiret reisi gibi asalaklar"ın tasfiyesinden söz ederek sömürüye karşıymış görüntüsünü yaratmak istese de, iş, işbirlikçitekelci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumaya gelince hiç çekinmeden ve de hiç utanmadan "en büyük payı" talep ederek "kraldan çok kralcı" kesilen İ. Selçuk; çıkarını bunca koruduğu ve savunduğu burjuvaziye biraz da sitem ederek, ulusal bağımsızlık mücadelemiz karşısında çıkmaza giren faşist rejime çıkış yolu gösteriyor:

"1960'larda kurulan 'Özel Harp Dairesi'nin yetkilileri, kimi zaman sorumsuz görevlilerin elinde iç siyaset amacıyla kullanılmış; Atatürkçü kişilere ve ilerici aydınlara bu şemsiye altında işkenceler yapılmıştı. ***Özel savaşın işlevi şimdi Güneydoğu'da belirginleşiyor..."***

İşte, ulusal kurtuluş mücadelemizin vardığı düzeyde bir mihenk taşı rolü oynadığını belirtirken kastedilen buydu. İ. Selçuk'un, daha önceleri özel savaş üzerine, özellikle de ABD emperyalistlerinin Vietnam'da uyguladığı özel savaş hakkında yazdıklarını okuyan ilericiler nezdinde, demokrat ve insancıl biri olarak tanınması olanaklıydı. Fakat öyle anlaşılıyor ki, emperyalizmin en son ve en insanlık dışı yöntemlerinden biri olan "özel savaş"ın uygulandığı alan Kürdistan olunca, ve bunun uygulayıcısı sömürgeci Türk burjuvazisi olunca, İ. Selçuk gibilerinin "demokrasi" anlayışına aykırı düşmemektedir. Hatta bunlar eğer faşist rejim bu yöntemi "gereğince" uygulayamıyorsa, daha "iyi" uygulanması ve sonuç alınması doğrultusunda onu uyarmayı "demokratlığın" ve "ilericiliğin" şanından saymaktadırlar. İşte maskelerinin düştüğü ve kemalist şoven suratlarının sırıttığı nokta da burası olmaktadır.

Bir diğer Cumhuriyet yazarı Ergun Balcı ise, *"PKK terörü; yıllardır hatalı politikalar ve ihmallerle kendi kaderine terkedilmiş Güneydoğu Anadolu insanımızın sorunlarının da ilk kez açık seçik ortaya atılıp tartışılmasına yol açtı. Güneydoğu Anadolu, sınırları Milli Misak'la saptanmış ve Kurtuluş Savaşı ile çizilmiş olan Türkiye Cumhuriyeti'nin ayrılmaz bir parçasıdır."* diyor ve K. Evren'i bile kıskandıracak ırkçı-şoven histerilerle şöyle devam ediyor:

"Bin yıldan uzun süredir devlet kurma ve yaşatma geleneğine sahip Türk ulusu parçalanamaz. Buna, ne içerdeki terör odaklarının ne de dışarıda onları destekleyen ülkelerin ve çevrelerin güçleri yeter." (13 Temmuz 1987, Cumhuriyet)

Bu sözler insana uyuz atının üzerindeki Don Kişot'un yel değirmenlerine meydan okumasını çağrıştırsa da, sahibinin ırkçı mantığını ele vermesi açısından ilginçtir.

Aynı ırkçı mantıktan hareketle, Cumhuriyet'in yeni gözdelerinden Hasan Cemal, daha 1986 Ağustos'unda, gerillalarımızın faşist orduya vurduğu güçlü bir darbenin ardından şunları yazıyordu:

"Ayrılıkçı teröristlerin Güneydoğu'daki alçakça eylemleri sürmektedir. Askerimize tetik çekenlerin temel hedefi ülkemizin bütünlüğünü parçalamaktır; bir başka deyişle Ulusal Kurtuluş Savaşımızla tarihin çöp tenekesine attığımız Sevr'i hortlatmak ve Türkiye Cumhuriyeti'nin temel taşı olan Lozan Antlaşmasını yırtmaktır. Ayrılıkçı teröristlerle arkalarındaki güçler şunu iyi bilmelidirler: Ne 'Milli Misak' sınırlarını değiştirmeye kimsenin gücü yeter, ne de bu eylemler tepkisiz kalır. Askerimize pusu kurabilenler cezasız kalmayacaktır." (20 Ağustos 1986, Cumhuriyet)

Şoven duygularla gözü kararan ve küfrü meziyet sanan bay Hasan Cemal, eğer alçaklığın gerçek anlamını öğrenmek istiyorsa, kendisine, her biri halkların kasabı cellatlar olarak ün yapmış İttihat-Terakki'nin üç paşasından biri olan dedesi Cemal Paşa'nın uygulamalarını biraz daha inceleyip irdelemesini salık vermek uygun olacak-

tır. Günümüzde ise, bizzat kendisinin başında bulunduğu Cumhuriyet gazetesinin, "özgürlükçü basın" adına 12 Eylül faşizminin kamçısı doğrultusunda bir sirk hayvanı kıvraklığıyla sergilediği onursuz tutumuna bakmalıdır.

Türk basın çevrelerinde, demokratlık ve ilericilik adına sergilenen sahtekarlıkları ortaya koyabilmek, ciltler dolusu yazmayı gerektirir. Çok çok azınlıkta kalan ve istisna sayılabilecek bazı isimler dışında, Türk aydınlarının tarihi gerçekte utanç verici bir boyuneğiş tarihidir. Özellikle Kürdistan ulusal kurtuluş problemi karşısında, en popüler ve en keskinleri bile ya tamamen vurdumduymazca bir tavır içerisinde sessizlikleriyle faşist rejime onay veriyor veya ses çıkardıklarında ise, ilericilik ve demokratlık adına yüz kızartıcı birer talihsizlik örneği olan açıklamalarıyla emperyalizmin bile gerisinde kalıyorlar. Bununla, Amerika'yı yeniden keşfetmişçesine böbürlenecek kadar da zavallıdırlar.

15 Ağustos Atılımının dördüncü yılına girdiği bu dönemde sömürgeci Türk burjuvazisinin —sağı ve 'sol'uyla— yoğun çözüm arayışları sürmektedir. 9-15 Ağustos 1987 tarihli 32. sayısında 2000'e Doğru dergisi *"Kürt Sorununa Çözüm"* başlığı altında, kendi deyimleriyle "bazı ünlü şahsiyetler"le konuştuğunu açıkladı. *"Türkiye'nin gündemindeki en temel soruna çözüm arıyoruz. Yılların köhne politikası karaya oturdu. Şimdi ülkeyi yönetenler ya ateşe körükle giderek, yangının bütün ülkeyi ve geleceğini sarmasına neden olacaklar, ya da sağlıklı yeni bir yola gireceğiz"* açıklamasının ardından görüşlerini yansıttıkları "ünlü şahsiyetler"den Aziz Nesin şöyle diyor:

"Şunu açıkça söyleyeyim ki, bir Kürt halkı vardır. Ben Kürt halkının bağımsızlık savaşını, kültür bağımsızlığı olarak alıyorum. Siyasi bağımsızlıktan yana değilim. Bunu yalnız Türkiye'nin çıkarı olduğu için söylemiyorum, Kürtlerin çıkarı da budur."

Anlaşılan Aziz Nesin, "bir Kürt halkı vardır" demekle çok ileri bir adım attığını sanıyor. Oysa gerçek öyle değil. Bunu söylemek artık öyle ileri bir adım olmadığı gibi fazla "riskli" de değil. Çünkü PKK'nin mücadelesi ve dördüncü yılına giren kesintisiz silahlı savaşım bu gerçekliği katı inkarcı Türk burjuvazisine bile itiraf ettirdi. Yine Amerika'yı keşfettiğini sanan bir tavırla "kültür bağımsızlığı"ndan söz etmesi de bir talihsizliktir. Çünkü bu "çözüm" bugün emperyalizmin kendisi tarafından faşist Türk rejimine dayatılmaktadır. Görülüyor ki, A. Nesin çok ileri şeyler söylediği sanısına kapılmasına rağmen, soruna yaklaşımda yine de emperyalizmin bile gerisinde seyretmektedir. Öte yandan, "Siyasi bağımsızlıktan yana değilim" sözleri bu "ünlü şahsiyet"in şahsına yakışsa da, bunu, "Kürtlerin çıkarı da budur" şeklinde göstermeye çalışmak biraz fazla oluyor. Üstelik bunu bir de bilim adına iddia etmek artık komik oluyor. Konuşmasının daha ilerki bölümünde şunları söylüyor A. Nesin:

"... Bugünkü hükümet çözemiyor. Çünkü bilim dışı bir hükümet. Bilim dışı bir yaklaşımla hangi soruna köklü çözüm bulunabilir. Bu yeni bir sorun da değil. Eskiden bilimsel yöntemlerle çözülseydi pekala iki halk yazgılarını birleştirerek birlikte yaşayabilir, bugünkü noktaya gelinmezdi."

Hangi bilimden söz ediliyor? Aziz Nesin açıkça "Bir halkın siyasi bağımsızlığı o halkın çıkarına değildir" şeklindeki safsatayı bilim olarak, bilimsel yöntem olarak gösterme gibi bir beyhude çabanın içine girmiş bulunmaktadır. Bu ise en hafif deyimiyle utanmazlık ve bilime saygısızlıktır. Fakat bu boşuna yapılmamakta, bu mantığın altında belli bir hesap yatmaktadır. O hesabın ne olduğu da A. Nesin'in biraz daha ileriki sözlerinde açıkça ortaya çıkıyor. Şöyle devam ediyor A. Nesin:

"Kürt bağımsızlığı isteyenler, yanlış yapıyor... Bunun sonu, eskiden olduğu gibi ordu oraya girer bitirir işi. Ezer. Ama ne olur? Türk ordusu katil olur, Türk ulusu emperyalist olur. Bu hale gelsin istemiyor ordu. Savaş olsun istemiyor."

İşte Aziz Nesin bilimi bunun için çarpıtmak istiyor, yani katliamcı, işkenceci faşist Türk ordusunu temize çıkarmak için. İnsan merak ediyor gerçekten: Acaba bilim Ortaçağ karanlıklarının engizisyon mahkemelerinde bile bu derece çarpıtıldı mı? "Ünlü şahsiyet" Aziz Nesin'e göre; PKK bağımsızlık istememeliymiş, aksi halde ordu oraya girer, işi bitirir ezermiş, Türk ordusu böylece istemeden katil olurmuş... Bravo doğrusu, bilimsel yöntem dedin mi böyle olur işte!

Benzeri örnekleri arttırmak mümkün. Fakat yazının boyutlarını düşünerek biz şimdilik bununla yetineceğiz. Verilmeye çalışılan yukarıdaki sınırlı örneklerden de anlaşılıyor ki, bunca çarpıtmalarla demokratlık ve ilericilik adına faşist rejime sunulan destek her şeyden önce sahiplerinin teşhirine yol açmıştır. Dolayısıyla kemalist şoven yüzleri böylesine açık seçik ortaya çıkan sözkonusu kesimlerin artık Kürdistan ve Türkiyeli emekçi kitleleri yanıltma olanağı da önemli oranda ortadan kalkmıştır.

Emperyalizmin sunduğu en geniş destekle birlikte sahte demokratların çabaları faşist rejimi yaşatmaya yetecek midir?

Türkiye'de yayınlanmakta olan Toplumsal Kurtuluş adlı derginin Ağustos 1987 tarihli ikinci sayısında şöyle bir belirleme var:

"PKK əylemleri yoğunlaşınca, Mehmet Ali Birand aracılığıyla Kürdistan Yurtseverler Birliği başkanı Celal Talabani, TC televizyonunda boy gösterdi ve PKK'yi kınadığını açıkladı. Çağdaş Gazeteciler Derneği Genel Başkanı Ahmet Abakay'ın PKK'yi kınayan demeci de TC televizyonu aracılığıyla milyonlara duyuruldu. İnsan Hakları Derneği Başkanı Nevzat Helvacı da PKK'yi kınayanlar arasında yerini aldı ve bir bildiri yayınladı.

"Türkiye'de rejim, karşısında görünenlerden destek ihtiyacını gösterdiği zamanlar, kendisini zayıf hissediyor."

Yalnızca bu kadar da değil. Son dönemlerde burjuva basının sayfalarında iri puntolarla sergilenen açıklamaların altında yatan gerçek budur. Barzani'den Kassımlo'ya, Noşirvan denilen unsurdan tasfiyeci-reformistlerin Bonn'daki basın toplantısına kadar PKK aleyhindeki her açıklamanın TC basını tarafından hemen yaygınlaştırılmaya çalışılması boşuna değildir elbet. Gerçekten PKK'nin mücadelesi karşısında faşist rejim kendisini öylesine güçsüz hissediyor ki, bugün dünyanın en ücra köşesindeki sıradan bir kişi bile PKK aleyhine bir söz söylese, faşist rejim mal bulmuş mağribi misali, basın-yayın organlarında günlerce onu işler durur. Açık ki bu, düşmanın zayıflığının ve çaresizliğinin açık bir göstergesidir. Zaten emperyalizmin en geniş desteğine ve sözkonusu çevrelerin de faşist rejimi yaşatma çabalarına rağmen, her geçen gün durumunun daha da ağırlaştığı ve çaresizliğinin derinleştiği apaçık ortada değil midir?

Büyük yaygaralarla gündeme getirilen ve büyük umutlar bağlanan "süper vali" çözüm olabildi mi? Genel vali olarak atanan ve gün geçtikçe yetki alanı genişletilen —başlangıçta 4 ilden sorumlu iken şimdi bu ilerin sayısı 11'e çıktı— Hayri Kozakçıoğlu'nu başarılı göstermek için sömürgeci TC her yola başvurdu. Tekelci basın günlerce Kozakçıoğlu'nun hayali başarılarını övdü ve bunu halen de sürdürmektedir. Oysa gerçekte Kozakçıoğlu'nun da çok geçmeden iflasla yüzyüze geleceği, daha göreve atandığı ilk gün Diyarbakır caddelerine, hatta sömürgeci karakolların kapılarına kadar asılan **"Sömürge valisini yaşatmayacağız"** afişlerinden belliydi. Nitekim sonraki günlerde savaşın hızından hiçbir şey yitirmeden sürmesi, hatta ARGK birliklerinin kentlere yönelik saldırılarını daha da yoğunlaştırması ve artık valilerin konutlarına varana kadar, gerillanın ateşine maruz kalması gerçekliği bunu pratikte de doğruladı. Çeşitli çevrelerden ve "süper vali"nin bizzat kendi ağzından itiraflar çok geçmeden en yüksek perdeden duyulmaya başlandı.

12-18 Temmuz tarihli Yeni Gündem'de *"Teslimiyet"* başlığı altında Murat Belge şunları yazdı:

"Şu anda sorunun niteliğini de, çözüm için girişilen uygulamayı da büyük ölçüde PKK belirliyor. Bu daha baştan yanlıştır. Bir eylem tarzına karşı devletin sözkonusu bölgede varoluşu belirli bir biçim alıyorsa, bu zaten çözümsüzlüğü gündeme getirir... Öyleyse, sorunun ortaya konulmasının ve soruna (güç de olsa) bulunabilecek çeşitli çözümler üstüne tartışılmasının özgür ortamı elbirliğiyle yaratılmalıdır. Bu olmadıkça, konuyu PKK'nin belirlemesinden kaçınılamaz. Bildiğimiz bütün 'ezme, parçalama' retoriğine rağmen oldukça acı bir teslimiyet biçimidir böylesi."

12 Temmuz tarihli Milliyet'te ise Altan Öymen, *"Güneydoğu'da güvenliği Sağlayacak bir 'sihirbazın değneği' yok. Kimse kimseyi suçlamasın"* diyor ve şöyle devam ediyor:

"Asker, sivil, köy korucusu... Hiçbirinden, Güneydoğu'daki hareketlere tek başına hakim olmaları beklenemez. Kimse bu konuda 'büyük laf' söylememeli.. Ne 'asker yapamaz, biz yaparız' iddiaları, ya da 'askerin yapamadığı anlaşılsın da biz yapıp prestij kazanalım' hesapları... Ne, geçmiş dönemde 'siviller yapamadı, biz geldik yaptık' övünmeleri... Ülkemizin yakın geçmişinde bunların hepsi denenmiş, hiçbirinden kimseye hayır gelmediği, defalarca anlaşılmıştır..."

Faşist Kozakçıoğlu'nun kendisi bile ne kadar atıp tutsa da çoğu kere, *"Balkaya dağları çok sarptır. Bir ordu göndersen yutar. Bu nedenle sonuç almamız güçleşiyor"* vb. itiraflarda bulunmak zorunda kalıyor. Kısacası, tüm ekonomik sıkıntılarına karşın TC'nin "Genel Vali"ye her türlü maddi ve teknik olanakların kapısını sonuna kadar açmasına rağmen varılan nokta sadece bir 'hiç'tir. Ve bu noktada gerçekten artık faşist rejimin ayakta olup olmadığı tartışılır hale gelmiştir. Rejimin mimarı faşist şef Evren de bu gerçeği fark etmiş görünüyor ki kurban bayramı nedeniyle yayınladığı mesajda, kafalardaki bu kuşkuları giderebilmek amacıyla şöyle diyordu:

"..Hiç de içaçıcı olmayan dünyanın bu görünümüne rağmen, Türk milleti olarak yine de kendimizi mutlu sayabiliriz. ***Çünkü bütün iç ve dış kışkırtmalara, bir yöremizde cereyan eden terör ve şekavet olaylarına rağmen dimdik ayaktayız ve geleceğe güvenle bakabiliyoruz."*** (6 Ağusts 1987, Milliyet)

Herkes çok iyi bilir ki, bu tür sözleri durup dururken sarfeden biri gerçekten ayakta olup olmadığına kendisi de kuşku duymaktadır. Ve faşist Evren'in durumu da işte tam da böyledir.

Faşist Türk sömürgeciliğinin tek sermayesi ve en son sığınağı "yalan"dır. Ve o da dönüp dolaşıp yalana sığınıyor

Dördüncü yılına giren silahlı direniş mücadelemizin gürleşen ateşi, kemalist-faşist rejimin büyük bir şamata ile uygulamaya koyduğu "Süper Vali" efsanesini daha başlamadan eritti. Nitekim Hayri Kozakçıoğlu'nun daha çiçeği burnunda iken yeni çözüm arayışlarının gündeme gelişi bunun en açık kanıtıdır. Geçtiğimiz günlerde Milliyet'te, *"Doğu ve Güneydoğu sorunları için bir bakanlık gerek"* başlığıyla Yılmaz Çetiner şunları yazdı:

"Hayri Kozakçıoğlu gibi yetenekli bir Süper Vali, ayrılan 60 milyarlık tahsisat, yeni helikopterler, yeni silahlar, yetiştirilmiş timler yıllar önce gündeme getirilseydi... Yine de geç kalınan ve ilerde hayıflanacağımız bir husus daha var... ***O da Süper Valilik makamının bu çok boyutlu, önemli başkaldırma olayında yeterli olamayacağı...*** *Doğu ve Güneydoğu sorunlarıyla mutlaka bu adı taşıyan bir bakanlık görevlendirilmeli...Süper Vali ve diğer güçler de oraya bağlanmalıdır.*

"... Gerektiği zamanı bırakınız, gerekmediğinde bile altı, yedi ve daha fazla devlet bakanlığı ihdas ediyor hükümet içinde! Bunlardan biri de Doğu ve Güneydoğu sorunlarıyla görevlendirilse sorun halledilmiş olur!.."

Belli ki eğer sorun bir bakanlığın görevlendirilmesiyle "halledilecek" olsaydı, TC bir yerine beş bakanlık bile görevlendirmekten kaçınmayacaktı. Fakat bu gibi iddialar ve yeni arayışlar, "Süper Vali"nin bir çıkar yol olmaktan çıktığını, diğer bir deyişle iflas ettiğini kanıtlaması bakımından ilginçtir. Bir başka kanıt da, cuntanın İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut'un bizzat kendi açıklamalarıdır. Bu konuda 13 Ağustos 1987 tarihli Sabah gazetesinde şu haber yer alıyor:

"Akbulut, PKK'ya karşı aşiret ağalarından yardım istedi. İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, 'Güneydoğu'da bölücü eşkıyanın faaliyetlerinin önlenmesinde aşiret reislerine büyük görev düşüyor' dedi."

Burjuva basınında, H. Kozakçıoğlu adı etrafında örülen "başarı" masallarının en yoğun olduğu günlerde, üst düzeydeki resmi ağızların aşiret reislerinden yardım isteyen açıklamalarını onca şişirilen "Olağanüstü Hal Bölge Valiliği"nin iflasından başka ne anlamı olabilir?

Bu gerçeklik karşısında faşist rejim yine her zamanki gibi çareyi yalan ve karalama kampanyasında bulmaktadır. Ve bu konuda başvurduğu araç ise, gene MİT'in güdümündeki tekelci basındır. Bir yandan *"Eşkıya yok edilecek", "Korgeneral Sayın, 20 Ağustos'ta Özel kolordunun başına geçiyor. Süper kuvvet göreve hazır", "Bölücü eşkıya Güneydoğu'da sıkıştırıldı", "PKK'ya darbe"* vb. bilinen kuru-sıkı atışlar sürerken; bir yandan da *"PKK, şehirde mi?", "PKK, Evren ve Özal'a suikast düzenleyecek"* vb. açıklamalar PKK korkusunun nasıl sömürgecilerin yüreğine oturduğunu, saklanamaz bir biçimde dışa vurmaktaydı. Yine, acizliğine kılıf aramak gerekçesiyle faşist rejim, önüne geleni, PKK'yi desteklemekle suçlamaya devam etmekteydi. *"PKK'ya Rum silahı", "Bölücülerin ardında Ermeniler var", "Rum, PKK'yı besliyor", "Dışişleri: 3 PKK yöneticisi Rum yetkililerle görüştü", "PKK ile işbirliği yapan Rumlar'a ihtar", "Atina'daki hain karargah", "Suriye, Libya, Bulgaristan, Yunanistan başlıca destekçileri"* vb. çığırtkanlıkları halen de sürmektedir.

Öte yandan, çıkmazı derinleştikçe acizleşen faşist Türk sömürgeciliğinin, MİT eliyle hazırlattığı haber ve "inceleme-araştırma" adlı senaryolar peşpeşe yeniden boy vermeye başladı. Tercüman *"PKK'ya darbe", "PKK çıkmazda"* gibi gülünç haberler yaymaya çalışırken, Milliyet gazetesi de uydurma haber ve yazı dizileriyle Parti Önderliğini hedef alıyordu. Özellikle Hürriyet'te günlerce devam eden, ve faşist rejim yetkilileri tarafından hazırlandığı açık seçik belli olan Talat Polat imzalı baştan sona küfürlerle dolu yazı dizisi adeta bir zavallılık belgesi niteliğindeydi. Zira düşmana karşı bile olsa bu denli düşkünce bir üslup kullanmak sadece ve sadece güçsüzlerin ve zavallıların işidir. İşte bu küfürname belgeleri bölgede ve dünyada giderek otoritesini kabul ettiren ve güçlenen PKK karşısında faşist Türk sömürgeciliğinin dize gelişinin en açık kanıtıdır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi; emperyalizmin, Türk faşist rejiminin ve her türden destekçilerinin teşkil ettiği gerici, karşı-devrimci cephenin dörtbir yandan yönelttiği saldırılar ve yoğun ateş altında kararlı adımlarla gelişmesini sürdürmektedir. Ülkemiz Kürdistan'ın geniş bir kesimini kapsayan sıcak savaş alanlarında, Halk Kurtuluş Ordumuz-ARGK'ye bağlı gerilla birlikleri ile devrimci milis güçler, sömürgecilerin tüm inatçı çabalarına rağmen "köy koruculuğu" adı verilen milis çeteciliğe, diğer bir deyişle Kürdistan'daki ihanet odaklarına yaşam hakkı tanımayarak; faşist ordu sürülerini defalarca yenilgiye uğratıp o dokunulmaz ordu efsanesini yerle bir ederek; ve ne kadar inkar edilse de, pratikte tipik bir sömürge yönetim örneği olan ve büyük yaygaralarla uygulamaya konulan "Genel Valilik" kurumunu daha şimdiden iflas ettirerek, üstünlüklerini en parlak biçimde kanıtlamıştır. Savaşın diğer bir cephesi olan ve emperyalizmin "özel savaş" yöntemi içinde önemli bir yeri bulunan propaganda ve basın-yayın cephesinde de dönüp üç yıllık pratiğe şöyle bir bakılacak olursa rahatlıkla görülecektir ki; bu alanda da düşman maddi ve teknik bakımdan muazzam bir üstünlüğe sahip olmasına rağmen yenilgiden kurtulamamıştır.

Şanlı 15 Ağustos Atılımımız dördüncü yılına girerken; üç yıldır bir an olsun silahı elden bırakmadan, faşist Türk sömürgeciliğine karşı dişe diş bir mücadele veren ve bu mücadelede AGİT ve BEDRAN gibi komutanlarının da içinde bulunduğu nice değerlerini de yitirerek ağır bir bedel ödeyen partimiz PKK, Kürdistan ve Türkiye emekçi halkları ile devrimlerine önemli bir katkısını da böylelikle sunmuştur. Gerçek ilerici ve demokratların görevleri bu soylu mücadeleye saldırmak değil, onu desteklemek, ona omuz ve güç vermektir.

1987 Atılımı İle Mücadelemiz Dünyada Daha Büyük İlgi ve Sempati Görüyor

1968 yılında Kürt tarihini araştırma çalışmalarını yürüten Hollanda'nın Amsterdam şehrindeki bir kuruluş (ISK-Kurdisch Bibliography), ortaçağdan bu yana Kürtler ve Kürdistan üzerine toplam 9350 makale, kitap ve broşürü bir araya getirmesini başarır. Bu, emperyalist bir ülkede geniş olanak ve imkanlar dahilinde sürdürülen araştırmanın ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Fakat kıt olanaklarla 15 Ağustos 1984'ten bu yana dünya basınında mücadelemiz üzerine makale ile belgeleri bir araya getirdiğimizde, bu rakamı katbekat aşan bir bilanço ile karşılaşırız. Buradan hareketle Kürt gerçekliğinin dünya basınına yansıyışı bakımından halkımızın yüzyıllardır katettiği mesafeyi Partimiz önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş savaşının, hem de bunu çok kısa bir süre içerisinde 2-3 katı ile aştığını belirtmemiz bir abartma değildir.

1984-87 Ağustos ayları arasındaki dönemde, dünya basını, Kürdistan'daki gelişmeler üzerinde çok geniş bir şekilde haber, yorum ve değerlendirmeler yayınladı. Bunlardan önemli gördüğümüz bazılarını okuyucularımız için buraya da aldık.

İspanya'nın El Pais gazetesi, *"Kürtlerin savaşı bu yıl en sık duyulan haberler arasındadır"* diye yazdı. Bu, aynı zamanda bir doğruya parmak basmaydı. Özellikle ARGK gerillalarının yoğunlaştırdığı gerilla savaşı, bütün dünya basınının her günkü haberleri arasındadır.

İngiliz The Guardian gazetesi, 22 Haziran tarihli sayısında şunları yazıyor:

"Avrupa'da basılan Kürt gazetesi Serxwebûn yakın dönemde Abdullah Öcalan'ın konuşmasını yayınlayarak, PKK'nın hedefinin Türkiye sınırları içine bir daha sökülmemecesine yerleşmek olduğunu söylüyor. Gözlemciler PKK'nın fikrine destek alıp, kurtarılmış bölgeye ulaşmak olduğunu, fakat bunun zorluklarını belirtiyorlar." Aynı gazete bu yazısının bir başka pasajında savaşın yoğunlaştığı Mardin alanındaki arazinin konumunu değerlendirerek, gerillanın halkın desteğini aldığını şöyle itiraf ediyor: *"Son yıllarda Türkiye'nin doğusunda yasadışı PKK'nın küçük çaplı askeri karakollara karşı yaptığı eylemler sonucunda 700 kişi öldürüldü... Mardin, Hakkari'ye benzemeyen Suriye sınırına yakın düzlük bir alanda bulunmaktadır. PKK eylemlerinin çoğunu şimdiye kadar burda gerçekleştirdi. Mardin mıntıkasında PKK militanlarının saklanması için dağlık keşim yok ki. Edinilen tahminlere göre saldırganlar ya halkın koruması altındadır, ya da sınır ötesine kaçıyorlar."* Birincisinin doğru olduğu birçok gazetenin ortak izlenimi durumundadır.

TC tamamen Kuzey-Batı Kürdistan üzerinde, Partimizin üslenmesini ve savaşını çarpıtmak için, dıştan gelinip eylem yapıldığı ve tekrar kaçıldığı tarzında propaganda yapıyordu. Bununla geliştirmek istediği, dıştan yönelen bir tehlike ile karşı karşıya olduğuna dair bir intiba yaratmaktı. Bizzat kuzeyde ve yüzlerce kilometre içerde eylemlerin gelişmesi, "sınırı aşıp geliyorlar" gibi hep aynı şeyi çalan plakları bozmaya başladı.

Almanya'nın büyük gazetelerinden olan Der Tagesspiegel, 25 Temmuz '87 tarihli nüshasında bu konuda şunları yazıyor:

"Şimdiye kadar resmi açıklamalarla ortaya konulduğu gibi, yasaklanmış PKK'nın militanlarının Irak, İran ve Suriye'den gelip eylem gerçekleştirdikten sonra kaçtıkları doğrultusunda olmadığı da ortaya çıkmıştır. Daha çok PKK'nın lojistik koordinatörleri bu yolları kullanmaktadır. Muhabirimizin izlenimlerine göre, Türk yetkililer, güneydoğudaki gelişmelerin durmayarak daha çok gelişeceği ve bu nedenle de, artık kendi devletini kurmak amacıyla sivil halka da yöneldikleri görüşündeler."

V.S.P-International adlı gazete ise, 2.7.1987 sayısında bir sayfayı Kürdistan'a ayırarak gelişmeleri biraz daha uygun bir üslup ve yaklaşımla ele alıyor. *"Yaşamak için öldürmeliyiz"* başlığını kullanan gazete, yazısında şu görüşlere yer veriyor:

"PKK'nın sahip çıktığı Pınarcık köyüne yönelik saldırı, tüm basın organların ortak konusudur. Alman askerlerin de katıldığı, Kürtler ve İranlılara karşı savaş provalarının yapıldığı NATO Aurora-Express tatbikatı hakkında hiç kayda değer bir haber verilmiyor. Aynı keza işgalci ordunun Kürt direnişini bastırmak için yoğunlaştırdığı terör karşısında da susulmaktadır... Bir Kürt devletinin kurulmasından korkulmaktadır... Türkiye Kürdistanı'nda AMF (Allied Mobile Force)'nin varlığı ve Aurora-Express tatbikatı İran'a ve Kürt gerillalarına karşı bir tehdit unsurudur. Ayrıca NATO'nun ikinci gücü olan ve 850 binlik askeri kuvvete sahip Türk ordusunun üçte ikilik gücünü Kürdistan'da üslendirip, gerillalara karşı operasyon yapmasına bir destektir... PKK, Türkiye'nin işgal ettiği Kürdistan parçasında silahlı mücadele veren tek örgüttür. 15 Ağustos 1984'te Kürdistan Kurtuluş Birlikleri (HRK) mücadeleyi başlattılar. 30 Ekim 1986'da PKK 3. Kongresi'nde Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK)'nun kuruluşu kararlaştırıldı. PKK'nın bu politikası, Kürt solu da dahil olmak üzere, Avrupa'daki Kürtlerin büyük desteğini kazandı..." Gazete ayrıca halkta ulusal duyguların güçlendiğini belirtmekle birlikte, ulusal kurtuluşçu yayın organlarından yaptığı çeşitli alıntıları da yayınladı.

İsviçre'nin Tages Anzeiger gazetesi ise, milis çeteciliğe karşı mücadelemiz üzerine yorum yaparken, Partimizin ülkedeki üslenmesi ve taktik hedeflerine yer veriyor:

"Sınır içlerine doğru gelişen ve büyük kamuoyu yaratan intikam eylemleri karşısında, Ankara şimdi kendi sınırları dahilinde savaşma durumu ile karşı karşıyadır. Yönetim zamanın baskısı altındadır; çünkü Apocuların amacı Siirt, Mardin, Hakkari ve Van'ın dağlık kesimlerinde kurtarılmış bölgeler yaratmaktır. Bu hedefin önündeki temel engel devletçe sürdürülen köy milisliğidir... Bağımsız kaynaklar, Apocuların askeri gücünün 2000 kişi dolayında olduğunu tahmin ediyorlar." (10.7.1987)

İspanya'nın en büyük gazetesi El Pais, birer sayfa büyüklüğünde iki ayrı sayıda, Kürdistan'a gönderilen muhabirinin hazırladığı bir yazıyı yayınladı. Yazıda daha ziyade, TC'nin yönetim kademeleriyle yapılan söyleşilere yer vermekle birlikte, Kürt halkı ve mücadelesi uzunca tanıtılıyor:

"Türkiye Kürtleri içinde en radikali olan Kürdistan İşçi Partisi (PKK), başkenti Diyarbakır olan bağımsız bir Kürt devleti istemekte ve saldırıları asker ve koruculara yöneliktir. Ankara'daki partilerin yetkilileri için temel sorun, Kürt sorunu, terörizm ve ekonomidir. Konuştuğum Adnan Kahveci (Özal'ın başdanışmanı), *PKK'nın isteği komünist bir devlet kurmaktır, dedi... 28 Nisan'da, Şemdinli yakınında Hakkari ili, Irak sınırına 13 km. uzaklıkta yapılan bir eylemde 13 jandarma, 2 subay ve 3 isyancı öldü. 1984 Ağustos'dan bu yana en büyük eylemdi... Şemdinli eylemi savaş taktiğinin değiştiğini göstermektedir. Eskiden korucular ve aileleri hedefti. Korucular hükümetçe örgütlendirilmiş ve gerillalara karşı olan Kürtlerdir. Ve Kürdistan'daki küçük yerleşim birimlerinin emniyetini korumakla görevlidirler."* (7.6.1987)

15 Ağustos'un 4. yılına girerken, TC'nin Kürdistan'a yığdığı askeri gücünü de değerlendiren bazı gazeteler, gerilla mücadelesinin bunca kuvvete rağmen devam ettiğinden bahsediyorlar. Düzenli ordu ve özel birliklere, milis-çetelere rağmen mücadele günbegün güçlenmektedir. TC'nin kayıpları ise her alanda artmaktadır. Bu konuda Mannheimer Morgen gazetesi şu değerlendirmeyi yapıyor:

"Yaklaşık 30.000 asker, 5000 kişilik bir komando birliği, 10.000 köy korucusu... Buna rağmen PKK militanlarının gerilla savaşı devam ediyor... Esas sorun ayrılıkçıların burayı iyi tanımalarıdır. Askerler ise genellikle İç Anadolu'dan geliyor, daha çok yaşamaktan başka isteği olmayan genç insanlardır. Kafalarındaki esas şey, bir an önce askerliği bitirmektir."

Fransız Liberation gazetesi ise, Pınarcık eylemi üzerine yazdığı geniş bir makalede, 15 Ağustos 1984'ten bu yana ölen Türk askerleri konusunda bir bilanço veriyor. Aynı dönemlerde, birçok gazetede daha bu tarzda bilançolar yer aldı. Fakat bu rakamlar esas olarak faşist genelkurmaylığın açıklamalarıdır. Bu açıklamalarda, TC kayıplarını oldukça düşük yansıtmaktadır. Sözkonusu yazı şöyle başlamaktadır:

"Operasyondan sonra yere bırakılan bir bildiride halk direnişe davet ediliyor. Hükümetin uşaklığını yapanların kurtulamayacaklarını belirterek, 1978'de Abdullah Öcalan tarafından kurulan ve o zamandan beri silah elde marksist-leninist bir Kürdistan devleti kurmak isteyen PKK'nın askeri kanadını oluşturan Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu tarafından bu bildiri imzalanmıştı. Ağustos 1984'ten beri Kürt isyancılar ve Türk ordusu arasında çatışmaların başlamasından bu yana, resmi verilere göre PKK'ye mal edilen 436 saldırıda 708 kişi öldü."

Geçtiğimiz aylarda yabancı basına en fazla konu olan bir gelişme de Botan, Mardin vb. alanlarda ARGK birliklerinin köy koruculuğuna indirdiği darbeler idi. Sömürgecilik, önemli bir dayanağının parça parça kurumakta olduğunu görünce çığırtkanlık koparmaya başladı. Öyle acıklı tablolar çizildi ki, gören "bunlar ne kadar masum insanlar" diyecek. Dünün ve bugünün katliamcı burjuvazisi birden "katliama uğradığını, PKK'nin kendilerini katlettiğini" açıkladı.

Basın düzeyinde yürüttüğü psikolojik savaşı bu yönlü hızlandırdı. Yabancı basına yönelik özel çabalar gösterdi. Foto-albümler çıkardı. Paralı ilanlar vererek, çeşitli gazetelerde yayınlattı. Bu dönemde yabancı basın ağırlık olarak eylemleri, TC desteğiyle tersyüz ederek yansıtıyordu. Başta emperyalist basın olmak üzere, birçok demokrat, liberal görünümlü gazete haklı ve meşru yönelimimize saldırmaya başladılar. Başta Hollanda, İngiltere ve Fransa basınının önemli bir bölümü, çarşaf çarşaf yazılar yazdılar. Bu yazılarda bazı gerçekleri de itiraf etmek zorunda kalıyorlardı. Çünkü inatçı olan gerçeklerin üzerini örtmek olanaklı olmuyordu.

Kürdistan'da TC'nin katliam ve sürgünlerini, satırarası geçiştiren bu kilise papazlarının, TC için bunca övgü dizmeleri boşuna değildi. Zaten Ankara'da ihalelerin, anlaşmaların yapıldığı bir ortamda TC'yi rahatsız etmek uygun değildi.

Büyük tekelci basın kuruluşlarının düşmanca yayınlarının dışında, sorunu objektif gerçekliğiyle ele alan ve tarihsel yönleriyle de izah eden ve yine tek yanlı haber yansıtmayıp, ERNK'nin resmi açıklamalarına yer veren basın hiç de az değildi. İsviçre'de Basler Zeitung, Pınarcık'taki eylemin haberini şöyle veriyor:

"Eylem, PKK'nın yeni bir atılım başlattığını ilan ettiği günden birkaç gün sonra başladı. Kürtlerin hedefi, bundan 2 yıl önce oluşturulan milis sistemiydi. Türkiye'nin güneydoğusunda, Mardin'e bağlı kücük bir mezra olan Pınarcık'ta ileri gelenler silahlandırılmıştır. Halk milisi sistemi, General K. Evren tarafından ileri sürüldü. Buna, Apocuların bu bölgede güçlenmesini frenlemek için etkili bir metod olarak başvuruldu. Daha sonra, silahlandırılmış korucuların, bu silahları aşiret kavgaları için kullanmaları üzerine, 20.000 kişilik milis ordusunun sayısı 6000'e düştü. Hala silahlı olanlar, PKK'nın etkin olduğu Türkiye-Suriye-Irak üçgenindeki köylerdir." (24.6.1987)

Yine bazı gazeteler de eylemin ARGK'ye ait olduğunu, eylem esnasında bırakılan bildirilere dayanarak haber veriyorlardı. Belçika'nın La Cité gazetesi, *"Olay yerinde gerillaların bıraktığı bildiriye göre eylem, PKK'ye bağlı ARGK'nin komandoları tarafından yapıldı ve bu birlik Türkiye-Kürdistanı'nda üslenmiştir. Bu, 1980'den beri başa gelen askeri yönetime vurulan en büyük darbedir"* diye yazıyordu. (23.6.1987)

Eylem, TC'nin başına adeta bir balyoz darbesi gibi indi. Genelkurmaylık bunalıma girdi, faşist generaller, "terör" dedikleri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bitirdiklerini bir dönem öne sürüyorlardıysa da, yaygın gerilla savaşı, onları şaşkına çevirdi.

Kürdistan'daki milis-çetecilik; silahlandırılmış sivil karşı-devrimci bir örgütlenmedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önünde objektif bir engel olup, dağıtılması ve ezilmesi zorunludur. Hareketimiz, baştan beri milis-çeteciliği, TC'nin Kürdistan'daki askeri varlığının bir parçası olarak görmüş ve bunlara yönelmiştir.

"Kürdistan İşçi Partisi (PKK), 3 yıl önce savaş ilan etti. Hükümet yanlısı köy muhtarları ve köy korucularını vurdu." (Jyland Posten, 22.6.1987)

Pınarcık eylemi ardından alana giden Özal, "teslim ol" çağrılarını yaparak, tehditler savurduğu gün, ARGK gerillaları üst üste geliştirdikleri eylemlerle yanıt verdiler. Bu eylemler, hem içte ve hem de uluslararası alanda, Kürdistan'daki mücadelenin ciddiyetini uyandırırken, TC ve onun başlarından Özal'ın prestijini yerle bir etti. Basın eylemleri, *"Özal'a cevap. Kürtler, teslim olmayacaklarını eylemleriyle gösterdiler"* biçiminde yansıttı. İsviçre'nin Tages Anzeiger gazetesi, konuya ilişkin yorumunda şunlara değiniyor:

"Gizli Kürt savaşçılarının iki küçük köy olan Peçenek ve Yuvalı'ya yönelik eylemleri, tam da Özal'ın gezisine isabet etti. Tam bundan üç hafta önce Apocular olarak bilinen gerillalar, Türk devleti ile birlikte çalışan 30 köy milisini öldürmüşlerdi. Bunun yanısıra, herhalde Türk devletinin Kürt militanlara karşı mücadeledeki zayıflığını dile getirmek istiyorlar. Bu yeni kan gölünden önce, 62 gazeteci ile Pınarcık'ı ziyaret eden Türk Başbakanı, hayatta kalanlara, eşkıyadan korkmak için artık neden kalmadığını söyledi. (Eşkıya, Apocular için kullanılan resmi terim.) Hepsi bitmiştir ve hepsi bir çukurda öleceklerdir. Bundan önce Özal en sıkı güvenlik tedbirleri içinde Mardin'de yaptığı bir konuşmada, Kürtlerin boş mücadelelerinden vazgeçmelerini talep etmişti. Gerillaların Türk devletini bilinçli olarak küçük düşürmeleri, yeni ve tehlikeli bir kızışmayı gündeme getirmektedir." (Tages Anzeiger, 17.7.1987)

Belçika'nın yüksek tirajlı günlük gazetelerinden Le Soir ise, yayınladığı bir yazıda TC'nin sömürgeci ve katliamcılığını tarihsel olarak ele alıp, geniş bir değerlendirme yazısı yayınladı. Aynı dönemde Ermeniler ve Kürtler üzerine, Avrupa Parlamentosundan bilinen karar da çıkmıştır: *"Türkler tarihlerinin incelenmesini istemezler. Geçenlerde soykırım olduğu Avrupa Parlamentosu tarafından kabul edilen Ermenilerin katliamına sebep olan Osmanlı İmparatorluğunun tarihinin de konuşulmasını dahi istemezler. Parlamentonun, bu son kararı Kemal Atatürk cumhuriyetinin başkanı K. Evren'in kızgınlığına sebep oldu. 1922'de Lozan'da güç kazanıp bağımsız bir Kürdistan'ın kurulmasını öngören, 1920 Sevr antlaşmasını iptal ettiren "Türklerin babası", 1925 Şeyh Sait ve 1938 Seyit Rıza isyanlarını zorla bastırdı. Kemal'in devamcıları, Kürtlerin kimliğini ve kültürlerini inkar eden milliyetçi politikalarını devam ettirdiler. İster sağ, isterse soldan olsun, tüm Ankara hükümetleri, Kürtler üzerine çullanarak baskı, tutuklama, öldürme, ve likidasyon hareketleri yaptılar. 1978 Kasım ayının sonlarında, Pınarcık katliamından(!) sorumlu (Ankara'ya göre) marksist-leninist bir ayrılıkçı hareket olan Partiya Karkerên Kurdistan (PKK) doğdu. Türkiye, Irak ve İran'daki diğer örgütlerin tersine PKK, otonomi için değil,*

Kürdistan'ın kurtuluşu ve bağımsızlığı için savaşıyor. Şam'da sanılan Genel Sekreter Abdullah Öcalan, geçenlerde şöyle diyordu: '... Partimiz ve Kurtuluş Ordumuz 1987-88'de bize büyük zaferler vaad ediyor." (23.6.1987)

Le Soir'ın, geniş bir şekilde çeşitli konulara değindiği bu yazı, TC tarafından tehditler savrularak protesto edildi. Halbuki, Le Soir gazetesi bugün mücadelemiz tarafından açığa çıkartılmış gerçekleri yazmaktan başka bir şey de yapmış değil. TC'nin ısrarla gizlediği ayıbını açığa seriyor.

Yabancı basında milis-çetelerin önceden birkaç kez ihanetten vazgeçmeleri için uyarıldıklarını, bizzat çetelerin ağzından yayınlıyor. *"Bedirhan Öztepe anlatıyor: Birbuçuk yıl önce gelmişlerdi ve geri dönmüşlerdi. Muhtarı kaçırmak istiyorlardı, çatışmaya girdik. Daha sonra muhtara bir mektup gönderdiler: Devleti desteklemeyiniz ve köyü terk ediniz..."* (Le Figaro/Fransa , 29.6.1987)

Bu dönemlerde, ERNK-Avrupa Temsilciliğinin çeşitli merkezlerde düzenlediği basın toplantılarına katılan basın, resmi açıklamaları çeşitli düzeylerde yansıttı. *"ERNK, 30 kişinin katliamından Türkiye'nin sorumlu olduğunu, perşembe günü yaptığı basın toplantısında öne sürdü. Halk Kurtuluş Ordusuna bağlı 80 kişilik bir grup bölgede propaganda toplantıları gerçekleştirmişlerdir. Köyde bulunan milisler karşı koymuş ve öldürülmüşlerdir."* (La Libre/Belçika, 26.7.1987)

"Temsilciye göre; uluslararası ve Türk basını tarafından sivil halka yönelik katliamlar olarak gösterilen silahlı eylemler, aslında Türk devletinden para, silah alan ve eğitilen Kürtlerden oluşturularak köy milisleri diye adlandırılan, bundan dolayı da Türk baskı aygıtının parçası durumuna gelenlere yöneliktir." (Land Og Folk/Danimarka, 23.7.1987)

"Danimarka'yı ziyaret etmekte olan PKK önderlikli ERNK sözcüsü, Information'la yaptığı röportajda, partizanların sivil halkı bilinçli olarak hedeflediğini reddetti. 'Bizim mücadelemiz Türk devletinin politik ve askeri yapısının bir parçası olan silahlandırılmış ve maaşa bağlanmış yüzlerce köy korucularına karşıdır.' PKK, köy korucularının çoğunun köy koruculuğunu yapmaması gerektiği hususunda ikna edildiğini söylemektedir. Ölenlerin arasında çocukların olduğu konusunda ise, Kürdistan'da yaşanan, bir savaş halidir. Savaşta her iki cins ve yaş grubu zarar görmektedir. Türk devleti insanları silahlanmaya zorlamasıyla suçludur." (Information/Danimarka, 25-26.7.1987)

Bir diğer gelişme ise, Kürdistan'da eylemliliğin yaşandığı bir süreçte, Avrupa Parlamentosunda Kürt, Ermeni ve Rumlar üzerine karar alındığı bir dönemde TC'nin tavrı olmuştur. TC'nin başı K. Evren, gerillaların vurduğu darbenin şoku ile, kuru-sıkı tehditleri, hem de kitlenin önünde açıkladı. Bu tehditlerde, sözde efendilerini tehdit ediyordu. Ne var ki, tehdit havası birden bire söndü. TC, fazla ileri götüremedi. Çünkü böyle bir tehditin politik yükümlülüğü ağırdı. Bunun üerine tükürdüğünü yalarcasına, *"Evren'in tansiyonu bir anda yükselmiş de, ağzından çıkanı iyi hesaplayamamış"* dediler. Avrupalı müttefikleri, bu kuru tehditlerin saçmalığını açıklamaktan başka bir şey yapmadılar.

Bir dönemde NATO'nun bir yetkilisi, *"Biz Türkiye NATO'ya girince, senin askeri kuvvetin fazladır, sana her türlü ayrıcalık tanırız demedik ya"* diye açıklama yaptı. Avrupa basını dahi bunu geniş bir şekilde işledi. Le Soir gazetesinin 24.6.1987 tarihli nüshasında şunlar yer alıyor:

"... Şunu da unutmamak gerekir ki, Sivas'ta yaptığı konuşma rahatsız edicidir. İlk olarak yüksek düzeydeki bir devlet yöneticisi isyan bayrağını çekerek tehditler savurmuş, Türkiye'nin NATO'dan çekileceğini belirtmiş ve Ortadoğu'nun 'korunmasının' kendisince yapıldığının unutulmamasını belirtmiştir... Eğer Batılılar bizi atarlarsa, şeklinde duyurmaya çalışıyor ve eğer böyle devam ederse, müslümanlığın, yobazlığın çoğalacağı belirtilmiştir. Acaba tehditlerle politika yapılabilir mi? Özal'ın da hanımı Avrupa'yı suçlayarak, Eurovizyon'da Türk sanatçılarına puan verilmediğini öne sürmüş, 'Avrupalılar korkuyor, Türkiye'nin AET'ye girmesini istemiyorlar' şeklinde konuşmuştur." (Le Soir, 24.6.1987)

Özal'ın Suriye gezisi, emperyalist basın tarafından da yakından izlenen bir konuydu. Bu konuda popüler gazeteler geniş haber ve yorumlarla görüşmeyi ve sonuçlarını aktardılar. Suriye'nin bölgedeki konumu ve bazı Avrupa emperyalist ülkelerin Suriye ile ilişkilerini askıya almaları, sistemin çıkarları açısından geziyi anlamlı kılıyordu. TC'nin amacı, komşu ülkelere gerekli tavizi vererek ve hatta onların ayağına giderek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı uzlaşma sağlamaktır.

Frankfurter Allgemeine, 17 Temmuz tarihli haberlerinde, gidiş ve beklentiler hakkında şu haberi veriyor:

"Bağımsız bir Kürdistan için savaşım veren PKK, bu yılın başından itibaren saldırılarını özellikle sivil hedefler üzerinde yoğunlaştırdı... Salt geçen ay 60'ı aşkın kişi vurularak öldürüldü... Çok sayıda delege ile birlikte Şam'a giden Türkiye Başbakanı T. Özal, Suriye Başbakanı, meslekdaşı Kassem ve diğer üst düzey yetkilileri tarafından karşılandı. Başbakan Özal'ın ziyareti ve Suriye hükümeti yetkilileri ile yapacağı görüşmeler, iki komşu ülke arasındaki yaklaşık 40 yıldan beri bozuk olan ilişkilerin düzeltilmesini amaçlıyor. Özal hükümetinin beklentisi, yapılacak bir 'güvenlik antlaşması' ile Irak'ta olduğu gibi, gereken durumlarda Kürt partizanlarının Türk silahlı kuvvetleri tarafından ve kendi ilkeleri doğrultusunda takip edilebilmesini sağlamaktı."

Der Tagesspiegel, ARGK gerillalarının çok değişik hedeflere yönelik şehir işgalleri, sabotaj ve saldırı eylemlerini sıralayarak, beklenenin bu gezide gerçekleşmesinin zorluklarını yazıyor: *"Başbakan Özal'ın zorlu Suriye yolculuğu Fırat nehrinin suyu ve Kürt sorunları yakınlaşmayı güçleştiriyor."* (17.7.1987)

Danimarka'nın Politiken gazetesi ise, TC'nin NATO'ya girişi ile birlikte, Ortadoğu'da emperyalizmin jandarmalığı durumuna oynama rolünü, Arap-İsrail çelişkisinin kızıştığı yıllara indirgiyor: *"Arap-İsrail savaşının başlamasından önce, Suriye 1956 yılında Türk işgali ile yüz yüzeydi. Türkiye'nin birçok müttefiği -İngiltere ve Fransa- Süveyş krizinin içerisindeydiler. Bugün birçok Amerikan üssü, Türkiye'nin Suriye sınırına yakın bölümündedir. Türkiye'nin İsrail'le ilişkisi olan birkaç müslüman ülkeden birisi olması, bu durumu daha da kötüleştiriyor. Suriye, Türkiye'nin inşa ettiği barajları protesto etmişti. Nedeni ise, Suriye'nin kuzeyindeki çok verimli toprakların çöl haline gelmesidir."* (Politiken, 23.7.1987)

Esasında Kürdistan sömürge valisi olarak atanan Süper Vali uygulamasını da değerlendiren bazı yabancı gazeteciler, halkın da bu konudaki düşüncelerini aktarıyorlar. Kendileri halkın böyle bir Vali'ye ihtiyaçları olmadığını, temel sorunun ulusal sorun olduğunu belirtiyorlar: *"Tabii ki, ordu, polis ve istihbarat üstü bir yetkiye sahip olan Süper Olağanüstü Hal Bölge Valisi Hayri Kozakçıoğlu da, onlarca yıldır devam etmekte olan soruna çözüm getiremeyecektir. Kürt çevreleri, 'Biz ne ordu, ne silah ve ne de Süper Vali istiyoruz' diyorlar"* diye gerçeği yansıtıyor Mannheimer Morgen gazetesi.

25 Temmuz tarihli Der Spiegel dergisinde, TC açısından esas zorluğun ne olduğu şöyle aktarılıyor:

"NATO devleti Türkiye'nin şimdiye kadarki hedefi, günlük silahlı eylemleriyle Güneydoğu Anadolu'daki kanlı bilançoyu yükselten bölücü Kürtlerin hareket özgürlüğünü kısıtlamak idi. Türk hükümetinin temel zorluğu, yolsuz, dağlık alanlarda ve ekonomik olarak yoksulluk içinde yaşayan köylerdeki halkın bölücülere verdikleri desteğin artışıdır."

İlkel milliyetçi, otonomist şefler de, genel uğrak yerleri olan İngiltere, Fransa vb. alanlarda Türk devletini rahatlatıcı açıklamalarda bulundular. Avrupa basınının da yer yer verdiği bu röportajlarda, devrimci-demokratik güçler bunları böylelikle daha iyi tanıma fırsatını buluyorlar. İspanya'ya gelen Kassemlo, El Pais gazetesine şu demeci veriyor:

"Kürt devletini istemiyoruz. İsteklerimizi İran devleti içinde gerçekleştirmek mümkündür. Mücadelemiz İran dahilinde otonomi içindir. İ-KDP, prensip olarak şiddete karşıdır. Sivil halka karşı eylemi yoktur." (24.6.1987)

Frankfurter Allgemeine gazetesi ise, YNK'nin Ankara hükümetine gönderdiği mesajları haber veriyor: *"Bu arada Kürdistan Yurtseverler Birliği Başkanı, Iraklı Kürt lider Talabani, yardımcısı aracılığıyla Ankara hükümetine gönderdiği mesajında, Kürdistan İşçi Partisi PKK'ya mensup Kürtler tarafından gerçekleştirilen son katliamlara karşı olduklarını ifade etti. Bu örgüt ayrıca PKK ile birlikte de çalışmıyor."* (17.7.1987)

Partimizin TC'ye ter döktüren mücadelesi, bağımsızlık stratejisi ve isabetli taktikleri, PKK öncülüğünün tüm Kürdistan'da ve Ortadoğu'da öne çıkmasını getirmiştir. Bu gelişmeye, ilkel milliyetçi ve küçük-burjuvaların karşılığı, Ankara ve Bağdat'a mesajlar gönderme, bağlılıklarını ilan etmek olmaktadır. Daha önce kapalı odalar içinde yapılan gizli temasların, giderek gün yüzüne çıkmasına açık ve basına da birer nüshası verilen mesajların dolaşmasına tanık oluyoruz. Partimizin her geçen gün gelişen mücadelesi tüm bağlantıları ortaya çıkarıyor. Öyle ki, kendisine TKSP-Komkar diyen ve nesli gün geçtikçe tükenen bir grup, *"PKK'nın baskıları yüzünden Alman makamlarına bilgi vermekten korktuklarını"* açıklıyor. Kürt halkına karşı işledikleri suçtan dolayı korktukları gerçek, ama Alman makamlarıyla koalisyonları eskiden beri zaten devam ediyor. Belgeler, Bonn'da verilen demeçler, özel hazırlanmış dosyalar bilinmektedir.

İsviçre'de yayınlanan Voi Ouvriere adlı Fransızca gazete ise, Profesör Jean Ziegler'in bir açıklamasının tümünü aktarıyor. Cenevre ve Paris-Sarbon üniversitelerinde profesör olan J. Ziegler, yazısında ağırlıklı olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı düşmanca saldırı ve komploları izah ediyor. Ayrıca Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini diğer ulusal kurtuluş hareketleriyle kıyaslayarak, Hareketimizin tarihsel çıkışını ve kısaca gelişimini de aktarıyor. J. Ziegler'in uzun olan yazısının önemli bir kısmını olduğu gibi aktarıyoruz:

"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi
İKİYÜZLÜ OLMAYI BIRAKALIM ARTIK

Saint-Exupéry, bir Alman arkadaşına yazdığı mektupta 'açık savaş ile geceleri gerçekleştirilen imha arasında herhangi bir ortak ölçünün bulunmadığını' belirterek Fransız Resistans'ın sabotaj eylemlerini haklı çıkarmaya çalışıyor. Kürtlere karşı Avrupa'da gösterilen güvensizlik, onları anlayamama ve hatta bazen açık olarak gösterilen düşmanlık nereden kaynaklanmaktadır veya neden mevcuttur? Düşmanlık ve güvensizlik; halbuki bu durum çok çelişkili ve paradokstur: Kürtler, Batı demokrasisinin temellerini oluşturan aynı değerler için mücadele vermektedirler: Adalet, İnsan Hakları, bir halkın kendi kaderini tayin hakkı ve bağımsızlığı ve genel seçim hakkı. Üstelik Kürtlerin tarihten beri ortak tarihi gelişme, dil ve Kürt resim, sembol ve eserlerde ifadesini bulan kollektif bilinçle birbirine bağlı bir halk olarak varlığı (ki bu ispat edilmiştir) konusunda düşünce birliği hepimizde de mevcuttur. 15 milyon Kürt dört ayrı bölgeye parçalanmıştır... Kültürel olarak, birlikte zengin bir dünya oluşturan 15 milyon erkek, kadın ve çocuklar. 6. yy'dan beri dağlık alanda yaşayan ve topraklarını kendi elleri ile işleyen bir halk. Kürt ulusu; varlığı hiçbir biçimde reddedilemez. Kendi kaderini tayin hakkı. Hiçbir akıllı insan bu hakka itiraz etmeye cesaret edemez. Özgürlük mücadelesinin demokratik yönü. Tüm dünya bunu itiraf etmektedir. Yazının başında ortaya attığımız soruya yine dönelim: Neden bu baskı altında tutulan, dört parçaya bölünmüş ve bugün ayağa kalkan, savaşan ve özgürlüğü için ölüme giden bu halka gösterilmesi gereken dayanışma Avrupalılar tarafından reddedilmektedir?

Bu sorunun cevabı, silahlı direniştir. Samora Machel, Cavo Delgado ormanlarında FRELIMO gerillası olarak 1962'de günlüğüne şunları yazmaktadır: 'A bala traca justisia.' Yani adaleti silahın namlusu getirir. Böylelikle Samora Machel, hayatı pahasına direnen ve binbir gerekçe ile boyun eğmeyi kabul edenler arasındaki sınırları çizmektedir. Silahlı mücadele İsviçre, Fransa, Almanya ve diğer Avrupalı ülkelerin yayın organları tarafından hor görülmekte. Kürtler; sempatik ve takdire değer insanlardır deniyor. Gerçekten özgür olmayı, bir vatana ve diğer halklar gibi bir devlete sahip olmayı hakketmişler, deniyor. Fakat bu Kürtler çok şiddetlidirler. Birbirlerini öldürüyorlar. Bunlar vahşi, gaddar ve sert insanlardır, deniyor. Üstelik Avrupa'da birçok hukuki olay ve davalara da karışmışlar deniyor. İtiraf edelim, bu tür tavır ve düşünceler bizde sokaklarda hakimdir. Bu tür düşünce ve tavırlar sosyalist, Hıristiyan, sendika ve üniversite çevrelerince çok rahat ve vicdan azabı duyulmadan yaygınlaştırılmaktadır. Bu tür düşünceler hafifliktir ve akılsızlıktır.

Kürtler vahşi değil, Ortadoğu bölgesinde en eski, en parlak ve en zengin medeniyetlerdendir. 1978'de PKK'nın kurucusu Abdullah Öcalan ve arkadaşları üstün kişiliğe sahip olan aydın, köylü ve siyasi olarak bilinçlenmiş işçidirler. 1980'de Türkiye'de askeri diktatörlük başa geldi. Ondan sonra yerini sözde demokratik bir hükümete bıraktı. İşkence, yoğun idamlar ve demokrat Türk ve Kürt insanlarının kaybolması daha bugün de devam etmektedir. Şimdi ise AET ve demokratik Avrupa'nın kapısını çalan bu Türkiye üzerine terörist ve insanlık dışı bir işkence rejimi hakim olmuştur. Kürt yurtseverlerinin sertliğinden dem vuran ve rahatsız olan kişiler onların karşısında duran gücün katliamcı barbarlığı hakkında biraz bilgi edinmeleri çok iyi olur. Militarize olmuş ABD tarafından askeri-siyasi ve ekonomik alanda tamamen sömürgeleştirilmiş, ulusal sorunu çözmede veya yalnız bu sorunu görmekte bile aciz, ancak polis terörü ve örgütlü işsizliğe dayanarak iktidarını sürdüren Türk rejimine karşı tüm demokratlar savaş açmalıdır.

Silahlı mücadeleye gelince. 15 Ağustos 1984 yılında HRK (Gerilla Birliği) ve onun siyasi kolu ERNK (Kurtuluş Cephesi) Kürt yurtseverleri tarafından kuruldu. Bir kurtuluş savaşı binbir çeşit yöntemle sürdürülmez. Burada başvurulan yöntem 1941-44 yıllarında Fransa'da, 1961-79'da Nikaragua, 1978'den bu yana El Salvador ve 1973'den bu yana Batı Sahra'da kullanılan yöntemdir. Kurtuluş savaşı hiyerarşik, disiplinli komandolarla, gizli ve silahla yürütülür. İkiyüzlü olmayı bırakalım artık. Doğru, Avrupa'da Kürtler arasında ölenler vardır. İhanetçiler mahkum edilmekte ve temizlenmekte.

Kurtuluş mücadelesi, düşmanın aldığı olağanüstü tedbir ve uygulamalar açısından uluslararası sınırlara riayet edemezler artık. 'Kürtler kendi ülkelerinde savaşsınlar ve biz Batılıları rahat bıraksınlar' diyenler, 'Ya Türk uçakları tarafından Irak toprakları üzerinde ateşe verilen Kürt köyleri, ya Ankara'dan gelen 'özel tim'lerin Irak'ta katlettiği çocuklar' cevabını veririm.

Jean Ziegler"

Ayrıca daha yüzlerce gazete değişik eylemleri, dıştaki gelişmeleri çeşitli düzeylerde yansıtmaktadır.

Dünya basını bizzat Kürdistan'a gidip inceleme yapma istemini belirtmekte ve bunu bizzat savaşı yürütenlerden talep etmektedir. Basının Kürdistan'a girişi, birçok gerçeğin daha fazla uluslararası kamuoyuna yansımasını da birlikte getirecektir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden bu kadar söz edilmesi, Partimizin siyasal etkinliğinin, uluslararası etkinliğinin de bir belgesidir. Yaygınlaşan siyasal etkinlik karşısında, açık ki çeşitli seslenişler de olacaktır. Emperyalist basının lehte ya da aleyhte olsun, sorunu bu kadar işlemesi hiç de boşuna değildir. Burada bir yandan mücadelemizin etkinliği görülürken, diğer yandan da sarsılan çıkarlar, bağlantı ve ittifaklara dikkat çekme olayı vardır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, emperyalizmin önemli üs alanlarından biri olan TC karakoluna yönelmektedir. Bu, bölgede dengesel değişmeyi getireceği, hiç de uzak değildir. Bunun içindir ki, gelişmelere bu kadar değiniliyor, yorum ve tartışmalar yürütülüyor.

Halkımızın Parti, Cephe ve Ordu silahlarıyla yürüttüğü bağımsızlık savaşı, tek alternatif olup, önümüzdeki süreçte daha da yaygınlaşıp gelişeceği çok açıktır. Dönemin taktiği olan siyasal ordulaşma, askeri ordulaşma ve yaygın gerilla savaşı, dışa geniş bir açılımı da getirecektir.

ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜ KAHRAMANLARI ÖLÜMSÜZDÜR

"... Her şehidin toprağa düşüşü bir roman; hem de destansı özellikte bir romandır. O'nun alıp verdiği son nefes anlamlı ve yüce, son atılımında taşıdığı bilinç ve irade derin ve soylu, kısacası özgürlüğe adım attığından son nefesine kadarki direniş anısı görkemli ve kutsaldır. O'na bu niteliği veren, çok mazlum ve adeta yitirilmiş bir halka bir onur vesilesi olmasıdır. Bu, O'nu, kendisi için döğüşen ve bunun için kanını akıtmaktan çekinmeyen bir halk tanımına ulaştırmaktadır...

Belki güç ve olanaklarımız, bunların hepsinin izahını tek tek yapmaya yetmeyebilir. Ama anılarının gereğinin ancak daha fazla direnme mevzilerinin yaratılmasından geçtiğini biliyoruz... Daha şimdiden gerçekleşen dönemin en büyük başarılarından biri, direniş kahramanlarımızın layık oldukları biçimde yüzbinlerin elinde dalgalanan bayraklar haline getirilmesi, öncünün direnişinin yüzbinlerin direnişine dönüştürülmesidir. Belki fiziksel varlıkları için bir mezar dahi yapamamış olabiliriz, ama anılarını böylesine bir yüceliğe ulaştırdığımız herkesin teslim etmek zorunda olduğu bir gerçektir. Kendi açımızdan bunu onlara layık olmanın yolu olarak gördük ve böyle görmeye devam edeceğiz..."

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN